

เวิร์คช็อป 04
“Music”

HATCH - U
PROJECT

HATCH - U

PROJECT

เวิร์คช็อป 04

“Music”

ช่วงบ่าย

เต้

แก้ว

ดริม

เน็ต

วิทย์

นิว

ปาน

ก๊

แม่่ว

บอล

ท๊อป

หยิน

ต๊อบ

พิน

บับเบิ้ล

แป้ง

กิจกรรม Hatch-U

เวิร์คช็อป 04

“Music”

วันพฤหัสบดีที่ 25 มีนาคม 2553

สถานที่ มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

วิทยากร

พี่เลี้ยง - วรธนา วีรยวรรณ

พี่กบ - นิมิตร จิตรานนท์

ผู้เข้าร่วมเรียนรู้

1. แก้ว - น.ส.ธันนดา เทพสิงห์

2. ปาน - น.ส.นันทพร สุทธิพงษ์ไกววัล

3. ท๊อป - นายณัฐวัฒน์ อีระเลิศธรรม

4. ก๊ - น.ส.สิรวดี ภควลีธร

5. ดริม - นายปฐวี อินทรอภัยพงษ์

6. แป้ง - น.ส.สิรินภรณ์ แสนสมบัติ

7. เน็ต - น.ส.ธันธิดา สุวรรณถาวรกุล

8. นิว - น.ส.วรรณวลัย ชอบอิสระ

9. วิทย์ - นายไชยวิทย์ ดารประดิษฐ์

10. บอล - นายปิติบดี ระวียันต์

11. หยิน - น.ส.ธนาลัย พูลศิริ

12. พิน - นายณัฐดนัย บุตรา

13. แม่่ว - น.ส.สุทธิพร เรื่องฤทธิศักดิ์

14. เต้ - นายจิรัชย์ รัฐวงศ์จิรกุล

15. ต๊อบ - นายณัฐพล พงศ์นราทิพย์

16. บับเบิ้ล - น.ส.ประภาพัชร ชุมหวารกรณ์

ทวนความก่อนเริ่มช่วงบ่าย

พี่เจี๊ยบ แนะนำคร่าวๆ เชื่อมต่อสถานการณ์ เราเล่าเรื่องพี่กบ walk out ออกจากมหาวิทยาลัยไปแล้วด้วยแหละ (หัวเราะ)

พี่หนิง ไม่รู้ว่าพี่กบเป็นใคร รู้แต่ว่าออกตอนปี 2 (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ นื่องๆ ส่วนใหญ่ก็วิศวะ หมอฟัน บัญชี

ลุงอ้อย ปวดฟันรีเปล่า

พี่เจี๊ยบ ปวดฟันไหม (ถามพี่กบ)

ลุงอ้อย ปี 2 เลยนะ

พี่เจี๊ยบ แล้วก็ต่างๆ ก็สนใจเรื่องแค่อายากรู้ว่าเขียนเพลงยังไง

ลุงอ้อย คนนี้มาใหม่ แนะนำตัวลูก

แก้ว ชื่อแก้วค่ะ กำลังขึ้นปี 4 ค่ะ เรียนอยู่คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สาขานิติศาสตร์ ศิลปากรค่ะ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ พูดจารู้เรื่องดีนี่

ลุงอ้อย พูดได้ต่อเนื่องแล้ววันนี้ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ตอนเช้าพูดกันไปเรื่องของความอยากที่มาจากข้างใน ที่ก่อให้เกิดพูดไปถึงไมเคิล แจ็คสัน “We are the world” เลย (หัวเราะ) เราก็พูดไปต่างๆ นานา ก็คุยรวมๆ แค่ว่าไม่ใช่จบวันนี้แล้วทุกคนจะต้องเขียนเพลงเป็นแต่งเพลงเป็น ทำเพลงเป็น แต่ว่าก็คือให้นำความอยาก นำแรงบันดาลใจนี้ ออกมาให้เป็นรูปธรรม พูดเรื่องการจับคู่บัดดี้เขียนเนื้อได้ก็ไปหาคนทำดนตรี คนโน้นเขียนเนื้อไม่ได้ด้วยซ้ำ เป็นวาดรูปก็เอารูปมาให้คนเขียนเนื้อ (<http://cdocolour.ning.com/>) ดูอีกที ซ้ำซ้อนมาก พันธมิตร นั่นคือฝน ซาปาในคูคูลเลอร์

พี่ฝน ฝน ซาปาค่ะ

ลุงอ้อย ซาปาต้า (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ เมื่อเช้าก็ให้เขาหย่อนกระป๋องมาว่าความอยากประโยคหนึ่ง หนึ่งในประโยคในใจที่มาก็ประกอบไปด้วยหลายประโยค ก็เสริมด้วยลุงอ้อยเป็นระยะๆ ตาพี่กบบ้าง

ลุงอ้อย คือเจี๊ยบเขาก็ทิ้งไว้ว่าเรื่องของเทคนิคเป็นตอนบ่าย ตอนเช้าเป็นการเล่าโลม

พี่เจี๊ยบ โอโหโลม ปฏิโลม

ลุงอ้อย ประสบการณ์ส่วนตัว ทำไมเพลงแรกที่เขียน เกิดขึ้นมาได้ยังไงอะไร ก็ทำความเข้าใจกับฟังนิดนึงเพื่อที่จะให้เห็นว่าสิ่งที่อยู่ข้างในของทุกคนนี่มันมีแหละ แต่ว่าจะเอาออกมาในฟอร์มของอะไรบ้าง แต่วันนี้เราจะเอาข้างในออกมาในฟอร์มของเพลงหรือดนตรีนะครับ เมื่อเข้าเกริ่นกันในโทนที่ให้เห็นว่าก่อนที่จะมาเป็นเพลงหรือดนตรีมาได้ยังไงบ้าง ส่วนหนึ่งก็จากประสบการณ์ของเจี๊ยบ แล้วก็ success case ทางการตลาดนะ แต่ว่าความสำเร็จทางการตลาดไม่ได้เป็นหลักนะ แต่ว่า inspiration คือแรงบันดาลใจ ที่ให้เป็นอย่างนี้ตั้งแต่อะไรนะ สาดิตซอนแกนซ์ใหม่

พี่เจี๊ยบ ค่ะ เจออภิชชาติพงศ์

ลุงอ้อย จนกระทั่งถึงครอบครัว คิดดูว่ามัน (หัวเราะ) ระยะเวลามันขนาดไหน ในตอนบ่ายนี้ เราคงเห็นภาพจิ๊กซอว์ก็ต่อเป็นครอบครัวดนตรีจริงๆ แล้วนะตอนนี้ ก็ยังขาดแต่ลูก (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ลุงอ้อยบอกว่าในความเป็นนักดนตรี เราก็คงตีปิงปองเล่นกันไปมา เขาเลยบอกว่าเคยถึงขั้นขว้างไม้ (หัวเราะ)

พื้กบแณะนำตัว

ลุงอ้อย เตียวให้พื้กบแณะนำตัวเองให้พวกเรว่าเป็นมายังไง

พื้กบ แณะนำตัวเองคร่าวๆ แล้วกัน เผื่อจะนี่ออกกว่าจะได้ถามอะไร ผมก็เป็นพวกมีความสนใจเรื่องดนตรีมาตั้งแต่เด็กๆ เลยเหมือนกัน ที่นี้ความสนใจนี้ก็เลยผลักดันตัวเองให้ไปหาลู่ทางเพื่อที่จะได้ทำสิ่งที่สนใจนี้แหละ

ลุงอ้อย ที่เรียนไม่จบ (หัวเราะ)

พื้กบ (หัวเราะ) อันนั้นก็มีส่วน เพราะว่าเวลาเราเรียนแล้วเราจะรู้สึกว่า สิ่งที่เราเรียนเป็นแบบหนึ่ง แต่ว่าช่วงเวลาเดียวกับการที่เราเรียน สิ่งผลักดันทำให้เราไปหาลู่ทางอย่างอื่น เช่น ไปสมัครทำละครเวทีกับพวกพื้จู้ย ศุ บุญเลี้ยง อย่างนี้ ก็จะเป็นสำนึกมีวิธีคิดแบบนึงพอเราได้ไปรับรู้วิธีคิดอีกแบบนึง ก็เริ่ม เอ้ย มันทำแบบนี้ก็ได้แบบนี้ก็ได้ แล้วก็ไปเจอกับเพื่อนกลุ่มใหม่ที่อยู่นอกมหาวิทยาลัย ได้ความคิดอีกแบบนึง ในหลายๆ ความคิดบางทีมันก็เป็นช่องทาง ระหว่างที่ทำละครเวทีพื้จู้ยก็ชวนมาทำเพลงร่วมกับวงดนตรี ตอนนั้น มีวงดนตรีชื่อไทละเมอ ไปเล่นร่วมกับศุ บุญเลี้ยง เป็นทัวร์คอนเสิร์ตกันไปด้วย แล้วความที่ระหว่างที่เราเรียนมหาวิทยาลัยเราเรียนนิเทศศาสตร์ แต่ว่าเรามีความสนใจเรื่องดนตรี เราก็เห็นที่ไหนมีคอร์สอะไรให้สมัครเรียนได้ เราก็ตระเวนไปสมัครรวง นักดนตรี ไปถึงเจอครูเพลงแบบถื้อมั้เท้ามาสอน เราก็ไปนั่งฟังเขาคุย สมัยนั้นยังมีบัตเตอร์ฟลายเขาชอบเปิดเวิร์คช็อปเอาพวกคนที่ทำเพลง ทำดนตรีโฆษณามาคุยให้ฟัง ก็ตระเวนไปฟังพวกอย่างนี้ก็จะเห็นว่า...

ลุงอ้อย รู้จักบัตเตอร์ฟลายรีเปล่า (หัวเราะ)

พื้กบ เป็นบริษัทโปรดักชั่นเฮ้าส์ ที่ทำดนตรีอย่างเดียว ทำดนตรีเพื่อธุรกิจโฆษณา ภาพยนตร์ ธุรกิจโฆษณาก็ต้องการเพลงไปใส่ในโฆษณาใช้ใหม่ ภาพยนตร์ก็ต้องการเพลง เพราะฉะนั้น ก็มีนักดนตรีที่เขารวมกันแล้วทำเพลงอย่างเดียวเพื่อพวกนี้ ซึ่งในยุคที่โฆษณาเฟื่องฟู โปรดักชั่นที่ทำดนตรีสำหรับโฆษณาอย่างเดียวก็อยู่ได้สบายๆ เขาก็เลยมาเปิดแบบนี้กันไป ระหว่างนั้นเขาก็อาจจะมีวิญญูณของครูอยู่ในตัว สักพักก็จัดเวิร์คช็อป

กันบ้าง จัดสัมมนา เราก็ไปฟังแล้วก็เปิดหูเปิดตา ก็จะเห็นว่าบางอย่างเราก็พอที่จะสอดแทรกเข้าไปได้ บางทีเขาก็เริ่มเปิดสอนนิดๆ หน่อยๆ เป็นคอร์สเล็กคอร์สน้อยเราก็ไปเรียนอย่างนี้

สมัยนั้นเป็นช่วงแรกๆ ที่เขาสอนใช้คอมพิวเตอร์ทำเพลง ก็ลองไปเรียนดู ตอนแรกยังเป็นสมัยที่ยังไม่คุ้นเคย สมัยแรกที่คอมพิวเตอร์เข้ามาใหม่ๆ คนแอนตี้กันมากเลย ทั้งแบบนักฟังเพลงรุ่นเก่าๆ ที่เขารู้สึกว่าดนตรีจะต้องมีชีวิตชีวาอย่างนี้เนอะ คอมพิวเตอร์เข้ามาแรกๆ ก็จะโดนกระหน่ำโดนแอนตี้เลยไม่ค่อยมีใครสนใจเท่าไร อาจเพราะรู้สึกว่าจะถ้าเกิดว่าใช้คอมพิวเตอร์ทำเพลงได้แบบที่เราไปเห็นมาที่เขาเวิร์คซ็อบให้ดู เอ้ย ก็ดีที่เราอยู่บ้านคนเดียวก็พอทำได้ ระหว่างที่ไม่ได้เจอเพื่อนฝูง ก็ว่าเป็นคนดนตรีที่เล่นดนตรีไม่เก่ง เป็นนักคีย์บอร์ดที่ฝึกเอาเอง กดคอร์ดเป็นสามสี่คอร์ดแล้วก็ไม่เคยไปเล่นวงกับใครเลย เพราะแบบว่าเราเป็นคนที่ไม่จู้จู้จู้จู้ ไม่ค่อยได้ พวกเคยเห็นพวกมือกีตาร์ที่เล่นเป็นร้อยเพลงไปเรื่อยๆ ไหม เราจะแบบว่าเราจะจำคอร์ดแบบนั้นไม่ได้เลยเราก็เล่นจ้องๆ แจ็งๆ ของเราไปเรื่อย ก็รู้สึกว่าจะถ้าเราไปรวมวงกับคนอื่น มันไม่มีใครเอาเราแน่เลย ไปเห็น computer music เราก็ เอ้ย น่าสนใจ มันทำให้เราแบบทำงานเพลงได้ ก็ไปเรียนคอร์สสั้นๆ ก็พอมีความรู้

ย้อนไปที่สำนักศิษย์สะดือเขาทำละครเวที ก็เลยให้ผมทำเพลงประกอบละครเวทีให้ ใช้คอมพิวเตอร์ทำให้เลยนะ ก็เป็นความแปลกใหม่ในช่วงนั้นเพราะว่าคนอื่นก็ยังแบกกีตาร์เข้าไปอัดเสียงกัน พอเราเข้าไปทำก็เพิ่มเติม กับว่าเขาก็เลยชวนให้เล่นดนตรีด้วยกันกับวงไทละเมอ แล้วก็ตระเวนทัวร์กับศุ บุญเลี้ยง เลยเห็นช่องทางว่า อันนี้ก็สนุกดีนะช่วงนั้น ระหว่างอยู่ปี 2 ก็เลยเที่ยวลองเว็บๆ ไปทางนี้สักพัก พอเว็บไปแล้วมันก็เว็บไปเลย (หัวเราะ) ก็จะต่อเนื่องไป ไปทำหนังสือ ไปทำเพลงก็พัฒนาไปเรื่อยๆ คือด้วยความที่พอเราเปิดตัวเองให้กับคนสังคมอื่นๆ นะ สังคมใหม่ๆ เราก็จะต่อยอดไปเรื่อยๆ รู้จักศุ บุญเลี้ยงก็จะไปรู้จักพงศ์พรหม สนิทวงศ์ ณ อยุธยา คนนี้ก็แบบว่าเป็นเซียน computer music มาตั้งแต่เขายังไม่เล่นกันเลยในประเทศไทย พอรู้จักเขาก็ชวนไปอีก มาลองทำใหม่ ก็ได้ไปเรียนรู้กับเขา

สมัยนั้นเขาทำวงดนตรีชื่อวงดาววัน ก็ช่วยๆ อะไรเล็กๆ น้อยๆ ก็เป็นลูกมือ ก็พัฒนาความรู้ของตัวเองไปเรื่อยๆ ด้วย เลยไม่กลับมาสนใจว่าจะมาเรียนต่อเลย ไปเรื่อยๆ ก็กลายเป็นว่า มันไปได้เนี่ย จำได้ว่าสมัยที่เรียนมัธยมเราเล่นดนตรีกับเพื่อน สมัยนั้นเล่นเครื่องเป่าใช้ใหม่ เล่นแซกโซโฟนสมัยนั้นในโรงเรียนเขาสอน ช่วงที่วงรอบชีวิตเรายังแคบๆ เราก็จะเห็นบรรดางานดนตรีในจังหวัด จังหวัดนนทบุรี บ้านอยู่นนท์ เห็นวงดนตรีในจังหวัด เห็นวงดนตรีโรงเรียนโน้นโรงเรียนนี้ เห็นห้องซ้อมดนตรีที่เปิดกิจการเป็นห้องซ้อมดนตรี เห็นครูสอนดนตรี ตอนเด็กคิดว่าเป็นครูสอนดนตรีนี้สบายมากเลยอะ ไม่ต้องทำอะไรเลย

พีหนิง สอนดนตรีอย่างเดียว

พิทก เออ สอนดนตรีอย่างเดียว แล้วบังเอิญครูที่สอนเราเป็นวัยรุ่น เขาก็เลยแบบ โอ้โฮ เหมือนชีวิตเขาบันเทิงมาก เราก็เห็นแล้วแบบ โอ้ นี่แหละเดี่ยวเราจะไปเป็นมั่ง จะเป็นอย่างนี้ (หัวเราะ) เป็นครูสอนดนตรี สักพักเราก็จะเป็นคนเปิดห้องซ้อมดนตรีเว้ย เพราะก็สบายพอๆ กันเลย ก็ค่อยๆ กระจิบไป จนไล่มาถึงที่บอก เจอพงศ์พรหม สนิทวงศ์ ณ อยุธยา เจอวงดาววัน เอ้ย มันเริ่มทำอะไรได้เยอะกว่าก่อนหน้านี้นะ เขาให้ทำเพลงโฆษณาเลยเว้ย เคยมีวันดีคืนดีที่ที่ทำรายการทีวีโทรมา “กบ ทำเพลงไตเติ้ลรายการให้หน่อย” ก็เริ่มทำไปเรื่อย เลยกลายเป็นว่าจากที่คิดเล็กๆ มันเริ่มใหญ่ ขึ้นเรื่อยๆ จนไปคิดว่าสมัยนี้มีค่ายเพลงอินดี้เต็มเลย เราเปิดค่ายเทปมั่งดีกว่า (หัวเราะ) เจ็ง (หัวเราะ) ก็เป็นความคิดของคนที่ยากทำงานแต่ว่าไม่ได้มีความคิดเรื่องการบริหารจัดการ อยากทำอะไรก็ทำ ทำเพลงโฆษณาเอาเงินโฆษณา มาทำอัลบั้มออกขาย ทำไปไม่มีคนซื้อก็ไปทำเพลงโฆษณาต่อ (หัวเราะ) มีเพลงโฆษณามาทำต่อมาเรื่อย

ถ้ารวมความทั้งหมดส่วนใหญ่จะอยู่ในธุรกิจดนตรี อาชีพนะครับ ก็เคยอยู่ค่ายเทป ก็อยู่มาทั่วแล้วละ ที่แรกที่เริ่มทำอยู่ที่คีตา คีตาที่เจ็งไป (หัวเราะ) ก็ไปอยู่โพลีแกรม สมัยนั้นโพลีแกรม โพลีดอร์ประเทศไทย โพลีแกรมที่เจ็งไป (หัวเราะ) แล้วก็ไปอยู่แกรมมี่ บาแรมยู ออกอัลบั้มด้วยชื่อ (The Fin) เดอะฟิน บาแรมยูก็เจ็งไป (หัวเราะ) อยู่อาร์เอสพักนึงทำอัลบั้มทัช อาร์เอส

ยังไม่เจ็มนะ ผมออกมาก่อนเขาก็เลยรอด (หัวเราะ) หลังๆ ทำเพลงประกอบภาพยนตร์ที่สหมงคลฯ ทำอยู่หลายเรื่องเหมือนกัน เช่น *บอดี้การ์ดหน้าเหลี่ยม ภาค 1, ซ็อคโกแลต* ก็จีจ้า แล้วก็ *ฝันหวานอายุจูบ* หลายเรื่องเหมือนกัน หน้าที่ฟังทำหมดเลย ฟัง ลำพระเพลิง *โคตรรักเอ็งเลย* แต่เรื่องหลังไม่ได้ทำ

พีหนิง เรื่องที่พี่เขาแสดงเองนะเธอคะ

พีทอป อันนั้นไม่ไหวละ (หัวเราะ) พี่...อย่าเลย แบบว่าเราไม่เชื่อเขา (หัวเราะ) ก็แถวๆ นั้นะครับ ส่วนใหญ่งานที่ทำประมาณนี้ แต่ตอนนี้ไม่ค่อยได้ทำงานดนตรีแล้ว อ้อ โทษที ตอนนี้งานดนตรีอยู่ แต่ว่าเราคิดกับดนตรีอีกแบบนึง หลังจากทำงานดนตรีในธุรกิจดนตรีมานาน จะรู้สึกว่ามีคนดนตรีไปอีกรูปแบบนึง ตอนนี้อยู่รู้สึกว่าดนตรีเป็นสื่อชนิดนึงที่ไม่ต้องไปผูกติดอยู่กับแค่ต้องออกเป็นอัลบั้มนะ ถ้าอยากพูดเรื่องนี้เราต้องออกอัลบั้ม เพราะว่าเรามีประสบการณ์แล้วว่าเราออกอัลบั้มแล้วเราขายไม่ได้ แต่ว่าเราพยายามจะเอาดนตรีมาผูกติดกับอย่างอื่น เพื่อที่จะยังได้เล่าเรื่องที่เราอยากจะทำอยู่ดี ครั้งนึง เล่นอินเทอร์เน็ตเข้าไปในเว็บไซต์ คล้ายๆ คนท่องเที่ยวที่เขาชอบท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ แล้วเขาก็เก็บคลิปเล็กคลิปน้อยของเขาใส่ไว้ในตามแผนที่โลกของเขาที่เขาได้ไปมา มีคลิปนึงเราเปิดดูแล้วเราแบบ โห เจ๋งมากเลย คือมันไม่มีอะไรเลยนะ เปิดมาเป็นสนามบิน คนนั่งคอยอยู่เต็มเลย ถ่ายด้วยกล้องงูๆ ภาพก็ไม่ค่อยชัด แล้วก็มันดนตรีเล่น “แก๊งๆๆ” สักพักมีเสียงโทรศัพท์มือถือดัง “ตึ๊งๆๆ” คนรับ โอ้โฮ โคตรเหงาเลยเว้ย เราก็รู้สึกทันทีเลย แอ “แก๊งๆๆ” มันไม่ต้องทำให้หุหุหุทำให้ใหญ่โต ทำให้อลังการเลย แต่ว่าพอประกอบกับภาพคนที่นั่งคอยอยู่ตรงสนามบินตอนเช้าๆ มันได้อารมณ์มากเลย เลยชอบมาก ชอบการที่เขาเอาเสียงมาใช้ในแง่ที่เป็นสื่อชนิดนึง พอไปประกอบกับอะไรเข้าไป ยิ่งในที่นี้ถ้าประกอบกับภาพยิ่งส่งเสริมกันมากเลย ตอนหลังเลยพยายามหาช่องทางที่จะได้ทำงานสื่อแบบนี้

ลุงอ้อย เราเอง กิจกรรมของเราวันนึงพอเราเสร็จจะครับ เราก็จะเอาไปทำเป็นเล่มเป็นหนังสือด้วย ก็จะมีเอาสิ่งอันพันละน้อยเอาไปบันทึกไว้ แต่ถ้าที่นี่

ว่าให้มีรสชาติหน่อย สมบูรณ์หน่อย ต้องการรู้ว่าเป็นครอบครัวดนตรีได้ยังไง มาเจอกับเจ๊บได้ยังไง มันจะได้เป็นหนังสือที่แบบ (หัวเราะ)

พีทอป เริ่มเป็นดราม่า (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ต้องเป็นดราม่านะ (หัวเราะ)

พีทอป ก็ข้ามช่วงทะเลาะตบตีกันไปเลย (หัวเราะ) เจอกันตั้งแต่ตอนทำงานที่คีตาครับ เป็นนักแต่งเพลงทีมเดียวกันตอนนั้น ที่คีตามีอยู่คนเดียวที่เซตอัพใหม่ หลังจากที่เราไปแล้ว มีพวกพงษ์พัฒน์ยุคแรกๆ ไปแล้ว เข้ามาเซตอัพใหม่ก็มีทีมคนใหม่ๆ เข้าไปทำ ตอนนั้นยังมีฉัตรชัย ตรีโยประณีตเป็นหัวหน้าอยู่ ก็ทำงานกันตรงนั้นพักนึงแล้วก็แยกย้ายกันไป จนตอนหลังก็มาเจอกันอีกทีที่แกรมมี่ ก็ได้ทำงานร่วมกันครับ

เออ...ผมเล่าอันนี้ดีกว่า คือมีความรู้สึกอย่างนึงซึ่งนักดนตรีส่วนใหญ่เป็นเหมือนกัน คือเวลาที่เขาจะทำงานแล้วรู้สึกขาดเหลือ สังเกตดูไม่ใช่เฉพาะนักดนตรีนะ ศิลปินเขาก็จะต้องมีคู่ อย่างบางคน นักวาดภาพบางคนต้องมีคู่เป็นคนชายภาพให้ ผมเจอบ่อยเวลาไปเที่ยว ไปจีน มีลูกคนนึงไปวาดรูปบนภูเขาทุกวันเลย แล้วเอารูปลงมาตั้งไว้ในร้านให้ภรรยาเป็นคนขาย ภรรยา ก็จะแบบตลาดสุดๆ เลยนะ ลดแลกแจกแถม คุยกะไรทุกอย่างเลย ลุงไม่ต้องเลยเพราะว่าลุงก็นั่งตีสอยู่หลังร้าน เข้าๆ ก็ไปนั่งวาดรูปบนภูเขา คิดดูถ้ามีแต่ลุงนี่ลุงอดตายไปแล้วใช้ใหม่อะ ถ้ามีแต่ป่า ป่าก็คงแบบว่าก็คงไปขายอย่างอื่น ชายฝึกขายอะไรไป ก็คงไม่เกิดร้านแบบนั้น แต่ที่มันเปิดร้านแบบ โอ้โฮ ตอนเราเดินเข้าไปคือร้านนี้มันก็ดีที่ก็มีงานสวยๆ ให้ดูถึงแม้ว่าไม่ได้ซื้ออะ สำหรับคนเดินผ่านไปผ่านมา สำหรับสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้นก็ดูดีมากแล้ว

คล้ายกัน ตอนนั้นเรารู้สึกว่าทำงานคู่กับเจ๊บได้ผสมผสานช่วยกันดีมากเลย กลายเป็นว่าหลังๆ ก็กลายเป็นข้อไม้ดีคือมันคุยกันรู้เรื่องแค่ 2 คน (หัวเราะ) เพราะว่าพอทำงานกันเยอะๆ มันไม่ต้องคุยเยอะแล้ว เราก็คุยกันแบบวันนี่ต้องทำเพลงๆ นึงเพื่อประกอบหนังสือที่เราถ่ายมา แต่ว่าไม่ต้องมีอะไรเลยนะ น้อยๆ เลยนะ แอเนอๆ แอเนอๆ แล้วก็แยกย้ายกันไปทำพวกเด็กที่นั่งประชุมอยู่ด้วยก็แบบแล้วผมต้องทำอะไรใหม่พี่ (หัวเราะ) เขาก็

จะไม่รู้เรื่องกัน แต่ว่าข้อดีคืองานจะลงตัวมากเลย เหมือนบางงานเจ็บบเขียน เนื้อมาเสร็จ จะ พี่กับช่วยเอาไปทำดนตรีให้หน่อย เราดูเนื้อเรารู้แล้ว ก็ทำ ไปจนเสร็จ แก่เนื้อให้ด้วย (หัวเราะ) มาถึงมาร้องเลย เจ็บบมาถึงเห็นเนื้อฟัง ดนตรี โอ้ เออ ดีๆ แล้วก็ร้องกันไปเลย มันก็จบเลย คือเราก็กางานกันมาเยอะ หมายความว่าเรารู้ว่าความต้องการใช้งานดนตรีของธุรกิจต่างๆ เป็นงานยัง ไง เรารู้เจตนาหมด เราทำงานกันเองมาเยอะ ก็รู้ขาดเหลือของแต่ละคน อยู่แล้ว ก็ง่ายมากเลย เป็นมุมที่ผมนึกออกว่าครอบครัวดนตรีที่ว่านี้ มุมเนี่ย **ลุจอ้อย** ลุจขอแทรกตรงนี้ไว้หน่อย ที่พูดไว้เมื่อตอนเช้าเรื่องของครอบครัว ด้วย มันเป็นศิษย์เวิร์ดนิ่ง แล้วถ้าไม่มีเฉลยในบुक มันก็จะค้างคาไว้อย่างนั้น ก็เลยขอแทรกในเรื่องของความเป็นครอบครัวดนตรี ซึ่งโดยส่วนตัวเห็นว่าเป็น ความพิเศษในเรื่องการเติม เพราะดนตรี อย่างเมื่อเช้าที่เราคุยกันนะ มันอาจจะเสียอย่างเดียว หรือดนตรีอย่างเดียวกันก็ได้ใช้ใหม่ แต่พอมีเนื้อความหรือ เรื่องราวที่เป็น song นะ ที่นี้จะมีธรรมชาติของระดับสูงๆ ต่ำๆ ของเสียง ก็เป็นเรื่องของอารมณ์ด้านเสียง อีกอันก็เป็นเรื่องของความหมายที่จะใส่ เข้าไป ซึ่งความหมายจะทำหน้าที่เล่าที่มาที่ไปของความในใจ ซึ่งครอบครัว ดนตรีในที่นี้ไม่ใช่ว่ามีแค่กับกับเจ็บบนะครับ แต่ความหมายของครอบครัว ดนตรีในที่นี้ไม่ใช่เป็นเรื่องมาบึงกันไต่ยังง อยู่นานนานแค่นั้น ไม่ใช่ แต่ว่า

(combination / การรวมกัน)

เป็นเหมือนคอมบิเนชันนะ เหมือนเป็นพาร์ทหนึ่งซึ่งกันและกันได้ เป็นองค์ ประกอบของเหตุการณ์ เป็นองค์ประกอบของศิลปะด้วยที่มีหลายพาร์ทมา ประกอบกัน แต่ละพาร์ทจะมีความเฉพาะของมันเองนะ ขอให้เล่าตรงนี้นิด หนึ่งเพื่อที่ศิษย์เวิร์ดนิ่งจะได้สมบูรณ์

เมื่อเช้าพี่เจ็บบกรีนเรื่องของ **inspiration** เรื่องของที่มาที่ไป แต่ พอลจะเข้าถึงเรื่องของความเป็นเพลงหรือดนตรีหรือมีทำนองกับเนื้อหรือ อะไร โดยประสบการณ์ของพี่กบเมื่อกี้เราได้ยินแล้วเนอะ ว่าตรงๆ เลยคือ ทำหน้าที่คอมโพส แล้วก็เทคนิคแล้วก็จะไรต่างๆ นานาด้วยเหมือนกัน ใน เรื่องของประสบการณ์ก็จะไกด์ให้พวกเราได้นึกภาพออกว่า มันเป็นไปได้ยัง ไงนะครับ เราได้ฟังครบองค์ประกอบแล้วก็ขอให้ถือว่าเป็นตัวเลือกสำหรับ เรานะครับ และขอยืนยันอีกทีว่าขอให้เราคิดว่าอันนี้เป็นโอกาสที่เราจะรู้จัก

มัน อย่าเพิ่งไปตัดสินหรือเลือกที่จะฟังหรือไม่ฟัง เพราะจริงๆ แล้วทั้ง 2 คน นี้ พุดจากประสบการณ์ไม่ได้พุดจากตำราณะ ไม่ใช่การพุดทฤษฎีดนตรีแบบ แลคเซอร์แต่พุดจากประสบการณ์

ฟังทำนอง

พี่กบ เมื่อเช้าได้ฟังตัวอย่างทำนองที่พี่เจ็บบเตรียมมาใหม่

Hatch-U ยังคะ

ลุจอ้อย ยังเลย พี่เจ็บบบอกว่าเอาไว้ตอนท้าย หรือจะเอามาตอนนี้ก็แล้ว แต่ณะแล้วแต่กบ

พี่กบ ไม่เป็นไรครับ อันนั้นเตรียมไว้เป็นลักษณะของทำนองแบบง่ายๆ ซึ่ง เราเคยทำใช้สมัยที่เคยเปิดสตูดิโอสอนคนแต่งเพลง ก็พบว่าเวลาเราเริ่มต้น เราเอาทำนองแบบที่ทำไว้ ง่ายๆ มีชุดของทำนองอยู่ 4 ชุด เอามาให้ลองฟัง ดู นักเรียนส่วนใหญ่จะนึกออกว่า อ้อ ทำนองเป็นแบบนี้ พอมันน้อยๆ แล้ว มันง่าย ลองฟังเลยก็ได้เนอะ

(ฟังทำนองที่พี่กบและพี่เจ็บบเตรียมมา)

พี่กบ อันนี้คือตัวอย่างที่ทำให้นักเรียนในคลาสตอนนั้น เริ่มต้นให้เขาเห็น ชุดทำนองว่ามันมี “แต่ง...แต่ง แต่ง แต่ง..แต่ง แต่ง แต่ง..แต่ง..แต่ง แต่ แต่ง แต่ง..แต่ง แต่ง..แต่ง” แล้วหน้าที่ของคนที่จะแต่งเพลงก็คือหา คำมาใส่ในชุดของทำนองทั้ง 4 ก้อน คนที่ลองทำดูก็จะพบว่ามันง่าย เดียว ตอนท้ายๆ เราลองทำดูก็ได้เนะ เราแค่หาคำที่มีความหมายตามที่เรอยาก จะสื่อใช้ใหม่ ได้เสียงตรงตามกับเสียงทำนองเราก็ลองวางดู พอคนที่เริ่ม ต้นแบบนี้แล้วได้เพลงของตัวเองขึ้นมา ก็จะแบบจะรู้สึกได้ว่า จริงๆ แล้วทำได้ ไม่ยาก สำหรับคนที่เริ่มต้นเลย แต่งเพลงไม่เป็น ไม่รู้จะเริ่มยังไง รู้สึกว่าทุก อย่างห่างไกลตัวเองไปหมดเลย อันนี้ก็เป็นอย่างที่เอาไปใช้ได้

ถัดจากนั้น เวลาให้ไอเดียกับคนที่หัดแต่งเพลงก็คือลองเขียนเนื้อ

ของตัวเองในการทำงานของคนอื่น เพลงทั่วไปที่มีอยู่ ลองแปลงเนื้อเล่นๆ เป็นเนื้อของเราในแบบที่เราอยากเล่าเอามาส่ง ก็เป็นวิธีการเริ่มต้นสำหรับคนที่ไม่มีความรู้มาก่อน เสร็จแล้วเราก็พบว่าคนที่ทำเพลงไม่เป็น เขียนเพลงไม่เป็นก็จะมาติดอีกค่ายนึง พอผ่านการเขียนเนื้อได้แล้ว แล้วทำงานง่ละเอามาจากไหน จริงๆ มีทฤษฎีการเขียนเพลงอยู่แต่ก็ต้องใช้เวลา แต่ก็มีทำงานง่ชนิดหนึ่งซึ่งทุกคนน่าจะเขียนได้น่าจะแต่งได้ คือทำงานง่ที่เราเคยได้ยินมาจากเพลงทั่วไป มันฝังอยู่ในตัวเรา

ผมมีเพลงชนิดที่ท่อนฮุคมาตอนอาบน้ำ แล้วเราก็พบว่าเพลงแบบนี้เพราะกว่าเพลงอื่นที่เราตั้งใจแต่งอีก วันไหนอาบน้ำ ถ้าอารมณ์ดีๆ อาบไปฮัมๆ มั่วๆ เฮ้ยๆ ทำงานง่อะไรวะ คຸ້นๆ แต่ว่าก็ไม่เหมือนเพลงอะไรเลยนะ ก็คຸ້นๆ ก็ลองๆ ฮัมเนื้อเล่นๆ วิธีแรกที่ฮัมเนื้อเล่นๆ นะเพื่อให้เราลืมทำงานง่ที่เราคิดได้ ฮัมไปก่อนเลย ภาษาจีนก็ได้ ภาษาอังกฤษก็ได้ (หัวเราะ) ทำให้มันจำได้ พอจำได้แล้วก็ค่อยเปลี่ยนพวกนั้นเป็นภาษาไทยของเราอีกทีหนึ่ง มีวันนึงอาบน้ำแล้วก็มีทำงานง่หนึ่งลอยมา ก็พอจะรอเธอได้ไหม แล้วเธอจะผ่านมาบ้างไหม อยู่ดีๆ ก็ลอยมาอย่างนี้ ซึ่งคนอื่นก็เป็นได้นะ ผมว่ามีบางเสี้ยว เพลงอย่างนี้อาจจะเป็นเพลงธรรมชาติก็ได้ เพลงพระเจ้าอะไรอย่างนี้ บางทีอกหักใช้ใหม่ กำลังนั่งอินอยู่ที่เสมีตคนเดียว อาจจะแบบลอยมาท่อนนึง (หัวเราะ)

ไอ้เนี่ย อย่าไปทิ้งนะ ถ้าเราอยากแต่งเพลงให้ได้สักเพลงนึงก็จดไว้ก่อนเลย แล้วก็พยายามจำทำงานง่ให้ได้ จำไม่ได้ก็ต้องอัดเสียง เคยคิดเพลงที่เพราะได้เพลงนึงไหม เพราะมากเลยเดี๋ยวลบกลับไปบ้านแล้วจะแต่งต่อปรากฏว่าพอกลับมาบ้านแล้วลืม ต้องจดไว้ หาวิธีจดให้เราจำทำงานง่ นั้นได้หรือไม่ก็อัด อัดนี้ง่ายสุดเลย แล้วก็มาแต่งต่อ ผมอาบน้ำเสร็จผมก็มาแต่งต่อเลย มันท่อนฮุคใช้ใหม่ทีนี้เราก็มาแต่งท่อนธรรมดา ก็เริ่มฮัมๆ ไปมั่วๆ เวลาผมแต่งเพลง ผมไม่มีอะไรอยู่ในมือเลย ผมมีอย่างนี้ก็คือคำคมของผม (หัวเราะ) มันแต่งได้นะ ก็ฮัมไปเหอะ ธรรมชาติที่เราเคยได้ยินเพลงมาตั้งแต่เด็ก คຸ້นเคยกับเสียงอยู่แล้ว ร้องแล้วก็ฮัมเนื้อไปมั่วๆ ก่อนก็ได้ มีเนื้ออยู่ 3 คำ อีกคำนึงเป็นดีดี อีกคำนึงเป็นเนื้อต่อมาอย่างนี้ มีช่องว่างไว้ เดียวค่อยมาเติมคำในช่องว่างก็ได้ เขียนๆ ไปเรื่อยๆ วันเดียววันนั้นหลังจากอาบน้ำเสร็จ

ก็ได้เพลงหนึ่งเพลง เป็นเพลงหลังจากอาบน้ำ แล้วก็รู้สึกว่าการนี้ดีกว่าเพลงอื่นที่ตั้งใจอีก แล้วก็เก็บไว้ใช้ ก็เป็นเพลงประเภทเดียวกับ “เธอเห็นท้องฟ้า นั้นไหม” นะ มันจะมานิดนึงก่อน ผมว่าแบบนี้มาจากธรรมชาติจริงๆ เนอะ คืออยู่ดีๆ ไปคิดไม่ได้หรอก ใครจะมาบังคับแล้วคิดแบบเดี๋ยวนั้นจะเขียนเพลงแบบเธอเห็นท้องฟ้า นั้นไหมนะ ใช้รีเปลา คำแบบนี้มันต้องเกิดขึ้นเองจากอะไรก็ไม่รู้อะ อ่านหนังสือเยอะแล้ววันนึงก็แบบเดินๆ เพลินๆ เห็นป๊อปถ้าเราไม่ใส่ใจมันก็จะผ่านไปใช้ใหม่ละ ถ้าเราใส่ใจ เอ้ย มันก็เป็นหนึ่งไอเดีย

สมัยก่อนผมเคยผมบ้าจดมากเลยนะ ไปไหนต้องมีปากกาหนึ่งด้าม ไม่มีสมุดไม่เป็นไร เพราะผมจดใส่มือได้ในโรงหนังเนี่ย โอ้โห เต็มเลยอะ สมัยก่อนชอบมุขหนึ่งแบบต้องมีคำคม ต้องมีประโยคเด็ด (หัวเราะ) หนึ่งสมัยก่อนผมจดหมดเลยประโยคเด็ด กลับมาบ้านก็ลงสมุดไว้ มีสมุดแบบเป็น 10 เล่มเลย คอยเอามาเปิด ช่วงนี้เอามุขนี้ผสมกับอีกเล่มหนึ่งมุขนี้เป็นเพลง บางทีก็นั่งเรือเล่นๆ ไปเที่ยวทะเล ก็มีทำงานง่ลอยมาก็แต่งเลย บางคนชอบนึกว่าที่เราต้องมีก็ดาร์เลนคอร์ตไปด้วยไหม ไม่งั้นจะเป็นทำงานง่ได้ยังไง คือจริงๆ แล้วมันแต่งได้ (หัวเราะ) อยู่ที่ว่าต้องทดลองก่อนนะ ทุกคนต้องไปทดลองทำทดลองฮัม ร้องไปมั่วๆ เดียวคอร์ตจะเป็นยังไง จะลงเป็นเพลงไหม ถ้าเราทำไม่เป็นยกไปให้เพื่อนหน้าทีคนอื่นได้เลย ก็ไปให้คนที่เขาทำเป็นทำ

ถ้าเราจะใช้เพลงของเราเพลงนี้ เราแต่งจบหนึ่งเพลง แต่ละท่อนอาจจะไม่ลงตามทฤษฎี เพลงนึงแต่ละท่อนต้องมีแปดห้องใช้ใหม่ 8 บาร์มี 2 ชุดหรือ เป็นท่อน A เป็น A1, A2 หรือ แล้วก็มาฮุคหรือ ไม่รู้ เราแต่งของเราในแบบของเรา เสร็จแล้วโยนไปให้คนที่เขาทำเป็นจัดการให้อีกที (composer / นักแต่งเพลง) เรียกว่าคอมโพสเซอร์แบบที่พออยู่ๆ เมื่อกี้ก็ได้ ให้เขาก็ไปจัดการ มันไม่ลงห้อง เดียวเขาค่อยจัดเขยิบออกไปได้ มันเกินเดี๋ยวกเขาตัดให้ได้ แล้วก็สามารถทำให้จบเป็นเพลงปกติหนึ่งเพลงก็ได้ หรือว่าจริงๆ แล้ว เพลงก็ต้องไม่เป็นเพลงปกติหนึ่งเพลงนั้นก็ได้

เคยฟังเพลงที่มันจำไม่ได้ไหม แต่เพราะมากเลยนะ ได้อารมณ์แต่จำไม่ได้ จำไม่ได้เพราะว่ามันไม่ถูกต้องตามหลักทฤษฎีเพลงป๊อป เพลงป๊อปคือท่อนที่ต้องพิกเฉพาะใช้ใหม่ หนึ่งท่อนมีแปดห้อง จะได้พอดีกับคอร์ตหนึ่ง

ชุดที่วันมาลงพอดี มันก็จะจำง่ายพอจบชุดนี้แล้วมาอีกชุดนึงซ้ำกับชุดเดิม เป็น A1, A2 แล้วก็เริ่มไต่ขึ้นไปหาโน้ตที่เพราะที่สุดในเพลงนั้น ก็จะกลายเป็นท่อนฮุค อันนี้คือสูตร พอคนฟังแบบนี้สองเที่ยวก็จำได้แล้ว เพราะสูตรเป็นแบบนี้ มันได้ยินส่วนที่เพราะที่สุด ได้ยินการซ้ำ A1, A2 ก็จะจำได้แล้ว แต่ก็มีพฤติกรรมเพลงแบบที่จำไม่ได้เลยแต่เพราะฉับแปงเลย ก็คือเพลงอย่าง ที่ประกอบในคลิปวิดีโอที่สนามบิน “แต่ง แต่ง แต่ง” โอ้โฮ มันเข้ากันแล้วได้ อารมณ์มากกว่าเพลงสวยหรูที่เราเคยได้ยิน คือจะบอกว่าเพลงแบบนี้ก็ทำได้นะ ก็เป็นเพลงนะ อย่ายไปมองว่าพอมันไม่เหมือนคนอื่น ไม่เหมือนที่เขาแต่งกัน ไม่เป็นตามที่เราเคยได้ยินแล้ว มันไม่ใช่เพลง คือถ้าเราแต่งได้แบบไหน แล้วมันตอบคำถามเราได้แล้ว มันก็อาจจะใช้งานได้นะ

ที่นี้ส่วนอื่นที่ไม่รู้ มีคนในวิชาชีพนี้เยอะมากเลย ที่เขารองรับได้ ถ้าเราอยากทำให้มันกระเถิบขึ้นมาอีกขั้นนึง เป็นงานบันทึกเสียงที่เป็นมาตรฐานเหมือนสากลต่างๆ ไป เราก็ไปใช้เขา

เสียงของการสร้างสรรค์

ลูจ้อย ใครมีคำถามบ้าง อันนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เป็นทักษะ แต่ว่าทักษะอาจจะต้องมีทดลอง อย่างผมเคยทำกิจกรรมเรื่องเสียงให้กับเด็ก ให้เขาฟังเสียงในธรรมชาติ แล้วจำมาสักเสียงนึงแล้วก็ลองดูซิว่าคนนี่จำเสียงนี้ คนนี่จำเสียงนี้ แล้วก็เปล่งออกมา ทีนี้ลองซ้ำก็จะเป็นเหมือนแพทเทิร์นขึ้นมา ใหม่ๆ มันก็อาจจะ “ ตัง ตัง แอ๊ด อืม ” แล้วก็ซ้ำกันแบบนี้ เราก็รู้สึกว่ามันเป็นงานอันนึงขึ้นมา อาจจะยังไม่ใช่ คือเราอาจจะไม่ต้องไปคิดถึงความนิยมแต่คิดว่าคิดถึงสิ่งที่มีนัยยะใหม่ คิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการคอมโพสของเรา

พีท แล้วจริงๆ แล้วงานแบบนี้บนโลกทุกวันนี้ กลายเป็นว่าจะน่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะว่าคือการทำอะไรที่คนอื่นทั่วไปไม่ได้ทำ พอได้ยินปั๊บก็จะ โอ้โฮ มันส์วะ เพราะว่าไม่ได้ยินทุกวันไง บางทีเราแต่งเพลงมาตีมากเลยเพื่อจะสนับสนุนงานที่เรากำลังจะทำ สมมติว่าประชาสัมพันธ์อะไรสักอย่างนึงแต่ถ้าเป็นเพลงปกติธรรมดาที่อาจจะถูกไม่สนใจไปเลยก็ได้ ลอย

ผ่านลมไปถึงแม้ว่าจะเป็นเพลงที่เพราะมาก แต่ถ้าเป็นงานแบบนี้มันพลิกกลับทันทีเลย สนใจเสียงที่ได้ยินก่อนเลยนะ แล้วเดี๋ยวค่อยสนใจข้อที่เรานำเสนออีกทีนึง เพราะงานแบบนี้ไม่ใช่การนั่งลงแล้ว แบบว่า โอเค ฉันจะแต่งเพลงประชาสัมพันธ์งานของฉันสักเพลงนึง ต้องไปอบสุกซิดเลย คือไปอบสุกซิดยังงั้นผมว่าก็ไปต่อสู้อกับเพลงป๊อปในกระแสไม่ได้หรอกใช่ไหม แล้วคนทั่วไปเขาก็ไม่ได้อยากฟังเพลงป๊อปสุกซิดจากเราหรอก เขาอยากฟังจากคนที่เขามีชื่อเสียงมากกว่า

งานที่ผิดแปลกออกไปอย่างที่ว่าที่พออยู่ๆ กระแสแบบเวลด์มิวสิกถึงได้มีคนสนใจเยอะขึ้น เวลด์มิวสิกมีคนพยายามที่จะทำตั้งนานแล้วนะ สมัยก่อนผมฟังเวลด์มิวสิก ยังมีไม่กี่คน มีฝรั่งคนนึงชื่อปีเตอร์ กาเบรียลคนนี้น่ามานานมากเลย สมัยนั้นก็ดูเป็นคนบ้า เซอร์เป็นคนหนึ่งที่แบบตระเวนกระจายไปตามอาฟริกาไปอัดเสียงไปอะไร ยุคต่อมาเริ่มมี differate เป็นวงแดนซ์ แต่ไปอัดเสียงพวกชนเผ่าต่างๆ มาประกอบในเพลงแดนซ์เครื่องดนตรีทันสมัย แล้วมีเสียงพวกนี้มาประกอบ ก็เลยเริ่มฮิตในหมู่คนที่ชอบเพลงแดนซ์มากขึ้น แล้วก็ขยายวงได้กว้างมากขึ้น คนก็เริ่มรู้จัก เอ้ย เวลด์มิวสิกมีอะไรน่าสนใจมากขึ้น ยิ่งทำๆ คนก็สนใจมากขึ้น

วันนึงประเทศไทยฟังเพลงร็อกกันสักพัก พอมีสกา (Ska) (Raggae) ก็กลายเป็นสิ่งที่แปลกหู เราแห่ไปดูนี่กันดีกว่า จัดที่หัวหินเราก็ไปดู (หัวเราะ) คือสิ่งที่นอกเหนือจากสิ่งที่คนอื่นเขาทำกัน มันก็น่าสนใจแน่ๆ อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเรา เราจะเห็นไหม บางทีอาจไม่ใช่การนั่งหา นั่งหาอาจไม่เจอก็ได้ เพราะว่ากรอบของเราอาจจะเป็นกรอบเล็กๆ เท่าที่เราเคยมีประสบการณ์ แต่ว่าการเห็นการช่างสังเกตอาจจะไปเจอสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา เสียงไปไม้ มีคนเอาเสียงเครื่องครัวหลายๆ เสียงมาทำเป็นดนตรี ก็แปลกดี ไปดูหน่อยก็ได้ รับความสนใจ เอาถึงขยะมาทำเครื่องดนตรี

ลูจ้อย เห็นมีพระที่เขาเอาหิน เอาสีอะไรใหม่ๆ สีของหินหรือรอยแตกก็ไม่รู้ นะ แล้วเขาก็เอามาทำเครื่องดนตรี แล้วก็ระดับของเครื่องดนตรีเอามาสูรูปของเสียง แล้วก็เอามาวางเรียงก็เป็นเพลงจากหิน (หัวเราะ) ก็เป็นเรื่องเทคนิคการหาเสียงสิ่งที่ที่กบคุ้ยกับพวกเรานี้ก็เป็นเรื่องของเสียง อาจจะไม่ได้เป็นเรื่องของ

ความหมายของเนื้อเรื่องหรือเรื่องราว แต่กำลังพูดถึงเรื่องของเสียง เมื่อกี้
ที่ให้ฟังก็คือเป็นชุดเสียงที่ลองเอาเนื้อไปใส่ ใช้ไหม

พิกบ ใช่

ลุงอ้อย แล้วกลับมาเป็นเรื่องของ “ฮัม” หรือการทำให้เกิดชุดเสียงอัน
นิ่งขึ้นมา สองอันเป็นเรื่องเนื้อแล้วก็เมโลดี้ ถึงตอนนี้พอเห็นภาพใหม่ เข้าใจ
ใหม่ นึกภาพออกนะ เกินความสามารถใหม่ (หัวเราะ)

พี่เอม ถามว่าเวลาฮัมนะคะ ในที่เรฮัมของเราเองนะ ทุกเสียงฮัมเป็นไป
ได้ในแง่ดนตรีจริงๆ รีเปล่าคะ

พิกบ เป็นได้ครับ

พี่เอม สูงต่ำหรือว่าท่วงทำนองที่ขณะฮัมอยู่ มีความเป็นไปได้ใช้ไหมคะ

พิกบ เป็นไปได้ครับ เป็นได้สองแบบนะ ยกตัวอย่าง แบบหนึ่งคือเสียงที่เป็น
จริงอยู่แล้วซึ่งเราทำแบบนั้นก็ได้อธิบายความว่าในโลกนี้เสียงทุกเสียง จริงๆ
แล้วเอามาทำเป็นดนตรีได้ โดยที่...

(เน็ดกับเต้เดินเข้ามาพร้อมกัน)

ลุงอ้อย อ้าว แนะนำตัว

เน็ด เน็ดคะ เรียนเกสส์ จุฬาฯ ปี 3 ค่ะ

เต้ ชื่อเต้ครับ อยู่ศิลปกรรม ม.กรุงเทพ ครับ

พิกบ แล้วศิลปกรรมไปทำอะไรกับเกสส์ (หัวเราะ-ถูกใจเพื่อนๆ มาก แหว
กันเกรียวเลย)

ลุงอ้อย เขาเลิกเรียนพร้อมกัน เขาก็เลยมาพร้อมกัน

พี่เอม มันจี๊ดใจๆ (หัวเราะ)

พิกบ วาดภาพยาเยอ (หัวเราะ)

พิกบ คือเรา—คนปัจจุบันได้เรียนกับได้ฟังดนตรีในแบบที่เป็นสากล สเกล
ที่เป็นสากล โน้ตมี 7 ชื่อ 12 เสียง โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด ระหว่างนั้นก็

จะมีครึ่งเสียง จะเรียกว่าถูกรอบง่าก็ได้นะด้วยความคิดนี้อยู่ แต่ว่าไม่ได้
หมายความว่านอกเหนือจากนี้ไม่ใช่เพลงหรือว่าเอามาทำเพลงไม่ได้ ถ้าไป
อินโดนีเซีย ดนตรีกาเมลันของเขาไม่สนใจเลย คือเครื่องดนตรีไทยสมัยนี้ยัง
(Gamelan)
เอามาเทียบเสียง พยายามจน ไม่ว่าจะป็นระนาดป็นขีป็นซอ พยายามจน
ให้เล่นกับเครื่องดนตรีสากลได้ ให้อยู่ในสเกลเดียวกันกับสากล โน้ต “โด”
ต้องเป็นความถี่เดียวกันกับ “โด” ของฝรั่ง เพื่อให้ฟังไม่แปร่งหู เพราะหูเรา
เคยชินกับเพลงทั่วไปที่เป็นทฤษฎีเดียวกันกับเพลงสากล โน้ต 7 ชื่อ 12 เสียง
เมื่อกี้ะ หูเราชินแล้ว อะไรที่มันแปร่งไปจากนั้นนิดหนึ่ง จะเริ่มรู้สึกว้า ไม่ใช่
ว้าย มันไม่ใช่เพลงหรือว่ามันเพี้ยนๆ งงๆ แต่พอไปอินโดนีเซีย โอ้โฮ ไม่ง
เลยเพราะว่ามันงตลอด ไม่มีอะไรที่เป็นสากลเลย คือเขาก็เล่นของเขาไป
แบบนี้แหละ ฝรั่งจะเล่นก็ต้องเล่นแบบนี้แหละ นี่คือดนตรีของฉัน กาเมลัน
เขาไม่จูนนะ เขาก็เล่นของเขากันไปในวง เราพยายามจะเอาอะไรไปเล่นด้วย
มันไม่เข้ากันเลยเพราะว่าสเกล สเกลคือช่วงที่ห่างกันระหว่างเสียงไม่เป็น
แบบสากล ไม่สนใจละ

กลับมาตอบว่า แปลว่าที่เราร้องจริงๆ แล้วใช้ได้หมดเลย แต่เวลา
ที่มีคนมาบอกว่าเพี้ยนหรือไม่เพี้ยนเพราะว่าเขากำลังอิงอยู่กับทฤษฎีสา
กลนั้นๆ ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องเป็นแบบนั้นก็ได้อธิบายเราฟังเพลงชนเผ่าใน
แอฟริกา เขาก็ร้องของเขาไป ฮัมอะไรกันไป ก็ได้อารมณ์มากเลย เขาจะ
บิวให้คนไปออกสีกหรือว่ากำลังจะเข้าทรง ทุกอย่างมันตอบคำถามของสิ่ง
ที่กำลังจะใช้หมดเลย แต่ถ้าจูนแล้วเอาไปเทียบมันไม่เข้ากับอะไรทั้งสิ้นเลย
นั่นคือแบบที่หนึ่งที่ถามว่าใช้ได้รีเปล่า คือใช้ได้

แบบที่สองคือเราเอามาทำให้เป็นดนตรีสากลก็ยังใช้ได้ โดยใช้วิธี
แบบที่บอกเราก็อินไปให้คนที่เขามีความรู้จะทำให้ เพราะฉะนั้นอะไรที่เรา
ร้องเช่น “โด เร มี แมง” เพี้ยนแน่ๆ (หัวเราะ) แต่ว่าคนที่ทำเป็นเดี่ยวจะไป
จัดให้ว่า เจตนาเราน่าจะเป็นตรงไหน มันคงอยู่ตรงครึ่งเสียงระหว่างตัวนี้
กับตัว โอ “มี” มันต้องมีหรือฟา มันจะเป็นอะไรสักอย่าง เดี่ยวเขาจะไปจัด
ให้ว่าจะให้มันลงตรงไหน พอเขาตกลงปุ้บมันก็จะไปอยู่ในคอร์ดธรรมดาๆ
ของทฤษฎีได้ แล้วเขาก็จะไปเรียบเรียงเสียงประสานต่อไปทำต่อเป็นเพลง

ได้ ก็ใช้ได้ทั้งสองแบบ แบบแรกเราไม่ต้องเอาไปให้เขาเรียบเรียงก็ได้ เคาะ โตะเฉยๆ แล้วก็ร้องก็อาจจะได้อารมณ์แล้วก็ได้ ก็ใช้ง่าย

ลุงอ้อย ผมถามนะ สมมติว่ามีเพลงนี้ สมมติ “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” คือ ทำนองอย่างนี้ พอเราไปใส่ภาษาได้นะ (หัวเราะ) ใครเคยได้ยินบ้าง

พี่ฝน จำๆ

พี่เบต จำ ฟิน

ลุงอ้อย ลองดู ใครพูดภาษาใต้ได้

ฟิน พี่จำชัดกว่าผมอีก

ลุงอ้อย แต่ทำให้เป็นโทนเสียงเหมือน

พี่กบ ทำนองนี้

ลุงอ้อย “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” ไซ้ใหม่

พี่หญิง อ้าว เหนือชืเหนือ

พี่เอม ไหนลองพูดชื ลองพูดว่า “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม”

ลุงอ้อย ภาษาใต้ลองพูดชื

พี่จา “เธอเห็นท้องฟ้านั้นหม้าย” (พูดด้วยสำเนียงใต้)

ลุงอ้อย มันเปลี่ยนไปด้วยสำเนียงไซ้ใหม่

พี่กบ คือสำเนียงมีเสียงของมันด้วย

ลุงอ้อย ไซ้ แต่ว่าที่เรานิยมอยู่เป็นกลางไซ้ใหม่

พี่กบ ไซ้

ลุงอ้อย การที่เราเปลี่ยนไปเป็นโทนที่มีคาแรคเตอร์ โทนมหรือสำเนียงนั้น เข้ามา ในทางเพลงมีการให้ความหมายหรือให้ค่าอะไรแบบสูงต่ำกว่ากัน ไหม ในแง่ของวงการเพลงนะ

พี่กบ ผมว่าเขาแค่พยายามที่จะเอามาผสมกันให้ได้มากกว่า เช่น ถ้า “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” (พี่กบเลียนเสียงสำเนียงใต้) ไซ้ใหม่ เขาก็อาจจะยอมเปลี่ยนเสียงของสำเนียงนั้นบางเสียง เพื่อให้มันยังลงในทำนองเดิมอยู่

ลุงอ้อย คือคำถามของผมก็คือว่า กรณีอย่างนี้ เราไม่ได้มองในแง่ว่ามัน ตลกคืออย่างนี้หรือกะนะ แต่มองในแง่ของตัวเองมันเอง คืออาศัยตัวนี้เป็นตัวตั้ง

พี่กบ ฮะ

ลุงอ้อย แล้วอาศัยคาแรคเตอร์ที่เป็นของมันแต่มาผสมกัน เกิดสิ่งใหม่ ขึ้นมาอันนี้ สิ่งใหม่อันนี้มีการพูดกันหรือยอมรับกันในลักษณะที่เป็นของ ใหม่ขึ้นมาหรือเปล่า หรือว่าเป็นแค่ตกลงหรืออะไรพวกนี้ อย่างมนุษย์คน หนึ่งใช้เสียงแทนเครื่องดนตรี แล้วก็เอาเสียงไปเล่นในดนตรีอย่างโมซาร์ท อย่างบ็อบบี้ แมคเฟอร์รินก็เอาเครื่องดนตรีของเขา คอเขานี้แหละ แล้วไป เล่นเพลงนั้นเลย มีความรู้สึกว่า เฮ้ย เขามีความพิเศษ แต่อันนี้ในกรณีที่ว่า “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” พอพูดเป็นใต้หรือทางเหนือก็ได้ แล้วให้ความ รู้สึกแบบ...(หัวเราะ)

พี่กบ ผมว่าน่าจะได้สักประมาณเราเอาไปเปลี่ยนเป็นเนื้อภาษาอื่น

ลุงอ้อย คงไม่ถึงความสามารถพิเศษ

พี่กบ ไซ้ เหมือนอาจจะมินักร้องจีนซื้อลิขสิทธิ์ทำนองนี้ไป

ลุงอ้อย แล้วเปลี่ยนไปเป็นภาษาเขา

พี่กบ แล้วเปลี่ยนไปเป็นภาษาจีน

พี่เอม ต้องปรับคำให้เข้ากับทำนองด้วยไซ้ใหม่คะ

พี่กบ เขาก็อาจจะยอมเปลี่ยนเสียงของสำเนียงบางคำให้ลงกับทำนอง

ลุงอ้อย พอติเรานึกถึงว่าบางทีการเอาอะไรมาบวกกับอะไร กลายเป็นของ ใหม่ได้ วิธีมองของเราจะ

พี่กบ อย่างที่พี่อ้อยว่า ก็จะมีเพลงที่เป็นเพลงใต้เลย อย่างนั้นก็จะเป็นของ ใหม่ ที่ดังๆ เลย อย่างโกไข่กับนายสน ก็มีคนทำ ก็เป็นเพลงเนื้อใต้เลยใน ทำนองเพลงสากลทั่วไป

ลุงอ้อย แต่ว่าถ้าเราเอาเพลงนั้นมาถูกร้องเป็นภาษาใต้

พี่กบ เออ จะได้ความรู้สึกแค่เปลี่ยนเนื้อ

ลุงอ้อย ไซ้รีเปล่า ไม่ได้เป็นของใหม่

พี่กบ ไซ้ๆ ไม่ได้เป็นของใหม่ แค่เปลี่ยนเวอร์ชัน

คนเราจะแต่งเพลงได้หลากหลาย

สไตส์แค่ไหน

ท๊อป สงสัยว่าเพลงที่เราจะแต่งจะต้องเป็นแนวเดียวกับที่เขาชอบฟังด้วยรีเปล่า

พีท ส่วนใหญ่คนก็จะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วนะ เป็นโดยอัตโนมัติ เพราะว่าความเคยชินใช้ใหม่ กำลังจะเริ่มสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน คงต้องเกาะกับอะไรสักอย่างที่คุณเคยนะ

ท๊อป แต่ถ้าเพลงที่เราฟังไม่ตอบตามที่ตลาดต้องการ เราฟังเพลงที่คนอื่นเขาไม่ฟังกัน สมมติชอบฟังเพลงไทยเดิมแต่คนอื่นเขาไม่ได้ชอบแบบนี้ แต่เราก็ต้องการจะสื่อความหมายให้กับคนกลุ่มนี้ กลุ่มเพื่อนเราซึ่งไม่ได้ฟังเพลงแนวนี้ อย่างนี้เราก็ต้องปรับไปหัดฟังเพลงแนวนั้นอย่างนี้รีเปล่าครับ ก่อนที่จะเริ่มแต่ง เหมือนกับต้องเปลี่ยนตัวเองแทนที่จะพิกซ์ว่ามันต้องเป็น...

พีท ถ้าเป็นสมัยก่อนผมอาจจะบอกว่าใช่ล่ะ แต่ว่าพอเป็นสมัยนี้ผมว่ารสนิยมมันไม่คงที่แล้ว การบอกว่าการเลือกทำเพลงไทยเดิมออกมาเลย ก็อาจจะได้ความฮือฮา ได้ความสนใจจากเพื่อนเราด้วยซ้ำนะ ที่ไม่เคยนึกว่า อ้าว ตอนเดินอยู่ด้วยกันทำเป็นเด็กแนว (หัวเราะ) ที่แท้ไทยเดิมหรือ (หัวเราะ) ก็อาจจะได้ความตื่นตะลึงที่แบบว่าไม่ได้นึกนะ เปรียบเทียบกัน ถ้าเป็นสมัยก่อนก็เป็นไปได้ถ้าเราอยากให้เราสนใจ เราอาจจะต้องยอมทำในแบบที่เขาชอบๆ กันอยู่ แต่สมัยนี้บอกยากว่าคนชอบอะไร เพราะสิ่งที่ชอบอาจจะแค่มันมีท่อนนั้นให้เสกกันอยู่ ก็เลยแบบ อะ ก็รับกันไปก่อน เหมือนละครไทยก็ดูกันไปก่อน วันนึงมีละครเกาหลีก็ไปดูละครเกาหลีกันด้วย

ลุงอ้อย คือถ้าในความหมายของที่ท๊อปถามความหมายคำว่า ความชอบที่มีอยู่ใช้ใหม่

ท๊อป ใช่ครับ เราต้องเอาความชอบเป็นหลักหรือว่าเอากระแสสังคมเป็นหลัก เวลาเราแต่งเพลง

ลุงอ้อย อันนี้อาจจะแสดงความเห็นต่อประเด็นนี้กันได้นะ คือพวกเรา

ช่วยกันแสดงความคิดเห็นด้วยระหว่างสิ่งที่ตัวเองชอบ คือชอบสไตส์แบบนี้ อยู่ใช้ใหม่ครับ แล้วจะไปสู่อีกสไตส์ เมื่อเราจะต้องไปทำอีกสไตส์นี้ต้องเปลี่ยนสิ่งที่เราชอบหรือเปล่า ถูกไหมความหมายมันประมาณนี้

ท๊อป ประมาณนั้นครับ

ลุงอ้อย สมมติ แบ่งชอบใส่ขาสั้น (หัวเราะ) แล้ววันนึงจะให้ใส่กระโปรงแบบไหนดีล่ะ เอาผ้าถุงๆ ให้ใส่ผ้าถุงไปไหนมาไหน ก็เป็นความรู้สึกที่บางทีก็ฝืน แต่ว่าถ้าจะต้องฝืน ก็คงทำได้ (หัวเราะ)

พีเอม ก็ได้อยู่

พีท ถามแบ่งก่อน ต้องถามแบ่ง

ท๊อป แล้วมันจะทำได้ดีรีเปล่าครับ

ลุงอ้อย ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง คือฝืนแล้วชอบในสิ่งที่ฝืนไปรีเปล่าละ สมมติพาแบ่งไปเที่ยววัดพระแก้ว เข้าไม่ได้แน่ๆ เขาให้ใส่ผ้าถุง แบ่งก็ต้องใส่ผ้าถุงใช้รีเปล่า แต่ไม่ใช่แบ่งเดินกลับออกมาแล้ว เฮ้ย ชอบแล้วละ ไม่ถอดผ้าถุงแล้วไปไหนก็ไปด้วยผ้าถุงนั้นเลย ก็คงเป็นอีกเรื่องนึง อันนี้ลุงแฮร์นะ มีใครชอบในเรื่องของคำถามใหม่

ท๊อป คือส่วนใหญ่จะเป็นอัตโนมัติเลยใช้ใหม่ เหมือนถ้าเราชอบฟังเพลงแนวนี้ เพลงที่ออกมาจากเราก็จะเป็นแนวคล้ายๆ กับที่เราฟัง

พีท ถ้าเราเป็นแค่คนแต่งเพลงสมัครเล่นคือเราจะกระโดดไปทำอันที่เราไม่เคยฟัง น่าจะยาก ใช้ใหม่ ผมสืมยกตัวอย่างในชีวิตจริง คือถ้านักแต่งเพลงอาชีพ นักเรียบเรียงดนตรีที่เขาต้องทำเพลงหลายๆ แนว วิธีการคือธรรมชาติ เขาต้องฟังเพลงหลายแนวอยู่แล้ว ใช้รีเปล่า พอที่จะแบบว่าใครพูดอะไรมากก็พอจะเอออออกันได้ กระนั้นก็ตามแต่ สมมติวันนึงคนมาบอกว่าช่วยมาทำเพลงการ์ตูน วิธีการของนักดนตรีอาชีพก็ต้องไปหาเพลงการ์ตูนเยอะเยอะมากเลยนะ เพื่อที่จะทำได้ ผมต้องฟังเยอะมากเลย แล้วก็ค่อยๆ ทำ อย่างนี้เป็น การฟังจากคนที่พื้นฐานแล้วด้วยซ้ำ เป็นการฟังที่จะแยกแยะออกมาว่า อ้อ ดิสนี่หรือ ดิสนี่จะเป็นออร์เคสตราหมดเลย ส่วนใหญ่ใช้เสียงเสียงนี้ ใช้ชุดใช้เสียงสูงๆ ใช้เบสต่างๆ จะได้อารมณ์การ์ตูน ถ้าเป็นพิกซาร์ ไอ้พิกซาร์จะสมัยใหม่มากขึ้น จะใช้ซินธิไซเซอร์แล้ว แต่ว่าก็ยังเลือกเสียงสูงๆ

(synthesizer / เครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์)
สร้างเสียงดนตรีด้วยการสังเคราะห์เสียง

อยู่ที่ ก็เป็นการฟังจากคนที่ไม่มีพื้นฐาน แต่ก็ยังต้องหามาฟังในสโตร์ที่ไม่ได้ทำอยู่ที่ ฟังเยอะมากเลยในตอนนั้น ย้อนกลับไปคนที่ยังเป็นแบบสมัครเล่นมันยากที่จะกระโดดไป ก็นึกไม่ออกว่าอยู่ที่ ถ้าอยากแต่งเพลงแล้ว ไซ้ใหม่ เราฟังเพลงป๊อบอยู่ที่ จะไปแต่งเร็กเก้เลย แต่นึกว่าจังหวะยกมันจะตรงไหน กังงแล้วไซ้ใหม่

ลุงอ้อย ถ้าเป็นคำถามเมื่อกี้ เมื่อสักพักมาแล้ว ไปฟังที่พวกเขาจัด ก็ มีอาจารย์ที่สอนเรื่องดนตรีก็แนะนำบอกว่า เราน่าจะเปิดฟังทุกสโตร์เพลง เขาก็บอกว่าในแง่ของการได้นะ ก็จริงนะคือว่าเปิดได้มากมันก็ได้มากไซ้ใหม่ แต่เราจะไม่เปิดได้จริงหรือเปล่า ผมก็ลองมานึก ผมยกตัวอย่าง ลองเพลงชาติ นี้แหละ ร้องเพลงชาติจากที่เราคุ้นชิน แล้วเราลองมาเปลี่ยนเป็นแร็ป เพลง ชาติแบบแร็ป ลองนึกถึงภาพใจอ้อ บอยเขาแบบ เออ ไหนศรีมลองซิ (หัวเราะ) อันนี้เป็นคำถามของตัวเองตอนนั้นนะว่า ถ้าคำแนะนำบอกว่า ฟังทุกอย่าง เหวะ ดี เราก็เห็นคล้ายด้วยแต่พอเราจะฟังจริงๆ แล้วไม่ไปอะ สมมติว่า เอาเพลง “เธอเห็นท้องฟ้าขึ้นไหม” แล้วมาเปลี่ยนเป็นสกาหรือเปลี่ยน เป็นวงซิมโฟนี มันยอมไม่ยอมนะในใจในความรู้สึกของเรา หมายถึงโดย สโตร์เพลงหรือขนาดของเพลง หรือเอาเครื่องดนตรีมาใส่ก็ได้ เอาแซ็คมา เป่าแล้วทำนองเดียวเอาไวโอลินมาสิ ขณะเดียวกันเอาขนาดมาเป็นเพลง ชาติ (หัวเราะ) เราไม่สามารถที่จะคาลิเบรทความรู้สึกของเราได้เหมือนกัน เป็นคำถามที่ต่อมาจากที่ได้รับคำแนะนำมาบอกว่า ฟังเหอะทุกอย่าง เรา พยายามเราลองแต่ก็รู้สึกว่าฟังทุกอย่างไม่ได้ ไม่รู้ว่าใครทำได้บ้าง ไม่รู้

พิภพ ผมว่าต่อให้เป็นนักดนตรี ส่วนใหญ่เวลาคุยกันเขาก็ต้องฟังหลาย อย่างจริงๆ เพราะว่าป็นวิชาชีพ ยิ่งคนทำงานโฆษณา ลูกค้ามีความต้องการ ที่หลากหลายมาก ซึ่งความหลากหลายอาจต้องเอาด้วยซ้ำนะ ผมเคย ครั้งหนึ่งแบบเจอลูกค้าแบบให้ทำเพลงโฆษณา อยากได้แดนซ์ๆ แดนซ์มากๆ เราก็ลองทำเลย “ตึก ตึก ตึก” ลูกค้าบอก “ไม่ใช่ครับ มันต้องแดนซ์ๆ แบบ สนุกๆ” คุยกันอยู่ 3-4 รอบ แก้กัน 3-4 รอบ แดนซ์ของเขา คือ “ซ่า ซ่า ซ่า ตึง ตึง โป่ง โป่ง ตึง” (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เออเนอะ บางทีต้องการบาวเลย์มิ่ง (หัวเราะ)

พิภพ ไซ้ นั่นแหละแดนซ์ของเขา ความหลากหลายก็เลยต้องฟังเยอะพอที่ คุยกันแล้วจับทางถูก แต่ในความฟังเยอะนั้นนะ สุดท้ายพอถอยหลังมา คน ที่ฟังเยอะมันก็ฟังที่ชอบจากสิ่งที่ฟังอยู่ที่ อย่างผมฟังเยอะมากเลย แต่ว่าสุดท้ายเฮฟวีเมทัลนี่ฟังไม่ไหวก็ไม่ฟัง

แต่ว่าถ้าจะต้องทำ เดียวไปหาฟังสักอาทิตย์นึง ให้มารอกๆ ให้ออก พอดีจับทางได้ว่าริธึมมันเป็นที่টারหนักๆ กลองมันมีก้อยอย่างนี้ ใช้เบสเล่นแบบ นี้ เราจะจับพวกเทคนิคของมัน เสร็จแล้วก็เลือกฟังเพราะว่าก็ฟังไม่ไหว ไป ฟังแจ๊สก็เลือกเฉพาะบางวงที่ชอบมาฟัง แจ๊สที่เหลือก็ไม่ได้ฟังอยู่ที่ อย่าง พวกออกเคสตราเราชอบฟังชาวด์แทร็กไซ้ใหม่ แต่เราก็ไม่ได้ฟังในชีวิตประจำวัน เราก็เลือกช่วงนี้ ฮานส์ ซิมเมอร์มาแรง เราก็เลือกเพลง *The Last Samurai* ชอบมากเลย ก็อัดเก็บไว้ฟัง เราก็ไม่ได้ฟังโมสาร์ททุกวัน คือมันก็ ถอยหลังมากกลับไปสู่สิ่งที่ชอบฟังอยู่ที่ แล้วสิ่งที่ชอบฟังนั้นแหละที่มันอยู่ใน ตัวเรา เวลาเราจะเริ่มทำเพลงก็จะวนเวียนอยู่แค่นั้นแหละ มันไม่กระโดดไป คือถ้าผมทำเพลงหนัง ผมก็ยังอยู่แถวๆ ฮานส์ ซิมเมอร์ เจมส์ ฮอร์เนอร์ผม ก็จะไม่ไปคลาสสิกแบบหรุๆ โมสาร์ทหรือพวกแกรนด์ๆ ก็จะไม่ไปทางนั้น เราก็เลือกทำอันที่เราชอบอยู่ที่ ฮานส์ ซิมเมอร์เป็นออกเคสตราแบบที่เขา ชอบๆ ผสมเครื่องดนตรีจริง เขาทำ *Mission Impossible* แล้วก็ทำพวกนี้ ก็จะเป็นทางหนึ่งเวลาผมทำเพลงประกอบหนัง ผมก็จะมาแถวนี้ที่ชอบ ก็จะไม่กระโดดไปแบบที่ทำแล้วตัวเองก็ไม่รู้จะเกาะกับอะไรนะ

ลุงอ้อย มีใครอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับเสียง ทำนองและเสียง

พิภพ วันนี้จะพูดเรื่องนี้หนึ่งด้วย เรื่องเสียงที่แรกผมเห็นโจทย์เรื่องทำนอง กับเนื้อร้อง ตอนหลังๆ มาทำงานเรื่องภาพรู้สึกที่เสียงก็มีความสำคัญ เรา ถอยหลังไปอีกนะ มีเนื้อร้องมีทำนองมีดนตรี ถอยหลังมาอีกใหญ่กว่านั้นคือ เรื่องเสียง ยกตัวอย่างเวลาเราไปดูหนัง ภาพที่เราเห็นพร้อมเสียงซึ่งเสียงนั้น ผมยกตัวอย่างภาพยนตร์ต่างประเทศนะ เสียงที่เราได้ยินในหนังเป็นเสียงที่ สร้างขึ้นหมดเลย เขาไม่ได้อัดเสียงจริง เขาจะมีสตูดิโอเรียกว่าโฟลเอเอฟพีคต์ (foley effect) (sound design) ทำเสียงประกอบโดยเฉพาะ แล้วก็สตูดิโอที่เรียกว่าชาวด์ดีไซน์ทำเสียง

ประกอบอีกชนิดหนึ่งที่ไม่มีในโลก เพราะฉะนั้นเสียงที่เราเห็นในหนังเป็นเสียงปลอมทั้งหมดเลย แต่ดูแล้วเราเชื่อหมดเลย เสียงมีอิทธิพลมาก บางครั้งเราเห็นเสียงต๋อยที่ไม่ได้ดัง แต่มันดัง “เพี้ยว” เรายังเชื่อเลย (หัวเราะ) ซึ่งเป็นข้อสังเกตมากเลยว่าเดี๋ยวนี้คนจะยังเล่นกับเรื่องเสียง ดีไซน์มากขึ้น

เสียงจุดบุหรีเราไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย แต่มันคิดว่าเดี๋ยวจะเอาเสียงนี้มาทำเป็นเสียงจุดบุหรี แล้วเราก็เชื่อเสียงที่เราเห็น มันก็ช่วยส่งเสริมยิ่งผลักดันอารมณ์มากขึ้นไปอีก เสียงคนเดินธรรมดาแต่เราได้ยินเสียงแบบ “ตีม ตีม” ก็เร้าอารมณ์มากเลยใช่ไหม ซึ่งเรารู้ว่าถ้าเราถอยกลับมาเราก็จะรู้ว่า เฮ้ย มันไม่ใช่เสียงคน ใครจะไปเดิน “ตีม ตีม” อย่างนั้น ไม่ใช่ยักษ์ใช่ไหม (หัวเราะ) แต่ว่าตอนเราดู เราก็มั่นใจส่งเสริมอารมณ์ ณ ภาพนั้นมากเลย หลังจากนั้น เริ่มทำงานกับภาพแล้วก็หาเสียงมาใส่ในภาพ พบว่าเวลาเราเลือกเสียงดีๆ มาใส่ได้เหมาะสมก็ช่วยส่งเสริมงานที่เรากำลังจะสื่อได้เยอะมาก แล้วไม่จำกัดแค่ว่าเนื้อเรื่องทำนองหรือว่าแค่ดนตรี บางช่วงแค่เสียงอย่างคลิบเมื่อกี้ เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นมา โอ้โฮ มันคือเสียงของความห่างไกล เสียงของการรอคอย แทนค่าได้หมดเลย แล้วแต่ว่าคนที่ดูกำลังอินกับเรื่องอะไร รู้สึกมากเลย ก็เป็นเรื่องเสียง เพิ่มเติม

ลุงอ้อย ก็ภาวะของผู้ฟังด้วยสิ

พีท ใช่

ลุงอ้อย ถ้าสมมติผมรำคาญเสียงโทรศัพท์ ผมก็ มันโทรมาทำไมวะ

พีท ก็เป็นได้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คงไม่รู้สิว่า โอ้โฮ มันว่าเหว โตดเดียว อยู่ไกล (หัวเราะ) ในฐานะของผู้ฟัง เราก็คือปัจเจกหนึ่ง

พีท แต่ว่าถ้ามันประกอบกันอยู่กับ...

ลุงอ้อย บริบท

พีท ใช่ๆ ต้องมีบริบทประกอบ พอประกอบแล้ว ยิ่งผลักดัน เร้าอารมณ์หรือว่าสร้างให้เราจินตนาการ หรืออารมณ์ช่วยเขาเข้าไปมากขึ้นไปอีก หลังจากนั้นเริ่มเล่นกับซาวด์ดีไซน์มากขึ้น หนังกุญแจๆ เปิดมาไม่ค่อยมีดนตรีประกอบแล้ว เปิดเรื่องเป็นซาวด์ดีไซน์หมดเลย (ทำเสียงประกอบ เป็นเสียงต่างดาว)

ผมว่าเขาก็คง...หนึ่งคือหลีกเลี่ยงความซ้ำซากในการใช้ดนตรีมาประกอบ ก็เป็นวิธีการใหม่

ลุงอ้อย อืม เรื่องนี้น่าสนใจ

พีท กับว่าอาชีพซาวด์ดีไซน์คงพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ

ลุงอ้อย ละครนะใช่เยอะ เวลาเป็นละคร บางทีเรานึกถึงว่าเพลงทั้งเพลงให้ขยายความอารมณ์สักหนึ่งอย่าง แต่อันนี้เสียงโดยคุณภาพของเสียงนั่นเองทำหน้าที่นี้ไม่รู้เราจะเข้าใจประเด็นนี้กันแค่ไหนนะ เดี่ยวลองสมมติว่าเราบอกว่า ความฝัน ไหนที่ปกบองทำเสียงของความฝันสิ เออหรือใครอยากลองแสดงบ้าง เสียงของความฝัน

พีท อันนี้เป็นเรื่องซาวด์ดีไซน์เลยนะ ซึ่งถ้าคิดจริงๆ คิดได้นะ แล้วอาจจะไม่ใช่เสียงที่เรานึกว่าใช่ด้วยนะ อาจจะเป็นเสียงอะไรสักเสียงหนึ่งที่พอใส่ปั๊บ เฮ้ย โอ้โฮ พอดีเลย อาจจะไม่ใช่ที่เราคิดว่าต้องเป็น ฮือๆ หรือว่าเจี๊ยบๆ วะ (หัวเราะ)

ถ้าความฝันมีเสียง

ลุงอ้อย ใครคิดว่าเสียงความฝันเป็นยังไง อ้าว ลองจินตนาการดู

วิทย์ ผมว่าคล้ายๆ เสียงโอเปรเตออร์ตามห้าง “ตึง ตึง ตึง ตึง”

ลุงอ้อย นั่นคือที่วิทย์คิดว่าคือเสียงความฝันใช่ไหม

วิทย์ คล้ายๆ ครับ

ลุงอ้อย เหมือนกับลุง ลุงคิดถึงเสียง เวลาที่มันแบบ “กริ่ง” เวลาที่ไอ้ตัวห้อยๆ แล้วมัน “กริ่งๆๆ”

พีท โมบายเหรอ

ลุงอ้อย เออ อย่างนั้นนะ

พีท ใช่รีเปล่า เครื่องดนตรีที่เป็นเคาะๆ นะ

พีท (Line Bell) โลนเบล แต่โมบายก็ได้นะ โมบายแขวนอยู่ในสวน (มีเสียงตัวอย่างจากไลน์เบลเล็กๆ ของลุงอ้อย)

พีท เออ ใช่เลยๆ เสียงนี้แหละ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ลองนึกดูสิ เป็นประเด็นหนึ่งสำหรับคนที่อยากจะถ่ายทอดไอเดียเป็นภาพ แล้วต้องตีไซน์เสียงเข้าไป

พีหญิง เสียงประกอบ

ลุงอ้อย อาจจะไม่ใช่ว่าเพลงทั้งเพลงมาประกอบใช่ไหม แต่อันนี้เรารอคิดเข้าไปด้วยเลย เสียงของความฝัน เมื่อเขานี้ใครเขียน อ่านออกไหม

พีซิง อันนี้ต้องให้วิทยุอ่าน (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คนฉลาดมักมองถึง ถึงอะไร

วิทยุ เตี่ยผมอ่านให้ก็ได้ลุง

ลุงอ้อย คนฉลาดมักมองถึง (เสียงเหมือนเวลาริเพลย์เทป) ประโยชน์ (หัวเราะ) ส่วนตัวในระยะสั้น นี่เราทำเสียงตรงที่เราไม่รู้ ใช่ไหม ไอ้... .. ใช่ไหม (หัวเราะ) เราแทนด้วยเสียงที่เราไม่รู้เรื่อง ใครทำเสียงอย่างนี้ได้บ้าง คนฉลาด (หัวเราะ)

วิทยุ เป็นคอนเซ็ปมากกว่าครึ่งลุง ไม่ใช่แนวๆ นั้น

ลุงอ้อย ไม่รู้อะ เราลองคิดดิ เราไม่ใช่จำนนต่ออะไรง่าย ๆ นะเว้ย

พีเบด นี่ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย มันทำทายนะเนี่ย (หัวเราะ)

นิว คนฉลาด อะไรนะ

ลุงอ้อย คนฉลาด..ก็เห็นใจคนที่มันสายตาวัยนี้มั่งซี

พีซิง คนฉลาดมักมองถึงผลประโยชน์ส่วนตัวในระยะสั้น แต่คนเจ้าปัญญา กลับเล็งถึงผลประโยชน์ส่วนรวมในระยะยาว

วิทยุ ผลประโยชน์ส่วนรวมในระยะยาว

ลุงอ้อย เออ มันยาวขนาดนี้ทำเสียงยังไง (หัวเราะ)

นิว ได้เมโลดี้เลยมั้ง

ลุงอ้อย นะ

พีทาบ สมมติว่ามันเป็นคนๆ นึงนั่งอยู่ในห้องนะ ภาพคนๆ นึงนั่งอยู่ในห้องคนเดียว เราต้องมีเสียงเพื่อเล่าความคิด มันจะเป็นเสียงอะไร โดยที่ไม่ต้องแต่งเพลงเพื่อที่จะเล่าว่ากำลังคิดอันนี้อยู่ ผมว่าได้เหมือนกันถ้าคิดดีๆ

วิทยุ เสียงคล้ายๆ พระจินคาณะ “ป้อกๆๆๆ” แล้วก็บึง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เออ เห็นไหม

เพื่อนๆ อีกคิวซิง

วิทยุ ใช่ๆ อีกคิวซิง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ใช่ไหม ก็มีความเป็นไปได้ในมิตินะ เหมือนมีแล็บทำเพลงโฆษณา แล้วเข้าไปข้างในออฟฟิศ ลุงก็เข้าไปหน้าประตู เขาก็จะเอาตัวโน้ตมาเรียงไว้เลย เป็นโน้ตเพลงของเพลงจริงๆ นะ แล้วเรานะก็มีนิสัยกวนโอ๊ยเขาอยู่เหมือนกัน (หัวเราะ) เดินไปแล้วเจ้าของออฟฟิศก็ไต่ออกมา เราก็บอกโอ้โฮ เพราะเขาก็งง เพราะอะไรที่เขาถาม (หัวเราะ) ก็โน้ตนี้ไง เราก็กวนเขาอะนะ คือเราไม่รู้หรือท่อนะว่ามันเป็นเพลงอะไร แต่ความพยายามที่จะเอาภาพนะ ให้เรานึกถึงเสียงใช่ไหม คือตัวโน้ตก็คือตัวที่จะทำให้เรานึกถึงเสียงถูกไหม เป็นสัญลักษณ์ของมัน ถ่ายทอดจากเสียงมาเป็นภาพ แต่ว่าภาพอาจจะไม่ใช่จบในความหมายของตัวเอง หาตัวภาพใหม่เลย เหมือนเราหาความหมายอย่างอันนี้ใช่ไหม แต่เราหาเสียงใหม่ ก็กลับไปกลับมาได้ ใช่ไหม เสียง “โด่” เราออก “โด่” อย่างนี้ เราออกได้ใช่ไหม พอเขียนให้เป็นเสียงยังเขียนได้เลย แต่ว่าต้องมาตกลงกันนะว่าแบบนี้คืออันนี้ ใช่รีเปลา่ ที่นี้เราจะลองหาความหมายแล้วตีไซน์เสียง

“จืด” แปลว่าอะไร จืดคือเสียงนะ แหมรู้สึกจืด (หัวเราะ) เสียงถูกรีเปลา่ ตัวเสียงมันเลยอะ แต่ยังให้ความหมายมันได้เลย ให้ความรู้สึกกับมันได้เลย จืดวะ (หัวเราะ) อ้าว เตี่ยต่อไปเลย

พีทาบ น่าสนใจ ถ้าเมื่อทำงานแล้ว ลองเอาไปเล่นนะ เพราะว่ายิ่งเราคิดเสียงใหม่ๆ เอามาใช้กับภาพได้มันสนุกมากเลย เหมือนเสร็จแล้วคนก็จะเชื่อแหละ เหมือนดูการ์ตูน การ์ตูนโดนของหล่นใส่หัวตัง “เป็ง” ใช่ไหม เราก็อเชื่อ (หัวเราะ) หัวที่ไหนมันตัง “เป็ง” มันไม่ตัง “เป็ง” ใช่รีเปลา่

ลุงอ้อย กระทะหรือเปลา่ (หัวเราะ)

พีทาบ เราก็อเชื่อแล้ว หรือว่าเคยดูหนังเรื่องอะไรที่แบบมาวิ่งชนกันนะ เป็นหนังธรรมดาเลยนะวิ่งชนกันก็ตัง “มียยย” (หัวเราะ) แทนที่คนทำซาวด์ตีไซน์จะแบบว่าทำอะไรพื้นๆ ใช่ไหม อ้าว ชนกัน “ตบ ตบ” ก็ว่าไป แต่อันนี้ก็แบบ เออ คิดใหม่ก็สนุกมากเลยกับภาพ สมมติว่าถ้าเราจะทำหนังเล่าเรื่อง

สั้นๆ สัก 30 วินาที ถ้าเล่นเรื่องซาวด์ดีไซน์อย่างเดียวเลย ตัวละครก็ถ่ายไปตามปกติ แต่เปลี่ยนเสียงที่เคยได้ยินที่คุ้นเคยใหม่หมดเลย ก็สนุกแล้วใช้ไหม ฮะ แทนที่เราจะใช้เพลงใช้ดนตรี

ลุงอ้อย น่าจะลองเอ็กซ์เซอร์ไซส์ได้นะ

พิท มีใครอยากได้ความรู้อะไรทางไหนเป็นพิเศษไหมไม่แน่ใจว่าบางเรื่องก็จะเยอะไป บางเรื่องก็จะเดียวจะลึกไปจับต้องยาก งงๆ

แรงบันดาลใจของการแต่งเพลง

ท้อป แรงบันดาลใจของพิทบ่นะครับเวลาแต่งเพลง พี่เจ็บบอกว่าได้แรงบันดาลใจจากหนัง ล้างจาน กวาดบ้านก็จะมีไอเดียลอยมา เขาบอกว่าเวลาเขาจะแต่งเพลง เขาจะแต่งเพลงเวลากวาดบ้าน เลยอยากรู้ว่าพิทบ่นะมีวิธีได้แรงบันดาลใจ

พิท ของผมนะเป็นยุคๆ นะ ก่อนหน้านั้นผมใช้สิ่งที่จดจำนั้นแหละ ที่บอกว่าผมจดแหลกหลายสิบเล่ม อันนั้นแหละ เอามาเปิดดูตอนหลัง แต่หลังๆ มากก็จะเป็นสิ่งที่เห็น เช่น เวลาเราได้ยินเพลงคนอื่น ซึ่งผมว่าหลายคนอาจจะ เป็น ได้ยินเพลงคนอื่นแล้วเราก็รู้สึกว่ามันก็เพราะดีนะ แล้วทำไมมันไปทางนั้นวะ ทำไมไปพูดเรื่องนั้นแทนวะ ทำไมไม่ไปอีกทางนึง ทำไมไม่ เป็นอีกแบบนึง ก็เป็นแรงบันดาลใจให้เราไปเกิดงานของเราเองได้ กับว่าสิ่งที่คนอื่นทำ ผมว่าเป็นแรงบันดาลใจได้นะ งานศิลปะที่คนอื่นทำ เวลาเราเห็น เยอะๆ แล้วเราแบบจะคันนะ น่าจะเป็นนะ เวลาเราไปดูงานคนอื่นแล้วเราจะ โอ้โฮ ถึงแม้ว่าจะเป็นงานคนละแขนงกับเรา ในที่สุดเราจะไปคิดงานในแขนงของเราเองนั้นแหละ ต่อให้ไปดูภาพเขียน โอ้โฮ คนนี้แบบทำไมเขาเอา อันนี้มาผสมกับอันนี้ได้วะ ไม่น่าเชื่อเลย แล้วมันกลายเป็นภาพแบบนี้ เสร็จแล้วของเราก็จะทำงานในร่างกายกลไก เราก็จะทำงานของเราไปเองจริงๆ ถ้าเราเอาเสียงมาใช้ใหม่ อัดมาทุกทีเลยแล้วเอามาทำเป็นเพลง น่าลองนะ อาจจะเริ่มลองจากการที่เราไม่ได้ออกไปอัดเสียงหรอก เอาซาวด์เอฟเฟ็คต์

ที่เขาอัดมาแล้ว เสียงลมต่างๆ มาตัดต่อ ตัดๆ เข้าเครื่องแล้วก็ทดลองทำ ดู อาจจะเกิดเป็นเพลงใหม่ มันส์ดี

ผมพบว่าหลายครั้งสิ่งที่คิดอยู่ในหัวบรรเจิดมากเลย แต่เวลาทำ ทำได้ไม่บรรเจิดเท่า เป็นความยากมากแต่ถ้าทำได้ก็ โอ้โฮ เหมือนเราเอาชนะได้ ซึ่งผมพบว่ามันคือความคิดที่รัดกุม ก่อนจะลงมือทำ หลังๆ เวลาได้งานโฆษณาการทำหรืองานเพลงนั้นก็ตามแต่ ผมจะยังไม่ลงมือทำเลย พยายามคิดให้รอบคอบก่อน รัดกุม แล้วเวลาลงมือทำจะง่ายมากเลย ผมได้เพลงหนึ่งมีมาเพลงนึงต้องเป็นเพลงร้องด้วยนะ นึกก่อนเลยว่าต้องมีเสียงอะไรบ้าง เสียงที่เขาใช้ไปแล้วก็ไม่เอากัน เสียงอะไรที่ไม่มีใครเคยใช้เลย แปลกมากเลย ไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่ในนี้ได้ แต่ว่าผีควรจะเล่าเกี่ยวกับอะไรดี (ambient) เล่าตรงๆ ก็สั้นๆ เล่ากว้างๆ เลยดีกว่า แล้วเราเล่นกับแอมเบียนท์เยอะ แอมเบียนท์คือเสียงซาวด์เอฟเฟ็คต์ต่างๆ เอามาใส่ในเพลง แล้วก็ดนตรีก็เป็นออเคสตราไปเพราะว่ายังไม่ค่อยมีใครทำ แต่ว่าออเคสตราเราต้องมีเครื่องดนตรีจริงด้วย เครื่องดนตรีสากลธรรมดา พวกนี้คิดรวมกรอบให้หมดก่อนเลย พอเสร็จแล้ว พอลงมือทำ โอ้โฮ สั้นมากเลย จบ ใช้เลย อิม แต่ถ้าไม่ได้รัดกุมนะ ก็จะโอ้โฮ ที่คิดมัน..มันเทพชัดๆ ทำไม่เราทำได้ยากขนาดนี้ (หัวเราะ) แต่หลังๆ ก็ไม่ค่อยเยอะละ เรามีประสบการณ์แล้วว่า เออ เวลาคิดได้ ต้องเอามาวาดภาพในหัวให้เสร็จก่อนแล้วก็ลงมือทำเลย

ขั้นตอนและจังหวะการเขียนเพลง

พีหญิง ส่วนใหญ่เพลงที่เราได้ยินกัน เนื้อมาก่อนหรือว่าทำนองมาก่อนคะ

พิท ถ้าเพลงที่เราได้ยินกันทำนองมาก่อน

พีหญิง ทำนองมาก่อน

พิท ใช่ เขาทำเป็นระบบอุตสาหกรรม มีฝ่ายแต่งทำนองอย่างเดียว แต่งมาแล้วก็ส่งให้ฝ่ายเขียนเนื้ออย่างเดียว เขียนส่งไปให้ฝ่ายเรียบเรียงดนตรีอย่างเดียว ครับ แต่ว่าถ้าเราทำเองไม่มีสูตร อะไรมาก่อนก็ได้ เนื้อมาก่อนก็ได้ ทำนองมาก่อนก็ได้ มาพร้อมกันได้หรือมาเป็นกลอนเฉยๆ ก็ได้ สมัย

ก่อน ผมทำเพลงแรกๆ ครูลพ บุรีรัตน์ ไม่รู้เคยได้ยินไหม ตั้งแต่เพลงลูกทุ่ง พุ่มพวงนะ เขาส่งเดโมเป็นเสียงร้องของเขากับเคาะโต๊ะ “โปะ ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก” แล้วเขาก็ร้องไป แค่นี้เขาส่งเพลง ได้ตั้งค์แล้ว (หัวเราะ) เนื้อ ทำนอง เขาคงมาพร้อมกันที่ว่าเวลาคิด เคาะโต๊ะไปแต่งไป เอาละ ก็กดอัดเสร็จส่ง ส่งเป็นเทปคลาสเซ็ทมาด้วยซ้ำ (หัวเราะ)

พีเอม ไม่ต้องมีก็ตำรมีอะไรเลยเธอคะ

พิกบ ไม่มีครับ ไม่มีเลย มีเคาะโต๊ะอย่างเดียว

พีเอม เคาะโต๊ะอย่างเดียวเลยเธอ

พิกบ อืม แล้วก็ร้องมาซึ่งเวลาร้องมามันไม่มีทางตรงเสียงทุกโน้ต เพราะว่าไม่มีคอร์ดกำกับอยู่ ก็จะมีเพี้ยนบางช่วง คนที่เอาไปทำต่อ เขาจะเอาไปทำได้ เขาก็จะไปตบให้อย่างที่ว่า มันควรจะเป็นเสียงนี้หรือเสียงนี้ว่าที่มัน อยู่ตรงกลาง

بابเบิ้ล แล้วเวลาเขียนเนื้อ เราต้องคิดให้จบเลยรีเปล่าคะ

พิกบ ถ้าคิดได้อย่างนั้นจะดีมาก เพราะว่าเห็นแผนการในหัวเลย พอเห็นแผนการที่มันสั้นมาก โอเค เรารู้แล้วท่อนหนึ่งเราหลอกล้อเลย เพราะว่าเรารู้ว่าเดี่ยวจะจบยังไงใช้ใหม่ A1 หลอกล้อไว้ก่อนเลย A2 เฉลยนิดนึงเว้ย พอสุกใส่เต็มที่เลยแต่ยังไม่บอกจุดจบนะ เพราะว่าเรามี A3 เออ จะวางแผน ได้จะใส่ลูกเล่นได้ คือคนที่เขาทำงานเยอะๆ แล้ว เขียนเพลงเยอะๆ แล้ว ส่วนใหญ่เขาจะคิดให้จบเพราะเขาจะรู้ว่าถ้าคิดจบแล้วจะเขียนง่ายเขียนเร็ว เพราะคลังคำจะไหลออกมาเพื่อขับพอร์ดก่อนความคิดทั้งก้อนที่เสร็จแล้ว บรรทัดนี้เล่าแค่นี้พอ เมื่อก่อนก็เขียนค้นไปเรื่อย พบว่ามันวน เออ 4 บรรค ยังเล่าเรื่องเดิมเลย ฉันทื่นนอนแล้วฉันทิ้งก็ยังไม่ออก ฉันทิ้งนั่งอยู่บนเตียง (หัวเราะ) มันอยู่แถวๆ นี้ แต่งไปเรื่อยๆ มันก็จะวนเวียน อยู่แถวนี้

ลุงอ้อย ฉันทิ้งอยู่บนเตียง ฉันทิ้งเตียงอีกละ (หัวเราะ)

พีเอม จบตอนลูกจากเตียงพอดี

ลุงอ้อย ตกลงจบไม่ลง (หัวเราะ)

พิกบ ถ้าวางเสร็จแล้วมันมันส์ด้วยนะ เวลาเขียนจะมันส์เพราะว่าคิดคำ ไม่คิดเรื่องแล้ว เพราะเรื่องเราจบแล้ว แทบจะรู้แผนการแผนที่ของเราหมด แล้ว คิดคำอย่างเดียวเลย มีคำไหนมันส์ๆ เอามาแทนคำนี้ใหม่ คำนี้อาจ จะธรรมดาเกินไป คำนี้พิสดารมากเกินไป ไม่น่ามีใครใช้ในเพลงรักได้ ใส่โปะ ลงไป สนุก

ลุงอ้อย ในกรณีที่ไม่โปรละ ก็ไม่มีเวลาต่อเนื่อง

พิกบ ก็ทิ้งไว้ รับผิดชอบละครับ ถ้าไม่รับผิดชอบทิ้งไว้ มีบางเพลงผมก็ทิ้งไว้เลย แบบ ช่องว่างเว้นไว้ อีกสักพักนึงค่อยมาเติมคำในช่องว่าง

ลุงอ้อย แสดงว่าก็มีฟอร์มอยู่แล้วนะซี เราจะรู้ได้ยังไงว่าว่างไว้เพื่ออีก หรือ ก้อนที่ได้มาอยู่ตรงนี้อะไรอย่างนี้

พิกบ ก็เป็นได้ ฟอร์มคือทำนองที่เราแต่ง อย่างที่ว่าเมื่อก่อนน้ำแล้วได้ ท่อนฮุคมา ทำไม่เรารู้ว่าท่อนฮุคเพราะว่ามันพีคสุดแล้ว เวลาเราร้องก็ร้อง เสียงสูงๆ อ้อ โน้ตมันสูงๆ แสดงว่าได้มาจากท่อนฮุค พอที่นี้เอาท่อนฮุคมา แปะปั๊บ ก็รู้ว่าเดี่ยวต้องมี ต้องมีเล่าย้อนมานะ เพราะว่านี่มันสรุปนะ ท่อน ฮุคผมคือแบบว่า “ฉันจะรอเธอได้ไหม เธอจะผ่านมาบ้างไหม”

ลุงอ้อย เมื่อก่อนเห็นในแผ่นที่เขียน ไม่รู้ใครเขียนนะ *don't worry, be happy* สมมติเราคิดท่อนนี้ก่อน “*don't worry*” ฮัมอยู่ในท้องน้ำ *be happy* เรา จะรู้ได้ยังไงว่าเป็นท่อนฮุค (หัวเราะ)

พิกบ คือมันเหมือนเป็นคีย์เวิร์ด ธรรมชาติของคีย์เวิร์ดมันควรจะอยู่ในช่วง ที่มันได้เน้นย้ำ หรือว่าได้อยู่ในช่วงที่ทำนองได้แสดงศักยภาพของคำนี้มากที่สุด อาจจะไปอยู่ในท่อนฮุคก็ได้ถ้าไม่ใช่ทำนองแบบนี้ อาจจะเป็นเสียงสูง ตะโกนเป็นเฮฟวีเมทัลไปเลย แบบ “*DON'T WORRY, BE HAPPY*” สมมติ นะ มันก็ควรจะเป็นแบบ เออ ท่อนฮุคเว้ย แล้วเราก็ไปหาท่อนไล่เล่าเพื่อที่ จะบอกว่า “*don't worry*”

ลุงอ้อย แต่ว่าอาการแบบนี้ไม่ได้มาเสร็จใช้ใหม่ มาเป็นก้อนใช้ใหม่

พิกบ เออ มาแค่นั้นแหละครับ มาแค่ *don't worry*

ลุงอ้อย ลอยมาแล้วเราก็คอยเอาใส่ตู้ไว้

พิกบ ใช่

ลุงอ้อย ก็เดี๋ยวมันมาอีก 2 ก้อน อย่างนี้เหออ (หัวเราะ) แล้วมันมาคนละ เพลงกันใหม่ละ

พิกบ ก็เป็นไปได้ ผมก็เคย ก็แยกไว้

ลุงอ้อย แปลกเนอะ รู้ด้วยว่าเป็นคนละเพลง (หัวเราะ)

พิกบ ใช่ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ก็มาอาการเดียวกันนะ แต่ดันรู้ว่าคนละเพลง

ปาน เรารู้ได้อย่างไรว่าเพลงที่แต่งหรือคิดขึ้นมาเป็นท่อนไหนของเพลง

พิกบ เราต้องจับความหมายของมัน ความหมายของประโยคนั้น หรือว่า ของคำนั้นว่ามันคือคำประเภทไหน เป็นสรุปความทั้งหมดแล้ว เช่นอย่าง “don’t worry, be happy” เหมือนสรุปความคิดรวบยอดหมดแล้ว แสดงว่าต้องเป็นบทสรุปนะ ทีนี้จะเอาไปวางไว้ท่อนไหนก็ได้ วางไว้ท่อนสุกก็ได้ หรือวางไว้ท่อนสร้อยก็ได้ ท่อนสร้อยที่ถูกร้องบ่อยๆ ร้องท่อนธรรมดามาแล้วก็มาซ้ำท่อนนี้ เพื่อจะสรุปความคิดแล้วก็ไปร้องท่อนธรรมดาอีก เล่าเรื่องอื่น จะไปขึ้นรถลงเรืออะไรก็กลับมา “don’t worry, be happy” อีก เพราะว่ามันคือสรุป

พีหนิง เหมือนเขาเรียกว่าอะไรนะ ต้องคิดให้เสร็จหรือว่าชัดเจนในประเด็น หรือสิ่งที่อยากจะเล่าอยากจะบอกออกมาก่อนอย่างนี้รีเปล่าคะ

พิกบ ถ้าจะเขียนทั้งเพลงใช่ไหม

พีหนิง ใช่ค่ะ เหมือนคำนั้นอาจจะจุดประกายเริ่มต้นในการที่จะเป็นคำ ที่บอกสิ่งที่เราอยากจะบอก สมมติเป็นคำที่น่าบอกมา คำนั้นเป็นสิ่งที่เรา อาจจะสื่อสารแต่ว่าพอจะเอาตรงนั้นมาเขียนเพลง ก็คงต้องมาคู่อีกทีหนึ่งว่าจะไปทางไหนยังไง

พิกบ ใช่ ยกตัวอย่างอันนี้เลย “don’t worry, be happy” จากห้องน้ำ มาวางปูมันเป็นท่อนสุกแน่ๆ หรือไม่ก็ท่อนสร้อย เราก็เริ่มวางแผนได้แล้ว ก็ต้องมี A เว้ย A ก็ต้องเล่าเรื่องทั่วไปใช่ไหม เพื่อที่เดี๋ยวจะได้มาลงตรงนี้ได้

พีหนิง ซึ่งอันนี้เรามี A มีตรงกลาง มีซ้ำแล้วก็อาจจะเหมือนตอนจบอย่างนี้ใช่ไหมคะ ซึ่งอันนี้เราเองต้องพอจะรู้โครงสร้างของวิธีการแต่ง แต่งเนื้อเพลง

พิกบ คือเราไม่ต้องรู้โครงสร้างก็ได้นะ ลองคิดเป็นเรื่อง คิดว่าเราแต่งเรื่องสั้นสักเรื่องหนึ่งก็ได้ เราได้ก่อนสรุปมายังไงเราก็ไปเล่า

พีหนิง บอกทีไปที่มา

พิกบ เออ เราก็ต้องไปเล่าเรื่องต้นกำเนิดมันมาอยู่ดีนะ ว่าเรื่องจะเดินมาอย่างไรเพื่อที่จะมาลงบทสรุปอันนี้ใช่ไหม ซึ่งอาจจะมีท่อนเดียวก็ได้ เป็นเพลงของเราเลย ทำนองไม่เหมือนใคร จำนวนท่อนไม่เหมือนใคร ร้องไปจนพอใจแล้วเราค่อยมาลง “don’t worry, be happy” แต่ยังไงโครงสร้างก็ต้องโล่มาอย่างนี้ เริ่มเล่ามาสู่บทสรุป อย่างนั้นพอคาดการณ์ได้ว่าท่อนที่ออกมาตามลมส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นพวกนี้ เป็นคีย์เวิร์ดเป็นบทสรุป

ลุงอ้อย เป็นเสียงเฉยๆ เลยไม่ต้องมีความหมาย

พิกบ เป็นเสียงเฉยๆ ผมเคยฝันนะ ฝันเป็นเพลงบรรเลง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อย่างอันนี้ก็นานมาแล้วนะ มีเพลง “ดิ่ง ดิ่ง ต้อง ดา ด่า ดิ่ง ดิ่ง ต้อง” ใช่ไหม ก็ไม่ได้เป็นเนื้อเป็นอะไรเลย แต่ก็หยิบออกมาเป็นท่อนหนึ่ง

พิกบ สุกด้วยนะ คือท่อนสุกเลยแต่ไม่ใช่เนื้อ

ลุงอ้อย “ดิ่ง ดิ่ง ต้อง ดา ด่า ดิ่ง ดิ่ง ต้อง” ก็พูดของอยู่อย่างนี้ ก็เอามาอิตนะ ขายได้ด้วย (หัวเราะ)

พิกบ ใช่ๆ บางทีก็อาจจะไม่ต้องเป็นเนื้อ

ลุงอ้อย เออ

พิกบ ท่อนที่ได้มาที่ว่าเนี่ย

ลุงอ้อย บางทีอาจมีรูปแบบ บางอันก็ไม่มีรูปแบบ ค่อนข้างที่จะอิสระนะ เพราะฉะนั้นพอจะเอามาให้เป็นเพลง บางทีก็ดูเหมือนกับว่าจะให้มันเป็นเพลงนะ ใช่ไหม จะเป็นหรือไม่เป็นไม่รู้ แต่จะให้มันเป็นละ

พิกบ ใช่ เราสามารถคิดแบบนี้ได้เลยนะ สามารถคิดแล้วทำจากจุดเริ่มต้นแบบนี้ เพราะว่าไม่ใช่สมบัติของใครนะไอ้ทฤษฎี (หัวเราะ) มันอะไรก็ได้ดนตรีในโลก ดนตรีเกิดก่อนคนคิดทฤษฎีตั้งนานใช่ไหม

ทีอป อย่างนั้นจริงๆ ก็ไม่ต้องรู้ทฤษฎีไม่ต้องรู้อะไรเลยก็สามารถแต่งเพลงได้ใช่ไหม

พิกบ เอ่อ มีคนเยอะมากเลยที่แต่งเพลงโดยที่ไม่รู้ทฤษฎีอะไรเลย

ทือป แต่ก็สามารถทำให้คนอื่นฟังแล้วก็ชอบด้วย

พีทิบ ไซ่ๆ

ทือป ได้เหมือนกัน

พีทิบ ได้ๆ

ลุงอ้อย ผมคิดอย่างนั้นนะ ผมคิดว่าบางทีถ้าเราเอาประเด็นเรื่องของคนฟัง แล้วชอบเป็นอีกก้อนหนึ่ง แต่ว่าเราทำเพื่อให้เกิดดนตรีหรือเพลง ก็เกิดได้ไซ่ใหม่ ถ้าเราแยก 2 ก้อน ไม่เอามารวมกัน จะทำให้เกิดเพลงง่ายขึ้นเปล่า

พีทิบ ไซ่เลย

ลุงอ้อย ถ้าเราไปคิดว่า เขาฟังแล้วเขาก็น่าจะชอบได้ กลายเป็น 2 เป้าหมาย ไซ่ใหม่ เราฮัมเพลงของเรา เราก้เรียกว่าเพลง คนเดียวอะ เราอยู่คนเดียว “ดิ่ง ดิ่ง ต้อง ดา ด่า ดิ่ง ดิ่งต้อง” ยังเต้นได้ ขยับได้ ไซ่ใหม่ (หัวเราะ) แต่ถ้าเราไม่ ต้องไปคิดถึงความนิยมหรือการขาย ลุงว่าก็เป็นเพลงได้นะ แต่ถ้าเราผนวก กันไป อาจจะเป็นจุดที่มาบล็อคเรา เฮ้ย ไม่เอาดีกว่าวะ

พีทิบ จะเห็นภาพง่ายถ้าเราไปประกอบกับอะไรนะครับ สมมติว่าเราเป็นคนคิดเองนะ “ดิ่ง ดิ่ง ต้อง” เราอาจจะ “ดิ่ง ดิ่ง ต้อง” แล้วเราก้อัดเทปเก็บไว้ของเราก่อน โดยที่ไม่รู้ว่าจะไปเป็นเพลงขึ้นมาวันไหนหรือเอาไปใช้อะไร แต่ว่าถ้าเราก้กำลังทำอะไรที่เป็นภาพ วันหนึ่งแบบพอดิมากเลยใส่บู๊ตติ้งเลย เป็นไปได้้นะ ผมมีตัวอย่างง่ายๆ เพลงที่พีเจียบแต่งไว้ นะครับ เยอะมากเลยที่เป็น เพลงที่แบบเรียกว่าเพลงอะไรอะ เพลงที่ไม่ค่อยยึดโครงสร้าง แล้วก็เพลงที่ เนื้อหาไม่ค่อยเล่าเรื่องแบบที่เพลงป๊อปเล่า จะต้องเริ่มต้นจะต้องสรุปหรือ ต้องเล่าแบบเธอดัน ง่ายๆ ธรรมดา เรื่องง่ายๆ เขาจะเขียนเพลงแบบกลางๆ ฟังเฉยๆ เนี่ยไม่รู้เรื่องเลย (หัวเราะ) แต่ว่าอัดเดโมเก็บไว้เต็มเลย ก็อัดง่ายๆ เลย เล่นกีตาร์ไปแล้วก็ร้องเก็บไว้ๆ ก็เป็นเพลงเหมือนกัน เพลงงๆ เพลง งๆ เต็มเลย แต่พอทำรายการสารคดีจบของทุกตอน เอาเพลงพวกนี้ใส่ลง หมดเลย เพราะเนื้อหามันกลางๆ ด้วย เหมือนเราพูดเรื่องธรรมชาติของคน ธรรมชาติของความคิดของคน ก็ร้องเรื่อยเปื่อยของเราไปนะ ทุกเรื่อง สารคดี เอามาวาง โปะๆๆ ลงหมดเลยนะ แล้วก็ได้อารมณ์มากเลย

ลุงอ้อย คือมองในมุมของความไม่รู้ให้เป็นประโยชน์นะ คือไม่รู้มันทำให้

ทำได้

ทือป ไซ่ ไม่ต้องคอยไปกังวลอยู่

ลุงอ้อย ไซ่ใหม่ แต่พอรู้บู๊ตติ้งเริ่มเกร็ง พวกเราต้องอาศัยประโยชน์ของความ ไม่รู้แล้วทำ

พีทิบ น่าลองทำดูนะมันจะได้เข้าใจ

ลุงอ้อย เออ มันสดนะ จะได้เข้าใจ อย่างเมื่อเช้าที่พีเจียบบอกว่ามันดิบ

พีทิบ อ่า “เธอเห็นท้องฟ้าอันใหม่” เขาได้เล่าใหม่

พีเอม เล่าค่ะ

พีทิบ ไซ่ใหม่ มันมาจากอย่างนั้น มาจากความไม่รู้ นึกอยากแต่งก็แต่งไปเลย ไซ่ใหม่ ฟีนก ฉัตรชัยดูแบบ โอโหเพลงบ๊ออะไรวะ มันร้องอยู่นี่เดียว ไซ่ใหม่ เธอเห็นท้องฟ้าอยู่นั้นแหละ ขึ้นมาก็เธอเห็นท้องฟ้าอันใหม่ ฮุคก็ เธอเห็นท้องฟ้าอันใหม่ จบก็เธอเห็นท้องฟ้าอันใหม่ แบบว่าเนื้อก็มีอยู่แค่นี้ ถ้าไม่สนใจก็ทิ้งไป ไซ่ใหม่ เพลงแบบนี้ถ้าเราเอามาเปรียบกับเพลงทั่วไป แล้วเรารู้สึกแบบว่า ด้วยความที่อยากให้มันเป็นแบบที่คนเขาฟังกันเราอาจจะ ทิ้งเพลงนี้ไปก็ได้ เพราะว่ามันช่างแบบเนื้อก็ซ้ำ ท่อนก็แปลกๆ ธรรมดา อาจจะมีเพลงเยอะแยะเลยที่ลอยๆ อยู่ในหัวเรานะครับ ผมว่าอย่าเพิ่งไปทิ้ง มัน เซียนๆ แล้วก็เก็บไว้ก่อน อัดเสียงไว้เล่นๆ ของเราก้ได้ ยิ่งถ้าเราทำงาน สื่อนะ วันหนึ่งอาจจะเอามาใช้ได้

เพลงที่แทบไม่เสร็จ

พีแบด เวลาแต่งเพลงมีอาการฟุ้งหรือว่าจบไม่ลงหรือว่าไปต่อไม่ได้ไหมคะ
พีทาบ เพียบเลย (หัวเราะ) ที่เจอสมัยแรกๆ นะมีความโลภ เรื่องนี้อยากเล่า แต่งไปแล้ว เฮ้ย มันออกไปทางนี้หน่อยนึง เฮ้ย อันนี้ก็อยากเล่า ก็เลยมีเรื่อง เยอะไปหมดเลยในเนื้อเพลงที่จะเล่า แต่ละเรื่องก็ไม่ถูกขยายความให้คนอื่น เข้าใจด้วย เราก็มีอันนี้ห้อยไว้ตั้งเรื่องความอยาก อันนี้ห้อยไว้ตั้งเรื่องความรัก อันนี้ห้อยไว้ตั้งเรื่องแบบปรัชญา เราเข้าใจหมดเลยทั้ง 3 ค่ะ แต่ว่าคนฟังไม่รู้เรื่องเลย หลังๆ เขาก็บอกว่าไม่ได้ก็ต้องเลือกเอา หนึ่งเพลงไปเล่าเรื่องเยอะไม่ได้หรอก เพราะเราต้องใช้พื้นที่แต่ละที่เพื่อขยายความสิ่งที่เราอยากสื่อสารให้ใหม่ ก็เลือกสักเรื่องนึงแล้วก็วางแผนไปว่าจะลำดับมาอย่างไร เพื่อให้สรุปจบมาทั้งหมดที่เราอยากเล่า

พีแบด เวลาการจัดการคือบางทีทิ้งไปหรือว่าคิดใหม่หรือว่ายังงั้นคะ
พีทาบ เมื่อก่อนผมทิ้ง แต่ว่าถ้านึกถึงเรื่องที่คุยกันวันนี้ ผมก็รู้สึกว่ามันเสีย คายเนอะ จริงๆ เราน่าจะจับแยกไว้ แล้วก็ไม่รู้วันนึง...คือผมทำงานอย่างอื่น ที่ตอนนี้เปลี่ยนไปเพราะมองดนตรีเป็นแบบนี้ เดียวนี้มองดนตรีว่าเป็นสื่อ หนึ่งซึ่งใช้เอาไปประกอบกับอย่างอื่นได้ ไอ้เศษเล็กเศษน้อยมันมีคุณค่าหมดเลย ผมยกตัวอย่างมีบริษัทอยู่บริษัทหนึ่ง บริษัทต่างประเทศที่เขาทำซีดีเพลง ที่แบบแต่งไม่เสร็จ ซื้อมาหมดเลย

ลุงอ้อย มันถูกหรือ

พีทาบ อะไรนะครับ

ลุงอ้อย ราคาถูกหรือ (หัวเราะ)

พีทาบ คือแต่งไม่เสร็จก็ไม่รู้จะเอาไปทำอะไร มีท่อนนึงก็เอามาๆ ดนตรีก็ได้ เป็นเพลงบรรเลงก็ได้เนะ เอามารวมๆ กันไว้ ซื้อมาเป็นหมื่นๆ เพลงก็เป็น library แล้วก็เอาขึ้นอินเทอร์เน็ตไปขาย ใครจะเลือกซื้ออันที่มันเหมาะกับอารมณ์ไหน ซึ่งบริษัทโฆษณาใช้บ่อยเพราะว่าถูกกว่าไปจ้างผมทำ ผมทำเพลงประกอบหนังโฆษณาเรื่องนึงอาจจะแบบว่า 7 หมื่นบาท แต่เขาไปซื้อ ไอ้ก่อนๆ ซื้อมาก 3 ก่อนก็ได้ ก่อนละ 1 หมื่น ก็คือ 3 หมื่นบาท เอาอันนี้มา

ก่อนนี่มาใส่ เอาอันนี้มาก่อนนี่มาใส่ๆๆ กลายเป็นแบบเพลงประกอบ โฆษณาหนึ่งเรื่อง ใช้เศษเพลงหมดเลย เพราะฉะนั้น พอบอกว่าเดี๋ยวนี้ มอง ภาพของดนตรีเปลี่ยนไป พอเห็นว่าเป็นสื่อ เฮ้ย เสียหาย ผมก็จะไม่ทิ้งละ เพราะว่าเราอาจจะแยกส่วนนี่มาเก็บไว้เป็นอีกท่อนนึง อาจจะเป็นเพลง ใหม่ขึ้นมาได้ วันไหนถ้ามีอะไรเหมาะๆ เอาไปแปะลงได้พอดี

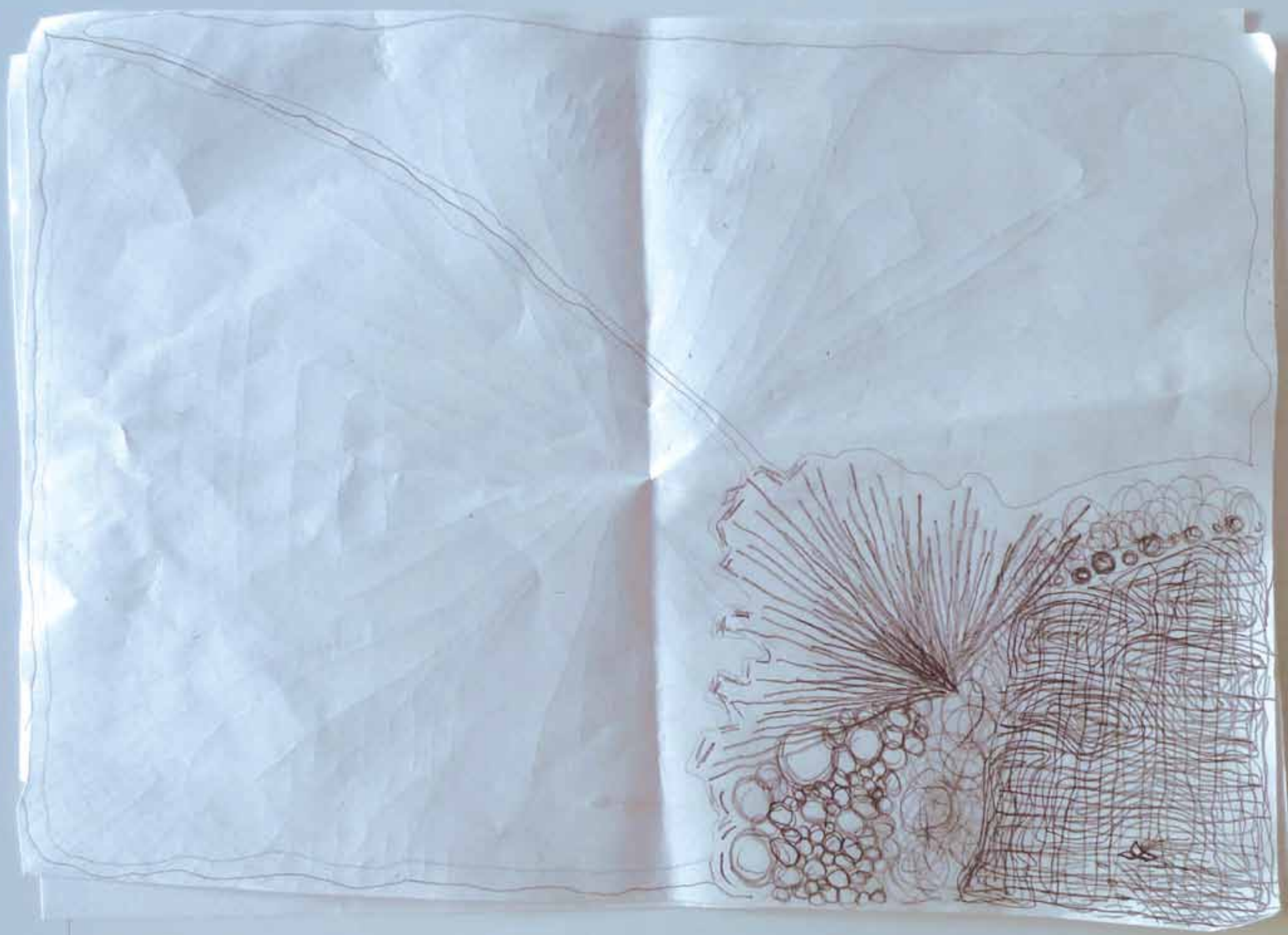
ลุงอ้อย ระวังนะใครที่แบบมีอะไรไม่เหมือนหรือแตกต่างออกมาแล้วทิ้งนะ เขาเอาไปใช้แล้วพอเราจะกลับไปเอามาใช้ของเรามั้งแล้วโดนฟ้อง (หัวเราะ) ต้องซื้อเขาอีกนะ (หัวเราะ) ปัจจุบันเรื่องกฎหมายลิขสิทธิ์เกิดขึ้นแล้วใช้ใหม่ เฮ้ย ของเรานี้หว่าเรา้องเอาไว้นี้ ตาย ต้องซื้อซีดีที่เรา้องไว้

วานขึ้นก็ภูมิใจที่สุด

วิทย์ พีครับ จากผลงานเท่าที่ผ่านมาผมมีงานขึ้นไหนที่ภูมิใจที่สุด แล้วก็มีความเป็นตัวที่อยู่ในขั้นมากที่สุดไหมครับ พีพอจะยกตัวอย่าง ให้ได้ไหมครับ

พีทาบ ตอนทำอัลบั้มอันนั้นก็ชอบนะ แต่ผมจะบอกว่ามันเป็นยุคเป็นช่วงนะ อย่างช่วงนั้นชอบเพลงไหน ซึ่งตอนนี้ก็ยังชอบอยู่แต่ว่าบ่อยกว่า ช่วงหลังซึ่งเราชอบเพลงประกอบภาพยนตร์มากกว่า เราก็จะรู้สึกว่าเพลงแบบนี้ทำแล้ว สนุกกว่ามันส์กว่า แต่ช่วงที่ทำอัลบั้มทำเดอะพิน อันนั้นก็ชอบเพลงแบบนั้น เราก็รู้สึกว่าอัลบั้มนั้นก็โอเคเท่าที่ทำงาน ตอนหลังพอมานำเพลงหนึ่งก็สนุก ดี เพลงหนึ่งบางเรื่องก็ชอบแต่ว่าเนื่องจากว่าหนึ่งมันยาวไป หนึ่งยาวชั่วโมง ยี่สิบนาที ในหนึ่งหนึ่งเรื่องมีคิวเพลงสักประมาณ 40 คิว เราก็จะชอบบาง คิวมากบางคิวทำไม่ทันก็ไม่ชอบ เพราะฉะนั้นจะบอกว่าชอบ *ซ็อคโกแลต* ทั้งเรื่องก็ไม่ได้ บางคิวในหนึ่งพีฟังก็ชอบ

ลุงอ้อย คำถามของวิทย์ มันคลาสสิกมากเลยนะ แต่ลุงไม่เคยเจอใครตอบ ได้ซะที (หัวเราะ) คือสมมติลุงเขียนรูป เขียนมาทั้งหมดชอบรูปไหนมากที่สุด มันตอบยากเหมือนกันเนอะ ตอบยากจริงๆ วะ แต่ว่าเป็นคำถามที่ถามเยอะมากเลย (หัวเราะ) มันจะถูกถามตลอดเวลาเลยใช้ไหม คำถามนี้ (หัวเราะ)

แต่งเพลงมา 50 กว่าเพลง ชอบเพลงไหนมากที่สุด คนแต่งน่าจะตายแล้วยังไม่รู้จะตอบยังไงเลย

เดี่ยวเบรกนะ กินน้ำกินเท่านั้น เบรก 5 นาที ออกจากห้องก็ไม่ทันแล้ว (หัวเราะ)

(พักทานขนม)

เปล่งเสียงที่รู้สึก

ลุงอ้อย อ้าว เราก็คบ 5 นาที พอดีเลยกับการเบรก (หัวเราะ)

พีเอม ได้ข่าวว่าครึ่งชั่วโมง

ลุงอ้อย 5 นาทีของเรา บอลผู้ทนนอยู่ในสภาพหนาวเย็นได้ ตรงนั้นแหละ นั่งเลย เออ

พีทาบ เมื่อกี้มีน้องคุยเรื่องเพลงก็ต่อเนื่องถึงเรื่องเรียบเรียงดนตรี ซึ่งเห็นได้ชัดว่าคนที่เพิ่งเริ่มแต่งเพลง หรือไม่ได้มีความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี การที่จะบอกว่าอยากให้เพลงของตัวเองเป็นแบบไหน บอกให้นักดนตรีหรือคนเรียบเรียงฟังเป็นเรื่องลำบากเหมือนกัน เลยยกตัวอย่างให้น้องฟังว่าสงสัยน้องต้องไปหาตัวอย่างเพลงมาเยอะๆ เลย เวลาจะคุยกับคนที่เรียบเรียงเพลง แล้วก็เอามาเปิดให้เขาฟัง อย่างเช่นเราอยากได้แบบบอย โกสิยพงษ์เพลงนี้ เราก็เปิดให้เขาฟัง ก็ง่ายกว่าในการที่แบบว่าจะอธิบายใช้ไหม แต่อินโทรคล้ายๆ อย่างนี้มีไหม มีเสียงของเครื่องดนตรีประเภทนี้ๆ ก็พอจะใช้เป็นวิธีอธิบายเสียงที่อยู่ในหัวเรา ที่อยู่ในความคิดความต้องการของเราได้

ถอยกลับไปหน่อยนึง เรื่องการอธิบายความคิดเรื่องเสียง เมื่อกี้คุยกับพี่อ้อยเรื่องเสียงที่อยู่ในหัวเราหรือว่าเสียงในจินตนาการก็ค่อนข้างจะเป็นนามธรรม ยิ่งถ้าเป็นเสียงที่เราเรียกว่าซาวด์ดีไซน์ที่เราคุยกันไปเมื่อกี้ มันคือเสียงอะไรก็ได้ แล้วแต่เราจะจินตนาการให้มันไปแทนคำภาพที่เราเห็น เลยจะทดลองดูว่า เดี่ยวเราลองจินตนาการเสียงของตัวอย่างดูซิว่า เราจะคิดถึงเสียงอะไร หรือว่าเสียงแบบไหนได้บ้าง ลองนึกถึง (หัวเราะ)

พีเจียบ ดูให้ดี เดี่ยวพีซีที่ใคร คนนั้นทำเสียงของภาพนี้ให้พีได้อิน อาจจะตั้งแต่จากตรงนี้มาถึงตรงนี้ หรือตรงนี้ไปถึงตรงนี้ ไม่ใช่พีเริ่มนะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แก้วเขาตั้งใจจะเริ่ม ดูนะ อาจจะไม่จำเป็นต้องเอาเรื่องราวนะ แต่ความรู้สึก

พีเจียบ เอาความรู้สึกจากการเห็น เวียนหนึ่งรอบ ซีใครก็ตามนั้นเลย คิดในใจนะ อย่าทำเสียงออกมานะ เดี่ยวโดนก็อบนะ จะตะแคงจะยังไงก็ได้ โหนทำเสียงมา

ดริ่ม หมายความว่า เป็นก็เสียงครับ

พีเจียบ นันนะซี เออ

ดริ่ม ยังไงก็ได้

พีเจียบ ถูก อันนี้ถามหรือตอบเนีย (หัวเราะ) คุณใหญ่เลย

พีทาบ เริ่มคิดเยอะแล้วใช้ไหม ยิ่งให้ดูนานยิ่งคิดเยอะ เริ่มดีไซน์ใหญ่เลย (หัวเราะ)

ลุงอ้อย พอเราโตขึ้นเราก็อิสระภาพเราก็น้อยลงเหมือนกันนะ ทางด้านคิด หมายความว่าเราอาจมีอะไรมาบล็อคเราเยอะ แต่ไม่เป็นไรหรอกอันนี้ มันไม่ถูกไม่ผิด

พีเจียบ ให้ลุงอ้อยชี้ดีกว่า ว่าใครดี หรือเราให้แก้วทำคนแรกเลย

แก้ว คนวาดก็รู้เรื่องเลยคะ หนูก็วาดไปมั่วๆ

ลุงอ้อย เป็นความรู้สึกนะ อาจจะไม่ใช่ต้องจะเรียกว่ามีกระบวนการคิดทางสมองไหม มี อ้าวลองนะ ลอง ปานชิ ปาน

ปาน พิวว ตูบ หมุมๆๆ

ลุงอ้อย อ้าว บอล

บอล แพร์บ..ปุก ปึก ปุก พิวว

ลุงอ้อย อ้าว ดริ่มละ

ดริ่ม พิวว..(ทำเสียงลมพัด) ปุกๆๆ

ลุงอ้อย ที่อปละ

ที่อป บีม บริบๆๆ บีม

ลุงอ้อย อ้าว พี่หนึ่ง
 พี่หนึ่ง อืมมมม..ว้าว
 ลุงอ้อย พี่เอม
 พี่เอม ต้มมม
 ลุงอ้อย พี่ฝ่าย
 พี่ฝ่าย ซือออ...(เสียงออกตามไรฟัน)
 ลุงอ้อย นิว
 นิว ขวกๆ วิกๆ วิ้วว
 ลุงอ้อย เออ
 พี่เจี๊ยบ อะไร ขวก นะ เราชอบๆ
 ตาล ชูววว...(คล้ายๆ อย่าเอ็ดไปนะ)
 ลุงอ้อย วิทย์
 วิทย์ อืม.. ว้าว คุณพระ
 ลุงอ้อย เออ แป้ง
 แป้ง วิ้ว..ฉ่า
 ลุงอ้อย อ่า ฟีน
 ฟีน จิ้วว..ปึก
 ลุงอ้อย บับเบิ้ล
 บับเบิ้ล วิ้ว มุ่มๆๆ
 ลุงอ้อย เออ อ้าวที่นี้พวกอาร์ตแล้ว อ้าว เต้
 เต้ แว่วๆๆๆ แว่ว (เสียงคล้ายในการ์ตูนเวลาผัดห้วง)
 ลุงอ้อย อ้าว ต๊อบ
 ต๊อบ ตั่ง ตัง ตัง ตัง ตั่ง ตัง ตัง
 ลุงอ้อย อ้าว เน็ด
 เน็ด ชูววว ฟีบ ฉิ้ว
 ลุงอ้อย เออ หยิน
 หยิน พี่ววว..ต้ม
 ลุงอ้อย เออ แม้วๆ หนอยหน้าแม้ว

แม้ว ต้ม.. (หัวเราะ)
 ลุงอ้อย อ้าว ก็
 ก็! แป้ววว..
 ลุงอ้อย ของลุงนะ ลุง ฮี ฮะ ฮะ (หัวเราะ) ตรงนี้มันแปลงเหมือนเราใช้ไหม
 เราก็จะแบบแปลความ ภาพไปเป็นเสียงได้ใช้ไหม มันได้จริงๆ นะ
 พี่กบ อันนี้มันขึ้นอยู่กับจินตนาการด้วยนะ ประสบการณ์ด้วยไหม
 ลุงอ้อย ใช่ จริงๆ แล้วก็ต้องมี บางคนก็มีประสบการณ์จากภาพนะ เหมือน
 เป็นบทศึกษาเลยนะ
 พี่กบ พี่เจี๊ยบนึกถึงเสียงอะไร
 ลุงอ้อย เออ พี่เจี๊ยบ
 พี่เจี๊ยบ ของพี่เจี๊ยบไล่จากตูดไป .. .. . เป็นดอกไม้
 บานค่ะ
 แก้ว โอ้โห บรรเจิดเลย (หัวเราะ)
 พี่เจี๊ยบ คือมันจะบานจากความยุ่งยากก่อนแล้วค่อย
 พี่กบ แปลกดีผมอะ ผมนึกเป็นเพลง
 ลุงอ้อย อ้าว
 พี่กบ ผมนึกออกว่า นา นา นา นา น้ำ หน้า นา ..นา นา นา นา หน้า นา
 พี่เจี๊ยบ ทำไมมองโลกในแง่ดีจัง
 ลุงอ้อย ใช่ไหม
 พี่เจี๊ยบ เออ คนอื่นเขาระเบิดกันหมดเลยนะ
 ลุงอ้อย เออ นี่เขาคือประสบการณ์ไง
 พี่กบ ก็เลยถามว่าเกี่ยวกับประสบการณ์ไหม
 ลุงอ้อย แน่นอนล่ะ มันต้องมีส่วนเข้ามาในการตีความ
 นิว ว่าไง ตรงใจรีเปล่า
 แก้ว ไม่รู้เรื่องเลย
 ลุงอ้อย อายากจะบอกว่า สมมติว่าเราไปสุรินทร์ ปลายักชนิดหนึ่ง ถามว่ามัน
 ทำไมต้องมีครีปเป็นอย่างนั้น สีต้องเป็นอย่างนี้ เราบางทีเราหาคำอธิบายไม่
 ได้หรอกใช้ไหม แต่ว่ามนุษย์มีตรงนี้นะ มีกิน มันสามารถที่จะจินตนาการ

ได้นั้นแหละ ตรงนี้มันถึงเกิด new thing คือเกิดเป็นของใหม่ขึ้นมาได้ ซึ่งเราต้องใช้ศักยภาพอย่างนี้ ตอนเช้าที่ลุงชวนพวกเราให้เปิดตัวเองออกมาให้โอกาสตัวเองอีกที อย่างที่เจ็บบจากที่มันไม่ใช่ดอกไม้เลย แต่พามาไปสูดดอกไม้แล้วก็ในดอกไม้มีเรื่องราวของเสียงด้วย อย่างนี้เป็นต้น ถามว่าอันนี้คือสิ่งที่มันทำให้เกิดขึ้นได้ไหม ทุกคนทำได้นะ ไม่เกี่ยวกับถูกหรือผิดเลย แต่เกี่ยวกับความรู้สึกที่เรามีต่อสิ่งๆ หนึ่ง แล้วความรู้สึกอย่างนั้นเป็นเรื่องของเสียงใช่ไหมครับ

ทีนี้ เมื่อเรามีความหมายอะไรหรือมีอะไรสักอย่างหนึ่ง เราจะเอาสิ่งนั้นมาใส่ในฟอร์มของเสียง พอจะเห็นเข้าใจแล้วนะระหว่างสิ่งที่เป็นคนละสปีชีส์เลย แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงเลย ระหว่างเสียงกับภาพแต่ต้องมาอยู่ด้วยกัน โดยที่ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่ อยู่ด้วยกันอย่างที่มีความหมายว่าฮาร์โมนีด้วย มันเป็นเรื่องที่เราจะทำได้ แล้วก็สิ่งที่เราควรจะให้โอกาสตัวเองในการทำอย่างคิดเลยไปถึงว่าคนจะชอบไหม จะขายได้ไหม อันนั้นไม่ใช่หน้าที่ของเรา มันหน้าที่ของพี่เจ็บบกับพี่กบเขา เพราะว่าอันนั้นเขาต้องคิด (หัวเราะ) เพราะว่าป๊อเป็นคนอาชีพของเขา แต่ของเราให้มีประสบการณ์ตรงนี้ก่อน

เมื่อก็ ถ้าเราดู แก้วเขียนอะไรก็ไม่รู้ ภาวณ์มันพาเข้าไป อาจจะอธิบายจกกรลาของเขายูก็ไม่รู้เรื่องหรอก (หัวเราะ) ก็ออกมาจากข้างในเนอะ ไม่ได้ออกมาเองจากดินสอกับกระดาษวางไว้ ก็ไม่ได้ออกมาเป็นอย่างนี้ใช่ไหม

แก้ว ไม่รู้ตัว หนูก็ไม่รู้ตัวทำอะไรไป ทำไปมั่วๆ ค่ะ

ลุงอ้อย อย่างนี้ ไม่ใช่บังเอิญ ไม่ใช่มี แต่เป็นเหมือนถูกพาไปด้วย ทำไม่ตรงนั้นไม่มาทางด้านนี้ล่ะ

แก้ว ดินสอมันไปเองค่ะ

ลุงอ้อย มันไปด้านนี้ไม่ได้ใช่ไหม

แก้ว มันไปไม่ได้ ก็วางอยู่อย่างนี้ แล้วก็ไปอย่างนี้

ลุงอ้อย เห็นไหม ก็ตามปัจจัยของมันไป ไม่ใช่บังเอิญหรอก เมื่อกี้ อยากให้เป็นประสบการณ์ คือเราอาจจะคิด พี่เจ็บบพี่กบอาจจะบอกหรือคุยกับเราได้ว่า จากภาพไปเป็นเสียงหรือจากเสียงไปทำให้เกิดภาพ เราคุยกันมา

ทั้งวันเลย แต่ในฐานะผู้รับฟังเท่านั้นเอง แต่เมื่อก็เราลองเป็นผู้ที่ปฏิบัติด้วย หรือเป็นผู้ที่ทำให้เกิดสิ่งนี้ด้วย อย่างน้อยก็เป็นตัวอย่างของประสบการณ์ซึ่งอยากจะทำให้เราระเบิดจากข้างในตัวเองออกมา บางคนอาจจะ อืม เหมือนองค์โยคะ ก็ประคองเอาไว้ก่อนเก็บเอาไว้ก่อน กลัวว่าเดี๋ยวคนนั้นจะหัวเราะฉันทัน เดียวคนนี้จะหัวเราะฉันทัน จะอะไรอย่างนี้ นักแสดงความสามารถอยู่ที่แสดงออกใช่ไหม เวลาเราเล่นละครคือให้เป็นขอทานก็ต้องเป็นขอทาน ใช่ไหมครับ ให้เป็นผู้หญิงเราก็ต้องเป็นผู้หญิง ให้เป็นยักษ์เราก็ต้องเป็นยักษ์ นั่นคือความสามารถ ไม่ใช่เป็นยักษ์แล้วคนเขาจะว่าเราน่าเกลียดอันนี้ไม่ใช่วิถึญญาของนักแสดง

พิศภ ^(Quentin Tarantino) มีตัวอย่างอันนี้หน่อย ในหนังของคนนี้ครับ ความดินนะ สังเกตดนตรีประกอบของเขาไหม ผมว่าบางชิ้นนะขึ้นมาะ ผมก็ขำนะคือขำในโอเคดี แต่เราไม่ได้รู้สึกว่ามันเลวร้าย แต่ว่าเราขำเพราะว่า เฮ้ย มันคิดมุกนี้ไต่ยังโงะแล้วทำไมเอาเพลงนี้มาใช้วะ ย้อนกลับไปเรื่องพี่อ้อยพูดเมื่อกี้ว่า คือเราไม่มีทางรู้เลยว่าสิ่งที่เราคิดสิ่งที่เราทำ คนจะขำเราไหมคนจะอะไรเราไหม น่าจะเป็นเรื่องถ้าเรามีความตั้งใจที่จะอยากนำเสนอแบบนี้ เหมือนหนังควนดิน ไม่รู้ว่าเขาจะต้องสู้รบปรบมือกับใครมาบ้าง จนได้ทำในรูปแบบที่เขาอยากทำ ดนตรีประกอบฉันทันก็เป็นแบบนี้ ฉันทันซิกซ์ตี้ ฉันทันแบบว่าไลฟ์มิวสิค อะไรรันนี่...อยู่ดีๆ ฉันทันจะโผล่มาที่โผล่มา ซึ่งเป็นไปได้ วันแรกที่เข้าไปนั่งดูหนังรอบแรกที่ฉายมาแล้วคน (หัวเราะ) เขาอาจจะตีความไม่ได้นะว่าเสียงหัวเราะนั้น เพราะว่า เฮ้ย มันโงะ มันหัวเราะเพราะว่ามุกมันตลกจริงๆ มุกในการใช้ตลกจริงๆ หรือว่าไอ้บ้านี่มันใช้เพลงไม่เป็นรีเปิ้ลวะ ถึงได้เอาเพลงนี้มาใส่ในช่วงนี้ของหนัง เออ ก็ต้องมีความมั่นใจในตัวเองที่จะแบบว่านี่แหละสไตล์ฉันทัน ฉันทันเลือกซาวด์ดีไซน์ในหนังของฉันทันแบบนี้

ลุงอ้อย เมื่อกี้ก็เหมือนเขาดีไซน์ ซาวด์ดีไซน์

พิศภ ใช่ ซึ่งก็เห็นว่าพอเราคิดจริงๆ เราก็คิดได้นะ ใครจะไปนึกว่าเราคิดเสียงอันนี้ได้ แล้วเราก็คิดได้ทุกคนแบบที่มันก็ไม่เหมือนกันด้วย

พี่เจ็บบ เพิ่มเติมนิดนึงค่ะ ถ้าต่อไป ถัดจากเวลาดูหนังอะไรก็ตามแต่ให้ฝึกแยกหูเพื่อที่จะฟังเสียงที่ประกอบภาพอยู่ เราไม่เคยถูกควักเรื่องนี้ออกมา

ก่อน เราจะดูหนังก็ดูกันไปเพลิดเพลินอะไรกันไป ไม่ได้สังเกตเรื่องนี้เลย ไม่ได้สังเกตว่าขณะที่พระอาทิตย์ค่อยๆ ขึ้น ขณะที่ลมพัดมีอะไรมาประกอบกับความเข้าใจอันนี้ หรือไม่ก็หาอะไรดูดูไว้ก็ได้ดูหนังหลายๆ ดูว่าพอไม่มีเสียงอะไรเลยแล้วมันเป็นยังไง ก็จะได้เห็นว่าการที่มีเสียงอะไรต่ออะไรมันช่วยเรื่องความรู้สึกได้อีกเยอะมาก ก็เป็นการฝึกตัวเองไปในอีกเรื่องหนึ่ง ในด้านที่เราไม่เคยถูกบอกเรื่องนี้มาก่อน ต่อไปฟังเพลง ฟังเพลงไทยเพลงอะไรก็ตาม ก็ฟังองค์ประกอบรวมของมันด้วย หมายถึงว่าฟังดนตรีว่าทำไมเขาถึงขึ้นด้วยเครื่องดนตรีชนิดนี้ ขึ้นแล้วเนื้อหามันพูดเรื่องอะไร ตอบรับกันใหม่ ในความรู้สึกยังงี้กับเรา อินโทรของเพลงนี้สร้างความรู้สึกอะไรกับเรา แล้วเวลาที่เรจะต้องไปบอกใครสักคนในวันหนึ่งงานเราสำเร็จเราจะได้ออกถูก ถ้าเราไม่เคยฝึกคิดเรื่องพวกนี้เลยก็เหมือนเราไม่เคยได้รู้ศาสตร์เรื่องพวกนี้เลย แล้วก็คิดว่าเนื้อหาเขาพูดเรื่องอะไร เขาเล่ายังงี้ ตัวละครมีกี่ตัว เริ่มเรื่องจากตรงไหนอะไรยังงี้พวกนี้ ฝึกเรื่องพวกนี้ไว้ คือฝึกสังเกตฝึกดูในฐานะถ้าต้องเป็นคนสร้างงานขึ้นมา เราจะศึกษาอีกแบบ ไม่ใช่วางตัวเป็นคนฟังเฉยๆ แล้ว ลองโยกตัวเองไปแต่ละจุดบ้างก็จะเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้น โดยที่ไม่ต้องไปเจอครูไปอะไรต่อมิอะไร

ลุงอ้อย คราวนี้ถือว่าเหมือนเวิร์คช็อปที่จะให้เราเป็นผู้สร้าง ไม่ใช่เป็นผู้รับนะครับ ในเทอมที่พี่เจี๊ยบเล่าเมื่อกี้ก็คือการสังเกต จริงๆ ก็เป็นเรื่องที่จะต้องวางบทบาทให้ตัวเองเป็นเหมือนที่ออกไปญี่ปุ่นแล้วไปจับผิดเรื่องขยะเลยงี้ ไข่ใหม่ ไม่ใช่เป็นคนไม่ใช่หนักท่องเที่ยวที่ไปญี่ปุ่น คือวางบทบาทของตัวเองตามเป้าหมายที่วางไว้ เอ็กซ์เซอร์ไซส์เมื่อกี้ที่เราลองเหมือนเมื่อเช้าที่พี่เจี๊ยบให้เขียนสิ่งที่อยากจะบอกนะ ตอนบ่ายพี่กบคุยกับเราเรื่องของเสียงแล้วก็หลายๆ ประเด็น ประเด็นหนึ่งที่สำคัญก็คิดว่าเป็นเรื่องของการตีไซน์เสียงนะฮะ ซึ่งตีไซน์เสียงก็จะเกิดคุณภาพของเสียงชนิดนี้ขึ้นมาอะ แล้วจะเอาไปเป็นมิวสิคหรือเป็นอะไรก็ว่ากันอีกที อันนั้นเป็นเรื่องทีหลัง เดี่ยวเรากว่ากันของเราเองต่อไปนะ มีอะไรที่จะถาม หรือพี่กบพี่เจี๊ยบมีอะไรที่อยากจะเสริมต่อ

พี่กบ อยากให้ถามมากกว่าจะได้รู้ว่า

พี่เจี๊ยบ อยากรู้อะไร

พี่กบ เพิ่มเติมเรื่องไหนดี

พี่เอม ถามเรื่องทำนองค่ะ เมื่อกี้บอกว่าโดยส่วนใหญ่สมัยนี้ที่ทำอยู่คือมีคนแต่งทำนอง

พี่กบ แยกแผนก

พี่เอม แยกแผนกก็คือแต่งทำนองก็จะส่งให้อีกคนหนึ่งที่เขาแต่งทำนองเข้าไป มีกำกับมาด้วยไหมคะ เวลาที่เขาแต่งทำนองว่าเขาอยากได้เพลงอะไร เสร้า บอกเล่าถึงเรื่องอะไรที่จะให้เนื้อเข้ากับทำนองนั้น หรือว่าจริงๆ แล้วเขาจะเปิดโอกาสให้คนแต่ง ฟังทำนองแล้วนึกถึงอยากจะทำเรื่องอะไรจากการฟังทำนองนั่นเอง

พี่กบ ส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้เป็นอุตสาหกรรม พอเป็นอุตสาหกรรมมันถูกกำหนดไว้ตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว ตั้งแต่ก่อนคนแต่งทำนองอีก มันจะถูกคิดโดยโปรดิวเซอร์ไว้แล้วแล้วจะต้องมีเพลงช้าเพลงนี้ ช้าเท่านี้ด้วยนะ คือมีมาตรฐานความเร็วนะ Beat/min. จังหวะตอนที่ ที่เขาก็ระบุไปว่า Beat/min. ประมาณซัก 80 ก็จะเป็นแบบว่าช้า ช้าเท่าๆ กับเพลงช้าทั่วๆ ไปประมาณนั้นฮะ หรือว่า Beat/min. ซัก 120 จะเป็นเพลงมีเดียม กลางๆ ก็ระบุไว้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าเอาช้าซัก 80 เนื้อหาควรจะทำแต่ว่าเร้าก็ต้องไม่ลบมากนะ ไปทางบวกๆ หน่อย มีความหวังหน่อยอะไรอย่างนี้ โจทย์อย่างนี้ก็จะถูกใช้ไปให้คนแต่งทำนองก็ต้องแต่งซึ่งทำนองส่งมาให้คนเขียนเดี๋ยวนั้นเขียนเขาก็จะต้องเขียนตามโจทย์นี้อยู่แล้ว

พี่เอม แต่อย่างวันนี้ พี่เจี๊ยบกับพี่กบลองเอามาให้เราลองแต่งเนื้อทำนองดู คือให้เราลองฟังแล้วเราก็ดูจินตนาการดูว่าเราอยากเล่าเรื่องอะไร ทำนองนี้

พี่เจี๊ยบ คุณสมบัตินี้ของคนที่เขียนเนื้อ เป็นเรื่องจินตนาการที่ต้องสอดคล้องกับเสียงที่ได้ยิน อันนี้สำคัญมาก คือก่อนหน้านั้น position ของพี่กบ เป็นโปรดิวเซอร์ เวลาแจกเพลงนักแต่งเพลงก็จะส่งมาเลย หรือสมมติพี่กบจะให้ทำเพลงๆ หนึ่ง โดยเป็นเนื้อร้องทำนองเลยพี่กบเขาก็จะบอกว่า

ขอข้าวบวก บวกก็คือ positive thinking อบอุ่นฟังสบาย ก็สิ่งเพลงข้าวบวก เราก็ต้องคิดเพลงข้าวบวก ฉะนั้นการฟังดนตรีที่ได้มาจากโปรดิวเซอร์แล้ว บางทีโปรดิวเซอร์เขาก็บริพมาตั้งแต่ต้นว่าเพลงนี้ขอบวกนะ เพลงนี้ขอลบนะ ซึ่งเมโลดี้ที่เขาทำนะเขาก็จะต้องสร้างเสริมจินตนาการให้ไปทางนั้นอยู่ แล้ว เป็นไปไม่ได้ที่เมโลดี้จะสวย ร่าเริง สนุกสนานแล้วเราเขียนเรื่องเศร้า หนึ่งคือธรรมชาติของคนไม่เป็นแบบนั้นนะคะ ยิ่งได้รับการบริพมาด้วยว่า โปรดิวเซอร์บอกอย่างนี้ด้วย เขาทำเพลงส่งมาแบบนี้เขาก็จะต้องตีความ เราเรียกมันแค่ mood and tone คือถ้าฟังดนตรีไม่ออกไม่ต้องกังวล มันไม่ได้ใช้ความสามารถในการฟังดนตรี มันใช้เซนส์ของมนุษย์ปกติ เราฟังแล้วเรารู้สึกยังไงก่อน รู้สึกว่ามันเหงๆ เศร้าๆ อุ่นๆ ว่างๆ อะไรพวกนี้ จุดเป็นมู้ดของตัวเองไว้ก่อน ค่อยๆ สร้างเรื่องให้กับมันสร้างเรื่องว่าความรู้สึกแบบนี้คืออะไร ตีประเด็นออกมาอีกทีหนึ่ง จะอย่างนั้นมากกว่า เพราะฉะนั้น ทิศทางของคนที่ดี น้อยมากที่จะแบบผิดๆผิดตามผิดไปจากคนอื่น ส่วนใหญ่แล้วเราจะรู้สึกคล้ายๆ กันไม่ต่างกันเท่าไร

ฟังเพลงอะไรกันบ้าง

ลูกอ้อย ใครมีอีกไหม ชอบเพลงอะไรตอนนี้

พี่เจี๊ยบ ฟังเพลงกันบ้างไหม (หัวเราะ)

พี่กบ บางทีเพลงที่ชอบเรา เคยสงสัยไหมว่าเราชอบมันเพราะว่าอะไร

ชอบตรงไหน

แก้ว เนื้อหา

ท๊อป เนื้อหามันตรงกับอารมณ์ตอนนั้น

พี่กบ ซึ่งเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ใหม เช่นเพลงออกหักเราอกหักก็อยู่ใหม่

พี่เจี๊ยบ ไม่ บางทีมันตอบสนองภาพอะไรบางอย่าง

ท๊อป อย่างเราอาจจะแบบมีอะไรเล็กๆ ที่แบบต้องการตรงส่วนนั้นมา มาเติมในความรู้สึกของเรา แล้วเหมือนมาโดนพอดี

พี่เจี๊ยบ พอดี เช่นเพลง ตอนนี้นั้เลยคะที่ชอบอยู่ตอนนี้เลย ไม่อยากให้เพื่อน

รู้ว่าตัวเองเป็นยังไงอยู่ ไม่น่าถามเลย (หัวเราะ)

ท๊อป ถ้าตอนนี้ก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ตอบยากๆ

บอล ทำนองรีเปล่า บางทีก็ทำนองเพราะว่ามันเป็นภาษาอื่น ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจ

ดริม แล้วแต่

บอล แต่ก็คือก็ชอบ เพราะว่าบางทีเริ่มเพลงขึ้นมาปุ๊บ ก็แค่นี๊เย๊ มันก็อาจจะไม่ เพราะว่าผมฟังเพลงอื่นด้วย อิเล็กทรอนิกส์อะไรก็ฟัง

พี่กบ สมมติว่าฟังเพลงอิเล็กทรอนิกส์ภาษาเราไม่ได้แปล ไม่ได้ฟังที่ชอบเนี่ย มันนี่ก็อะไรี่เปล่าครับ

บอล มันนี่ถึง

พี่กบ มันมีภาพใหม่

บอล มี แบบรู้ว่ามันเป็นสวยเป็นอะไรอย่างนี้ฮะ

พี่เจี๊ยบ มันซิล ฟังสบาย

พี่กบ สวยแบบไหนละ สวยแบบธรรมชาติหรือสวยแบบแสงสีในเรค (หัวเราะ)

บอล บางเพลงก็เป็นทั้งแสงสีแล้วก็เป็นที่ แต่ก็ไม่ถึงกับในเรคอย่างนั้นครับ เป็นจินตนาการของเรา บางทีพอฟังแล้วเหมือนเราไปนั่งเก้าอี้ตัวนึง ก็มีบ้าง

พี่กบ มีเพลงที่ฟังแล้วกลัวใหม่ เคยไหม

บอล กลัวเหรอ

พี่หนึ่ง ก็จะต้องดูประกอบหนังนะคะ

พี่กบ ตอนประกอบกับภาพ

นิว เออ ต้องประกอบหนังเนอะ

พี่กบ ผมเคยครั้งนึง ผมซื้อซาวด์แทรค “Silence of the lamp” มา แล้วก็ปิดไฟที่บ้านแล้วก็เปิด (หัวเราะ) กลัวมากเลย มันเป็นเสียงที่แบบน่ากลัวมากเลย สิ่งที่เขาเรียกเรียงมานะ

บอล ถ้ามันไม่ใช่เพลง ก็มีเสียงที่ให้กลัวได้ใช้ไหมฮะ บางทีได้ยินเสียงอะไรที่แบบ พอมีตๆ แล้วเราได้ยินเสียงอะไรก็จะน่ากลัวไปเอง

พี่เจี๊ยบ เสียงธรรมชาติตอนมืดก็น่ากลัวนะ

บอล ใช่

พี่เจ็บบ คือเป็นเรื่องจินตนาการที่ไปซัฟพอร์ตเสียงที่ได้ยินมากกว่าเนอะ คือบางทีเสียงธรรมดาเลยเสียงเดินลากรองเท้าแตะเนี่ย

บอล เหมือนเราจินตนาการไปเอง

พี่เจ็บบ ถ้าบ้ายสองกับตีสองเนี่ยต่างกันมากเลยนะ (หัวเราะ)

บอล เหมือนเสียงของตก ที่พี่เจ็บบบอกถ้าบ้ายสองกับตีสองมันก็ต่างกัน อยู่ดี

พี่เจ็บบ ไซ่ จิ้งจกร้องก็ดังกว่า

พี่กบ ตีสองเหมือนจะมีเอฟเฟ็คต์หน่อยๆ ไซ่ใหม่ (หัวเราะ)

บอล เราอยู่ในครัว เราอยู่ในบ้านคนเดียวเหมือนกันแต่เราอยู่ในครัวตอนเที่ยง กระจกตกเราก็นึกว่าเป็นหนูเป็นอะไรไป พอว่าเป็นกลางคืนแล้วมันก็จะนึกว่าเป็นผีเป็นอะไรไร่เปล่า ใครมารีเปล่า โจร

พี่เจ็บบ แมวร้องนี่น่ากลัวมากตอนกลางคืนดึกๆ

บอล เสียงเหมือนเด็กน่ะ

พี่เจ็บบ ถูก เสียงเหมือนเด็กถูกทิ้ง เราก็ก๊บบอ๊อัย ทำไม่ร้องจ๊วงวะ

บอล เสียงโหยหวนมาก

พี่เจ็บบ ถูก นี่ไง เป็นเรื่องจินตนาการที่ไปซัฟพอร์ตเสียงด้วย

บอล ตอนแรกผมก็ไม่รู้ นึกว่าเด็กแถวๆ บ้านรีเปล่า

พี่เจ็บบ พี่ก็นึก (หัวเราะ)

ลุงอ้อย จินตนาการ

พี่เจ็บบ ไซ่คะ เป็นเรื่องจินตนาการ เสียงๆ เดียวกันนี่แหละ แต่ว่าเราเอาใจช่วยคนละแบบ แต่จากประสบการณ์พี่นะ ที่บอกว่าสอนเขียนเพลงมาเยอะมาก ในห้องนี้ต้องมีคนนึงที่มีเพลงเขาชอบแล้วเขาบอกเหตุผลได้ว่าเขาชอบเพราะอะไร หมายถึงเนื้อเพลงนะ ห้องนี้มีใหม่

ลุงอ้อย หมายถึงเพลงอะไรก็ได้ไซ่ใหม่

พี่เจ็บบ ฝน

พี่ฝน แล้วแต่ช่วงจังหวะ

พี่เจ็บบ ห้ามออกตัว บอกเลย (หัวเราะ)

พี่ฝน ช่วงนี้จะคลั่งเพราะคิดถึงแม่ จะคลั่งเนี่ยคะ “รักเจ้าเท่าแขนกาง”

เพราะว่าอะไรนะ “เป็นเพราะเรามีกันและกัน วันทั้งจึงดูสดใสเหลือเกิน” คือฝนฟังแล้วมีภาพเลยว่าเรากับแม่เดินจูงมือกัน ทำกับข้าวด้วยกัน

พี่เจ็บบ แปลว่าช่วงนี้คิดถึงแม่

พี่ฝน ไซ่ๆ

พี่เจ็บบ มีใครอีกไหมคะ ป่าน กอดหอมร้องไห้เนี่ย (หัวเราะ)

ป่าน ก็ถ้าตอนนี้ “ทะเลสีดำ” ค่ะ

พี่เจ็บบ “ทะเลสีดำ” เพราะว่า

ป่าน เศร้าจังเลย ก็ประมาณนั้นนะค่ะ

พี่เจ็บบ เอ๋ แต่มีคนเขียนเพลงนี้ ผู้หญิงซัฟพอร์ตผู้ชายนะ ถ้าไปฟังเนื้อ ดิๆ นะ ต้าร์นะเป็นคนกลัว ไอ้ลูล่าเป็นคนบอกกอดฉันไว้เถิด ไม่เป็นไร เอ๋ ทำไม่ถึงเศร้าล่ะ (หัวเราะ)

ป่าน มันจี๊ดมาก (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ จบข่าวๆ

ป่าน ก็เวลาฟังอะไรเข้ามาแล้ว ก็จะเกิดความรู้สึกงายนะค่ะ เราก็จะจินตนาการเอาเรื่องโน้นเรื่องนี้มาผูกกัน หากความรู้สึกทั้งหมดที่มีมาแล้วก็เลยเหมือนกับเซนซิทีฟง่าย เลยอินง่าย

ดริ่ม ตอนที่พี่ฟังอยู่ “On the Radio” ครับ

พี่เจ็บบ อืม

(Regina Spektor)

ดริ่ม เรจิน่า สเปคเตอร์ชอบเนื้อเพลง

พี่เจ็บบ เขาพูดถึง

ดริ่ม มันปลงแบบ *You're young until you're not. You love until you don't. You try until you can't. You laugh until you cry. You cry until you laugh.* ก็ชอบ

พี่เจ็บบ คือประสบการณ์ชีวิตปกติทั่วไป หายใจจนกว่าจะตายกันไป อะไรอย่างนี้กันไป ปลง ชอบ อินไซ่ใหม่

ดริ่ม ครับ

พี่เจ็บบ ส่วนใหญ่เพลงที่ชอบจะมาแนวนี้หมดเลยรีเปล่าคะ

ดริ่ม ไซ่

พี่เจ็บบ พี่ว่าต้องคุยกับใครบ้างนะ (หัวเราะ) มีใครอีกบ้างนะ ชอบเพลงอะไร ฟังเพลงอะไรอยู่

เต้ ฟังหลายแนวมาก ตอนแรกๆ ก็เหมือนคนอื่นๆ คือฟังเพราะเนื้อเพลง แต่พอฟังหลายแนวไปเรื่อยๆ แล้วรู้สึกว่ามันฟังที่ทำนอง ฟังที่ซาวด์มัน บางเพลงทั้งที่เป็นเพลงไทยด้วยคือเนื้อเพลงก็ไม่รู้ว่ามันพูดถึงอะไร แต่ซาวด์มันแจ่มอะ คือเราฟังแล้ว ใช้ความรู้สึกว่ามันแจ่ม แต่งได้ไวอะ ผมฟังหลากหลายตั้งแต่พวกเฮฟวีเมทัลจนมาถึงแจ๊ส พวกบลูพวกเบาๆ แล้วก็ช่วงที่ผ่านๆ มา 2-3 เดือนที่แล้ว ก็ฟังจะมาฟังพวกแนวคลาสสิก พวกแคนนอน (Cannon) แคนนอนนี่ก็ไล่ฟังทุกเวอร์ชัน มีเกือบร้อยเวอร์ชันก็ไล่ฟังมาเรื่อยๆ แล้วพอไปฟังเวอร์ชันออริจินัลมีความรู้สึกว่ามันคิดได้ไง คือแคนนอนมันแปลว่าวน แล้วฟังทีไวโอลินวนๆๆ ไปเรื่อยๆ แล้วมันซ้อนกัน รู้สึกถึงความอัจฉริยะของท่านอง ซึ่งตรงท่านองผมว่าแจ่มมากกว่าเนื้อเพลง

พี่เจ็บบ มันสากลเนอะ

เต้ ใช่ฮะ

พี่กบ อยากจะบอกว่าอันนี้เป็นความโชคดีนะ ใครที่แบบว่าฟังเพลงจนเกิดความรู้สึกนี้นะ ผมว่าเป็นคนที่โชคดี อาจจะเป็นเพลงเดิมแต่คือผมว่าเท่าที่เจอกับตัวเองนะ เพลงคลาสสิกจะง่ายสุด เพราะอย่างที่ว่าแหละมันมีหลายเวอร์ชัน เพลงเดียวกัน คีตกวีคนเดียวกัน แต่ว่าบรรเลงคนละวง เห็นใหม่เวลาเราเลือกมาฟัง พอเราฟังวนๆๆ แล้วเราจะพบเวอร์ชันที่เล่นดีที่สุดแล้วจะขลุกขลิกแล้วมีความสุข ซึ่งใครได้อารมณ์นี้ ผมว่าเหมือนกับได้กินอาหารอร่อย เป็นความโชคดี อาจจะเป็นเพลงอื่นๆ ก็ได้นะ เพลงป๊อป แต่ว่าถ้าฟังจนเพลงที่เราฟังแล้วแบบ โอ้โฮ ขนลุกมากเลย ตรงไหนก็ไม่รู้อะ ดึงนึ่งโนนั่น แล้วเหมือนแบบได้กินอาหารทิพย์ ไม่ใช่หากินได้กันง่ายๆ ทุกคนลองหาเพลงแบบนี้ฟังให้เจอแบบนี้ แบบมันได้ปลุกเร้าความรู้สึกของตัวเอง

พี่เจ็บบ คืออาการขนลุกจากการได้ฟังอะไรที่เพราะแล้วกินใจ ก็สร้างอะไรหลายอย่าง อืมอืมด้วย บอกไม่ถูก แล้วเราก็จะรู้สึกว่าตรงนั้นสามารถเป็นแรงบันดาลใจให้กับเราในการทำอะไรได้ คนๆ นึงลุกขึ้นมาวาดรูป คนๆ นึงลุกขึ้นมาสร้างบ้าน คนๆ นึงลุกขึ้นมาทำอะไรต่อมิอะไรได้จากเสียงนะ

อิทธิพลนั้นคือแรงบันดาลใจเป็นเรื่องสำคัญใ้เราใช้ชีวิตเนอะ เพราะว่าเรายังเด็กๆ กันอยู่ ดูแล้วอีกเยอะ อีกมากมายมากเลยถ้าเกิดว่ามีอะไรที่สร้างแรงบันดาลใจอันนี้ให้เราได้เรื่อยๆ นะ จะช่วยให้ชีวิตไม่รันทมามากนะ (หัวเราะ) นี่ก็ลั้งแล้วจะไปทางใครดี

ลุงอ้อย เป็นวัยด้วยรีเปลาพี่เจ็บบ

พี่เจ็บบ ใช่ค่ะ เขากำลังเป็นๆ

พี่กบ กำลังมันอยู่

ลุงอ้อย กำลังหนุ่ม กำลัง learning กับมู้ดแบบนี้

พี่เจ็บบ ฉันทกำลังคาร์ก มีอยู่ช่วงนึงพี่ก็เบ็น แล้วไม่ได้ทุกอย่างต้องสึด้าด้วย

ดริ้ม แต่มันน่ารักมากเลยนะ น่ารัก (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ เออ แล้วก็มื่อะไรน่ารักที่ไม่เหมือนชาวบ้าน คือเพื่อนเขาฟังแล้วอะไรของแกเนี่ย ปวดหัว แต่เราฟังแล้วเราน่ารัก (หัวเราะ) จริง แล้วเราก็จะฟันไป

บอ ฟังได้ยังไง อะไรอย่างเนี่ย

พี่เจ็บบ เออ

ลุงอ้อย มันเป็นอย่างงี้ละดริ้ม (หัวเราะ)

ดริ้ม ลุงฟังไหมครับ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เอามาด้วยเหอ

ดริ้ม มื่ออยู่ในโทรศัพท์ครับ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ในลองหนอยติ ขอฟังหนอย ลุงคาใจ มันตามไม่ทันใจ

พี่เจ็บบ แต่เขาดูอารมณ์ดีนะ ดูใสใสดีอะ

ดริ้ม จะฟังจริงๆ เหออลุง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย จริง

ดริ้ม แปบนิ่งนะครับ (ฟังเพลงของดริ้มกัน น่ารักดีจริงๆ) พอแล้วบอกนะครับ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย โอเค ขอบคุณครับ ถ้าเปลี่ยนเป็นลุงนะ ดริ้มอาจจะไม่ชอบเพลงนี้เลย (หัวเราะ)

พี่กบ ความรู้สึกของคนที่ตอบสนองกับเสียง ก็แบบว่าเป็นทฤษฎีเป็น

อะไรไป

พี่เจ็บบ คือเขาพูดเรื่องหนักๆ ไปในน้ำเสียงที่ฟังสบายแต่ถ้าเปลี่ยน..

บอล ผมว่าดนตรีมากกว่า ฟังแล้วสบาย

พี่เจ็บบ ใช่

ลุงอ้อย เออ ก็หลายอย่าง

บอล ด้วยเสียงคนเราฟังแล้วก็นะ สบายๆ

พี่เจ็บบ แต่ก็ทำให้รู้สึกว่าคุณนี่แหละ ก็ไม่ได้อะไรมาก ก็มีแค่นี้ เหมือนอีกเพลงหนึ่งของเลนกา ที่มันบ่นว่ามันเตี้ยมันอ้วน ทำให้พระเจ้าถึงโหดร้ายอย่างนี้ มันเตี้ยมันอ้วนแต่มันร้องด้วยน้ำเสียงที่แบบ..

บอล เสียงน่ารัก เล่นกักร้องเพลงเสียงน่ารัก

พี่เจ็บบ ใช่ มันก็เลย ก็เป็นองค์ประกอบของเสียงนะ เรารู้ว่านะ เปลี่ยนเป็นพวกสาร์อกแล้วเนื้อนี้สิ มันก็จะหนักหน่อย

บอล ก็ยังยิ่งเครียดกว่านี้ แต่ถ้าเป็นเล่นกักร้องก็จะออกมาเป็นอย่างนี้

พี่เจ็บบ ก็เป็นเรื่องของมู้ดแอนด์โทนของเสียงแหละ โพรดิวเซอร์อาจจะบรีฟว่าขอเพลงหนักๆ นะแต่แบบว่าน่ารักๆ นะ แบบว่าชีวิตมันก็เท่านั้นไม่ต้องจริงจัง อาจจะถูกบรีฟมาอย่างนี้

ลุงอ้อย อืม บางทีก็บอกหนักๆ นะ น่ารักๆ เอ้ มันยังงั้นนะ (หัวเราะ) แต่มันมีได้จริงๆ

พี่เจ็บบ ค่ะ ก็จะทำให้ดีขึ้นนะ แล้วเพลงแบบนี้คนที่คิดเยอะมันก็คิดไปได้เรื่อยๆ แล้วก็ร้องได้เป็นเพลงสบายๆ

ลุงอ้อย สนใจอันหนึ่งที่พี่เจ็บบพูดถึงเมื่อกี้ คือเรื่องเซ็นส์ซึ่งจะโต้ตอบกับสิ่งที่เราได้ คือถ้าเราใช้เซ็นส์จริงๆ นะ คืออิสระจากค่านิยมหรืออะไรบ้าง ก็กว้างขึ้น อย่างแต่ฟังเพลงเยอะๆ ไปหมด ลุงทำไม่ได้หรอกอย่างแต่ เมื่อเร็วๆ ก็กลับมาฟังเพลงๆ นึง โดยอะไรไม่รู้นอนอยู่เฉยๆ แล้วก็ เฮ้ย อยากฟังเพลงนี่คือเคยฟังมาแล้วนะ ก็ชวนขวยขามาฟังเพลงนี้นะ “What a wonderful world” ของหลุยส์ อาร์มสตรอง

ดริม ฟังใหม่ลุง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คือหน้าเขาก็แบบ โอ้โฮ คำปัด แต่เขาร้องเพลง “What a won-

derful world” นะ มีสายรุ้งมีกุหลาบ แต่หน้าเขาถ้าถ่ายออกมาเฉยเนี่ยนะ วิ่งหนีได้เหมือนกันนะ

พี่เจ็บบ อันนี้ไม่ต้องรอตีสอง วิ่งได้เลย (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เราก็มีความรู้สึกว่าคุณฟังแล้วก็โล่ง มีสายรุ้ง มีดอกกุหลาบ แต่ว่าถ้าเขียนเนื้อแล้วอ่านจะรู้สึกเหมือนในเพลงมันก็ไม่ได้จริงๆ นะ มันต้องมีอย่างนี้แหละ มันต้องมีคนมาร้องมีดนตรีมาใส่ ก็เป็นเรื่องของเสียงแหละ เสียงที่มาประกอบกับความหมายใช้ใหม่

พี่กบ เสียงร้องที่เขาเลือกใช้ด้วย ลองนึกว่าถ้าเป็นคนร้องเพลงเพราะๆ ธรรมดาๆ มาร้องก็เป็นอีกแบบนึง ไม่ได้รู้สึกแบบว่าสะอึดใจมากขนาดนั้น ขนาดที่เขาเลือกใช้เสียงแบบนี้ร้อง สะอึดใจมากเลย โอ้โฮ มีความขัดแย้งกันอยู่ด้วยคล้ายๆ เป็นแบบนี้ใหม่ หลายอย่างเลยทั้งที่พี่อ้อยว่าเรื่องหน้าตา แล้วยังเรื่องเสียง ทำไมไม่เป็นเสียงแหบแห้งอย่างนี้ แต่ว่าร้องเรื่องที่แบบสวยงามก็เลยทำให้สะอึดใจได้เยอะ ในทีแรกมีรายละเอียดหมดเลยถ้าเกิดว่าเราฟังแบบแยกแยะ อย่างเมื่อกี้ที่พี่เจ็บบอก เราก็จะค่อยๆ เจอจิ๊กซอร์ทีละชิ้น ก็สนุกดีนะการที่บางขณะเราเลือกที่จะฟังแบบแยกแยะเพื่อให้เห็นองค์ประกอบของมัน แล้วจะสนุกเมื่อเราเก็บประสบการณ์พวกนี้ไว้เยอะๆ แล้วเราได้ทดลองทำบ้างทดลองคิดบ้าง ช่วงต้นๆ ที่เล่าให้ฟังว่าในหนังฝรั่งไม่มีเสียงไหนในหนังเลยที่เราได้ยินแล้วเป็นเสียงจริง มันทำหมดเลย ต่อไปลองไปนั่งดูสิ ดูหนังเรื่องไหนสักเรื่องนึงในโรงหนัง เปิดฉากมาสังเกตเลย เรื่องไหนก็ได้

เคยดูหนังเรื่องนึง เปิดฉากมาเป็นธงชาติสหรัฐอเมริกาแขวนอยู่หัวเสา ลมพัด เสียงเยอะมากเลย พอเราดูแบบสังเกต เสียงลมเสียงมันพัดห้วงตรงหัวเสาที่แขวนกับธง เสียงธงสะบัด เสียงเหล็กกระทบกัน มันทำทุกเสียงเลยนะ โห ซีนนั้นสัก 5 วินาทีได้มั้ง เสียงเยอะแยะมากเลย แล้วเราต้องคิดแบบมันไม่มีจริง สมมติว่าเราคิดแบบคนไม่เอาใจช่วยหนังนะ คิดแบบจับผิด เฮ้ย ทั้งหมดมันไม่มีอะไรจริงเลย มันทำขึ้นมาใหม่หมดเลย เราจะเห็นว่า โอ้โฮ มันทำเพียบเลย เสียงธงสะบัด เสียงลม เสียงลมก็ต้องทำเพื่อให้ดูแล้วรู้สึกว่าคุณ ห่วงที่กระทบกับเชือกกับเหล็กแค่นี้ ไม่ต้องทำก็ได้มันไม่ได้ยินหรอก แต่มันก็นะ เราดูแล้วมันน่าเชื่อถือมากเลย หนังฝรั่งแต่ละเรื่อง

กระทั่งเสียงที่แบบว่าพอไล่เรามา กระทั่งเสียงที่ไม่ใช่เสียง เรายังเชื่อเลยใช้ไหม เช่น สมมติว่าเสียงใส่แมกกาซีนป็น เอาเสียงอะไรมาก็ไม่รู้ เราก้เชื่อว่า โอ้โห ยิ่งใหญ่มากเลยนะมันกระแทกเข้าไป

บอล มันเท่า

พีท เออ มันกลายเป็น โอ้โห ตำรวจคนนี้สุดเท่า

พีเจียบ สังเกตว่าเวลามีคนถูกฆ่าถูกยิงปืน จะถูกสัมภาษณ์ใช้ไหม ทุกคนจะพูดว่ามีเสียงคล้ายๆ ปืนเพราะว่าทุกคนได้ยินเสียงปืนจากในหนัง แต่เสียงปืนจริงไม่เท่าเหมือนในหนัง ทุกคนก็จะแบบมีเสียงดังคล้ายๆ จะเป็นเสียงปืน

บอล มันคนละเสียงกัน

พีเจียบ ใช่ โดนหลอกเรื่องของการตกแต่ง เหมือนลูกพีชดไม่อร่อยเท่า ลูกพีชกระป๋อง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย โดนหลอกซะจน...

พีเจียบ ใช่ค่ะ เราอยู่กับไอ้เนี่ยเยอะมาก

บอล การปรุงแต่ง

พีท มออีกแง่หนึ่ง มันเป็นความชาญฉลาดที่พยายามหาเสียงขึ้นมาเพื่อส่งเสริม ซึ่งเราเอาวิธีนี้ไปใช้กับงานอื่นๆ ของเราได้

บอล ไอเดียของเขาที่เขาหาเสียงพวกนี้ได้

พีท ใช่ วันหนึ่งเราอยากทำหนังเล่าเรื่องอะไรบางอย่าง เราอาจใช้ไอเดียพวกนี้ด้วยก็ได้ ไม่จำเป็นที่ว่า เรากำลังทำรถแล่นไปเราก้ไปอัดแอมเบียนท์ถนนมา อาจจะไม่ต้องอย่างนั้นก็ไม่ได้ ไม่มีเสียงแอมเบียนท์อะไรทั้งสิ้นเลย มีเพลงอยู่เพลงหนึ่งก็ตำรโปร่งตัวนิ่งตีตัวเดียว คันทรีมากเลย โอ้โห มันทำให้ภาพของเราบรรเจิดมากเลย คนหนึ่งไปไกลแล้ว คนนี้จะต้องเดินทางไปอีกไกลรอบโลกแน่ๆ เลย ซึ่งเรามีแค่ภาพคนขับรถไปกับเสียงตีดกีตาร์ มันส่งเสริมกันได้ อยู่ อยู่ ไอเดียแล้วก็การแบบพยายามหา ทดลอง แล้วก็ลองหยิบเอามาใช้

ลุงอ้อย มีใครฟังเพลงอะไรแล้วเอามาแชร์บ้างซิ จริงๆ พวกเราฟังกันทุกวันนะ คือไม่รู้จะ เปิดไว้ก่อน

พีเจียบ อันนั้นเพลงฟังเรา (หัวเราะ)

บอล เป็นวงของคนไทยด้วยครับ ตั้งแต่ผม ม.2 นานมาก

พีเจียบ วงอะไรครับ

บอล ชื่อ Death of A Salesman นะครับ

พีเจียบ อ้อ

บอล ชอบเพลงนี้ เป็นชื่อหนังสือด้วย ตอนนั้นผมฟังแรกๆ โอ้โห ทำไม่มันแจ่ม ทำไม่เขาทำซาวด์ดีได้ เป็นเพลงชื่อ “เรือชูชีพ” ซาวด์เจ๋งดี มีพวกซาวด์แปลกๆ อะไรเยอะ แล้วเนื้อเพลงเหมือนกับล่องเรือออกไป คือไม่ต้องใช้เรือใหญ่ด้วย ใช้เรือชูชีพที่จะไป จะพาไปนู่นนี่ได้ ผมชอบแล้วก็ยิ่งฟังอยู่ครับถึงปัจจุบันนี้

ลุงอ้อย มันเป็นเพลงหรือยัง

บอล เป็นเพลงครับ

ลุงอ้อย มีเนื้อร้อง

บอล มีครับ เปิดฟังก็ได้ครับ เรื่อยากเปิดมาก (หัวเราะ)

เต้ ที่พูดมาก่อนหน้านั้นคือเกริ่นเพื่อที่จะเปิดใช้ใหม่ (หัวเราะ)

บอล ไม่ใช่ ก็เราชอบใจ เราก้เลยแบบ ไม่รู้เอามาริเปล่า

พีท เออแล้วครับ เริ่มออกมาทีละเพลงๆ ใครมีเพลงอะไรก็เตรียมๆ กันไว้ นะ

บอล ไม่ได้เอามาครับ

เพื่อนๆ โห

พีเจียบ ส่งเมลให้ทุกคนเลย ด่วน

ลุงอ้อย เข้าใจความคาใจริเปล่า (หัวเราะ)

บอล ถ้าเมื่อใครสนใจก็ไปหาฟังดู

พีท แล้วความคาใจ เคยมีอย่างนี้ไหมพี มีเพื่อนเล่าให้ฟังว่าแบบว่าได้ฟังเพลงนี้ยัง แบบว่าซาวด์แม่งสุดยอดเลยวะ โอ้โห เราก้ไปตามหาโหลตมาฟังตรงไหนวะ มันหมายถึงตรงไหนวะ ช่วงไหนวะ ฟังจนจบ ช่วงไหนวะ เราผ่านอะไรไปวะ เอาใหม่ เราฟังจากเขาเราก้จินตนาการไปอีกแบบนึงใช้ไหม ตอนที่เขาบอกว่าตรงนี้เจ๋ง เราก้คิดไปอีกแบบนึง แล้วตรงกลางเราว่ามันมีอันนั้นวะเว้ย เราก้คิดไปอีกแบบนึง แล้วพอเราเปิดฟังจริงๆ ก็ไม่เจ้อันที่เราจินตนาการไว้ ก็เลยฮะ เรื่องเสียงก็เล่าให้กันฟังลำบากเนอะ

บอล ก็เหมือนดูรูปวาด ก็มองต่างกัน อย่างที่พีเจียบบอกทีสองกับบาย

สองโม่งต่างกันมาก

พี่เจี๊ยบ ตอนเขาทำเพลงประกอบภาพยนตร์ผี ทำเองกลัวเอง (หัวเราะ)

พี่กบ ใช่ๆ อ้าวตึกๆ ทำก็กลัวเหมือนกันนะ เพราะเราทำให้มันน่ากลัวใช่ไหม เออ เราพยายามทำให้มันน่ากลัว แล้วเราก็กทำไปก็กลัวไป

พี่เจี๊ยบ มีถอยหลังลงบันไดด้วยใช่รีเปล่า (หัวเราะ)

บอล ทำไปก็ถือว่าประสบความสำเร็จ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย มันจุงเราไป ใจความกลัวมีอยู่ในใจเราแล้วเนอะ แต่อะไรที่จะมาสะกิด ใช่ไหม อย่างเสียงนะประสบการณ์ของตัวเองนะ เรื่องผีเรื่องอะไรก็ไม่ได้ทำให้เรากลัวซะที ไปดูหนังผี เราก็กแบบ...ก็ไม่ได้ทำให้เราขวัญผวาอะไรขนาดนั้นได้ ก็แปลกใจตัวเองเหมือนกัน ผิดปกติจากคนอื่นเขารีเปล่าวะ (หัวเราะ) เคยถามตัวเองว่า...เคยสมัครกับคณะพิสูจน์ ของมหิดล คือมีบ้านหลังนึง อยู่ปากช่อง ตอนนั้นมีหนังสือมิติที่ 4 หรืออะไรที่ทำขาย แล้วก็เล่าให้ฟังเรื่องของการไปพิสูจน์อะไรพวกนี้ แล้วเขาก็รับสมัครผู้ที่ร่วมกระบวนการพิสูจน์ เราก็กสมัครแล้วเขาบอกว่าจะไปวันที่เท่าไร? เดี่ยวเขาจะแจ้งให้อีกทีนึง เราก็รอๆ แต่เขาก็ไม่แจ้งสักที อายากที่จะไปดูนะว่ามันเป็นยังไง

พี่เจี๊ยบ อายากกลัวใช่ไหมคะ

ลุงอ้อย คือ แล้วอยากจะรู้ว่าตัวเองจะกลัวอะไรแค่ไหน แล้วมีอยู่ครั้งนึง ตอนดำนํ้า ดำตอนกลางคืน ต้องใช้ไฟหมดเลยใช่ไหม แล้วกฎของการดำน้ำต้องมีบัดดี้ ลงไปได้นํ้า เสร็จแล้วแสงก็ไม่มีแล้วเห็นไฟ ลําแสง แล้วเสียงเหมือนได้ยินมากกว่ากลางวัน เสียงหายใจออกนะ แล้วเสียงหัวใจเราเต้นปุกปับๆ เฮ้ย กลัววะ (หัวเราะ) คือเรารู้ว่า เฮ้ย เซ็นส์ของความกลัวเรามีนะ ไม่ใช่ไม่มี แล้วสิ่งที่มาเร้าใช่ไหม ว่าให้ตัวเองกลัวคืออะไร เมื่อไม่นานมานี้ เขาก็มีในเมมโลล แบบว่าใครที่อยากเจอผีให้ปฏิบัติแบบนี้ใช่ไหม เช่นว่า เข้าไปในห้องน้ำแล้วมองกระจก สีพื้นหรืออะไรอย่างนั้นแล้วเราก็ลองหันไปทางซ้าย ทวนเข็มนาฬิกา 3 รอบนะ แล้วก็หันหน้าลงไปก่อนแล้วเงยขึ้นมาดูกระจกแบบดูเร็วๆ เราไม่กล้าทำวะ (หัวเราะ) เฮ้ย มันน่าลองนะ แต่เราไม่กล้าทำวะ คือตอนกลางคืนนะ เขาบอกให้ทำกลางคืน

ปาน หน้ามืดเป็นลมก่อน (หัวเราะ)

พี่เอม ตกใจหน้าตัวเอง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เล่าให้ฟังว่าเราพยายามที่จะตรวจสอบตัวเองว่าเซ็นส์ของความกลัวเป็นคุณสมบัตินะ เป็นสิ่งที่ควรจะมีใช่ไหม เพราะไม่อย่างนั้นจะรับรู้อะไรต่างๆ นานา เกิดมันเสียเซ็นส์ตรงนี้ไป ไฟกุก็ไม่กลัว กูเอามือไปแหงจับเล่นก็ไม่ได้ใจ ก็เล่าให้ฟังในกรณีของเซ็นส์กลัวเสียงที่ตัวเองทำ

พี่กบ ถ้าสังเกตหนังเซ็นที่ผีจะออก ก็จะมีเสียงมาหลอกก่อนใช่ไหมทุกครั้ง บางทีก็เป็นแอมเบียนท์ อะไรไป ก็มีเทคนิคบี๊วเรามาก่อน ให้เราจินตนาการไป ถ้าเราสังเกตมันคือเสียง ใช่รีเปล่า ที่มาสร้างอิทธิพลกับใจเรา

ลุงอ้อย ก็เป็นเอฟเฟ็คต์ของเสียงนะ ได้ทั้งร่าเริง สดใส เศร้า รันทด หดหู่ ออกหัก รักคุด

แก้ว ตืดเม็น (หัวเราะ)

พี่กบ อ้าว จริงนะ อย่างซินหนังเศร้าๆ ถ้าผมทำ โจทย์ของคนที่ตั้งใจไว้คือต้องร้องไห้ให้ได้ ตั้งใจทำเลย แล้วก็ฟังหลายๆ รอบนะ จะร้องไห้วะ ยังเลยเอาใหม่ จะมีวิธีการ บางที่เราใช้เสียงสูงๆ ขึ้นมา ไล่ๆ มาแล้วเสียงสูงจะบีบ บีบ อะไรอย่างนี้ ซึ่งเรารู้วิธีจะเล่นกับอารมณ์คนด้วยเสียง เราก็พยายามทำ แล้วก็ได้ผล คือก่อนหน้าที่เราจะมาทำเอง เราได้ยินทฤษฎีใช่ไหม มันมีวิธีทำให้คนเศร้าด้วยสเกลนี้ วิธีทำให้คนร่าเริงก็ต่อสเกลนี้ ถ้าจะทำซินแบบนี้ให้คนปีนน้ำตา เราควรจะใช้เทคนิคแบบไหน ยังไง ก็แบบแค่นี้ฟัง พอลองทำแล้วเราพบว่าสุดจะมหัศจรรย์เลย เสียงกับความรู้สึกที่สร้างให้คนได้

ทำในคนไทยทำ (แค่) เพลงรัก

บอล แล้วทำไมคนไทย ทำไมต้องทำเพลงรัก ทำไมเขาไม่ทำเรื่องอื่นบ้างเล่าเรื่อง

พีเจียบ จริงๆ เพลงเรื่องอื่นมีเยอะแต่พวกคุณไม่ได้ฟังกันเอง มันไปตกหล่นอยู่ตามเพลงที่ 7 ที่ 8 ของอัลบั้ม

บอล ไม่ ผมหมายถึงวิธีคิดนะครับ ส่วนมาก

พีเจียบ อย่างล่าสุด อย่าง “ราตรีสวัสดิ์” พวกเราทุกคนก็รู้จักกัน อันนี้เป็นอันหนึ่งที่ไหลมาในจังหวะที่...

บอล พอดี

พีเจียบ อืม จังหวะภาคใต้หรืออะไรก็ตามแต่ แล้วเอาเสียงพีธีร์ ไชยเดช เป็นเรื่องของการใช้เสียงอีกแล้ว มันมีผลมากนะ คือเสียงพีธีร์กับการร้องเนื้อแบบนี้ของคุณพักก๊องฮิวโร่ มันแบบโอ้โฮ ส่งผลต่อยอดเยอะมาก โดยเนื้อหาใจความก็ดีมากด้วยแหละ จริงๆ มีค่ะ เพลงเยอะมากเลยแต่หัวข้อที่หนึ่งคือเรารู้ว่าพอทำไปปั๊บ ส่วนใหญ่เลยก็จะมีใครให้ความสนใจกับเพลงแบบนี้ ต้องเรียกความสนใจด้วยวิธีการ ต้องมีกุศโลบายมากเลยเพื่อที่จะให้เพลงนี้ไหลขึ้นมา กระนั้นแล้วเพลงนี้ก็ยังไม่ดังเท่า “ตบ ไต้ ไล่ พุง” ของน้ำชาอยู่ดี (หัวเราะ)

พีคบ ผมมีนะ ฟังไหม (หัวเราะ)

พีเจียบ พอถึงจุดนั้น อย่างเพลงนี้ได้รางวัลเพลงยอดเยี่ยม อะไรไหม นั่นแหละ ก็ได้เท่านี้ เหมือนแคบ แต่จริงๆ ตลาดก็ขาดอยู่แหละ ตรง ณ จุดนี้เพียงแต่ทำออกมาแล้ว บางวงทำแล้วก็ดูจริงจังเกิน ดูแบบเอาเป็นเอาตายเกิน “ราตรีสวัสดิ์” ถูกเคลือบ จำเรื่องตอนเช้าที่เราบอกว่าต้องเคลือบกันได้ไหม เจตนาที่มุ่งมันแล้วทำออกมาอย่างซีเรียสจริงจังไปมันฮาร์ดเซลไป คนชอบถูกเคลือบด้วยอะไรที่ไพเราะจำเรื่องนี้ได้ไหม ซึ่งเมโลดี้เพลงนี้ไพเราะพีธีร์ก็ร้องไพเราะ ในขณะที่การเรียบเรียงดนตรีก็เป็นแบบสไตล์เขา เพลงนี้ถูกเคลือบเยอะมาก มันถึงไหลมาขนาดนี้ ก็มีแค่เพียงแต่ว่ามันต้องใช้...

บอล หมายถึงการทำเพลงด้วยระบบที่เขาทางโปรดักชั่น

พีเจียบ ค่ายเหรอกะ

บอล ค่ายเขาไม่ได้ส่งเสริมด้านอย่างอื่นบ้างเลย ด้านเนื้อหาอื่นอะไรอย่างนี้

พีเจียบ ใช่ ถ้าเป็นเพลงตรงไปตรงมา ใช่ เขาจะไม่ค่อย ใครเคยฟังเพลง “ยกมือขึ้น” ของโจอี้ บอย

Hatch-U เคยค่ะ เคยครับ

พีเจียบ “ยกมือขึ้น” เนื่อนะ เนื้อเพื่อชีวิต เพื่อสังคม เพื่ออะไรทุกอย่างเลย สิ่งที่พูดแต่ละประเด็น แต่ก็ต้องเคลือบไว้ด้วยความมัน อีต่อนดินไม่ทันได้นึกหรือ มั่นสแล้วก็ค่อยยกมืออย่างเดียวใช้เปล่า แต่พอมาดูเนื้อจริงๆ โห เนื้อมันตีประเด็นแตก โจ้เขียนเนื้อดีมาก มันต้องเป็นเพลงแบบนี้เท่านั้นเลยจริงๆ ค่ายถึงปล่อยออกมา ไม่อย่างนั้นก็ต้องเป็นมาลีฮวนน่า ที่แบบเพื่อชีวิตอย่างจริงจัง ซึ่งก็จะมีกลุ่มของเขา ก็เยอะนะ ต้องหาฟังเอาแหละ แล้วก็ถ้าชอบก็ควรสนับสนุนด้วยค่ะ คำว่าสนับสนุนก็คือถ้าเขามีซีดีออกมา ก็ควรซื้อ ไม่ดาวน์โหลด หรือดาวน์โหลดก็ต้องดาวน์โหลดแบบถูกกฎหมาย ตัวเลขมันจะไปโชว์บนกระดานว่าเพลงแบบนี้ควรทำหรือไม่ควรทำ ถ้าอยากมีเราต้องซัพพอร์ต ตอนนี่ศิลปินต้องซัพพอร์ตไม่ว่าจะชอบอะไร แขนงไหนอะไรแบบไหน ถ้าชอบศิลปะอันไหนต้องซัพพอร์ตศิลปะอันนั้น ไม่อย่างนั้นจะแย่งทุกทีแล้ว รุ่นพวกคุณรุ่นลูกพวกคุณจะไม่มืออะไรให้เสฟเลยถ้าเกิดว่าไม่ซัพพอร์ต จำนวนเปอร์เซ็นต์ดาวน์โหลดมันน้อยกว่า “ตบ ไต้ ไล่ พุง” ต่อไปก็ทำยาก ก็เป็นเพลงได้กล่องไม่ได้ได้เงิน คนทำก็ต้องเหนื่อยมากที่จะพรีเซ็นต์ให้นายทุนพยักหน้า ก็ต้องช่วยกัน

ลุงอ้อย จริงๆ ฟังนะ แต่ไม่ซื้อถูกรึเปล่า

พีเจียบ ค่ะ พฤติกรรมสมัยนี้ก็มากับพวกเทคโนโลยี ก็ไม่ได้ทำให้คนรู้สึก ว่าต้องซื้อแล้ว ขณะเดียวกันรูปธรรมของการอยู่ได้ในเชิงว่ามีเพลงแบบนี้ ออกมาดันไปอยู่ที่ตรงนี้ด้วย คือดาวน์โหลดนะดาวน์โหลดได้ แต่ว่าขอให้ดาวน์โหลดถูกกฎหมายแบบที่เขาได้ยอดจากการดาวน์โหลด แต่ต่างกันเพียงไม่กี่บาท ช่วยได้ ช่วยที่จะทำให้สิ่งไหนมันทำเพลงแบบนี้ออกมาได้อีก เพราะว่ามันวัดกันตรงจำนวนนี้

บอล คนทำก็อยู่ไม่ได้

พี่เจี๊ยบ ไซค์ะ นายทุนไม่ให้ทำก็โน่นนะ ต้องไปทำเพลงแบบที่ seed เปิด เพลงแบบว่าเปิดในเว็บไซค์ก็แบบว่าเล็กมากเลย จริงๆ เพลงแปลกๆ ก็มีบ้าง แต่ว่าวงกว้างก็ไม่ได้ซัพพอร์ตเท่าไร ศิลปินไทยเรา

ลุงอ้อย กรณีของการทำด้านนี้เป็นอาชีพนะ ก็จำเป็น แต่ที่ไม่ได้คิดว่าจะ เป็นอาชีพ

พี่เจี๊ยบ เพลิดเพลิน

ลุงอ้อย เพื่อความอะไรของตัวเองก็เป็นประเด็นนึง บ้านเราก็อาจจะเห็นว่าพวกทำเพลงก็ไม่ใช่ของตัวเองนัก เพราะเดียวเขาไม่ให้ทุนทำ ก็ยากเนอะ พูดไปเรื่องของวงการเพลง (หัวเราะ) เป็นเรื่องตลาด ก็เป็นเกร็ดนะ ในฐานะเราก็คือเป็นผู้ที่ฟัง เมื่อกี้ที่ก่อนที่บอลจะพูด คือตัวเองตั้งข้อสังเกต ก็เป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่จะทำให้การอยู่คนเดียวบนรถไฟฟ้า มันอยู่ได้ คือเสียบ ปีกเข้าไปเราก็คงได้ยิน ทุกคนก็พยายามที่จะกลบเกลื่อนโลกของความวุ่นวาย แออัด ก็อยู่กับตัวเองได้ เราก็คงได้ยิน...(เสียงเพลงที่ฟังไม่ได้ศัพท์) ทุกคนก็เสียบเข้าไป (หัวเราะ) ไม่รู้ว่ามันเอฟเฟ็คต่ออะไรกับโสตประสาทเขาไรเปล่านะ ดังจนเราได้ยิน ในรถไฟฟ้า

พี่เจี๊ยบ เราก็อาศัยฟัง คนนี้เพลงไม่เพราะเราก็คงไปคนอื่น (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ไปขอฟังด้วยคน (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ อ้าว 5 นาทีสุดท้าย มีใครอยากถามอะไรยังงั้นไหมคะ

ลุงอ้อย หรือว่าในกระเป๋ามีเพลง (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ โทรไปถาม อีเมลไปถามจะตอบยาก ซึ่ก็เจ็จพิมพ์แล้ว เวลาพิมพ์แล้วให้พูดดีกว่า คร่าวๆ ก็มีซีดีอยู่ที่พิซังจำนวนหนึ่งก็แจ้งความประสงค์ไว้ที่พิซังว่าอยากได้ซีดีนี้ ซึ่งมีเบสิคมากเลยตั้งแต่ต้นที่พิกบไล่เปิดไปบ้างแล้ว คือเสียงตัวโน้ตตัวเดียวเพื่อให้เราแยกความชัดเจน ฟังไว้ แล้วก็เริ่มทีละท่อนไปเรื่อยๆ แยกให้ฟังเพราะว่ามีอย่างนี้ คำว่าเดโมคือดนตรีที่ถูกประกอบไปด้วยเสียงเครื่องดนตรีหลายชนิดและมีชิ้นหนึ่งที่เป็นตัวเมโลดี้

พิกบ เมโลดี้ ไซ้ ทำนอง

พี่เจี๊ยบ ซึ่งหลายคนถ้าไม่เคยฟังเดโมอาจจะแยกไม่ออก ว่าชิ้นที่เราต้องจับใจความและแต่งออกมาคือชิ้นไหน ทางที่ดีเราควรเปิดนิดนึงไหม

ลุงอ้อย เมื่อกี้ที่กบเปิดเป็นตัวอย่างชุดนี้ แล้วก็ลองเขียนเพลงเข้ามาใส่ ทำนองไซ้ใหม่

พี่เจี๊ยบ ค่ะ

พิกบ ซีดีชุดนี้ ดีตรงที่ว่าทำให้เห็นทำนองที่ง่าย ๆ อย่างชัดเจน สำหรับคนที่จะไปหัดทดลองเขียนเนื้อในทำนองที่เรามีอยู่แล้ว แทร็คแรกจะมีทำนองอย่างเดียว แทร็คที่สองมีทำนองกับดนตรี แทร็คที่สามเป็นดนตรีอย่างเดียว เอาไว้เวลาเราเขียนเนื้อเสร็จแล้ว แล้วเราลองมาร้องดูซิว่าเนื้อที่เราแต่งนั้น ลงกับดนตรีเหมือนที่เราได้ยินทำนองตอนแรกไหม คือมันเป็นเพลงที่ยังไม่มีความซับซ้อนของทำนองมาก ฉะนั้น ก็เหมาะถ้าเกิดว่าใครจะไปทดลองแต่งแล้วในแทร็คถัดๆ ไปจะเริ่มยากขึ้น เป็นเพลงที่ยาวมากขึ้น มีท่อนใกล้เคียงกับเพลงป๊อปปัจจุบันมากขึ้น อันนั้นก็ทำนองเอาไหนให้ใครลองเอาไปเขียนเนื้อเล่นๆ ได้ ทดลองเขียนเนื้อ

ลุงอ้อย จะมีซีดีแจกได้คนละแผ่น แล้วเราก็จะได้ร้อยเนื้อทำนองเดียวกัน

พิกบ ไซ้ หัวเราะ

พี่เจี๊ยบ อันนี้พันนึงแล้วค่ะ ไซ้กับคลาสเขียนเพลงมา พันเนื้อแล้วค่ะ

ลุงอ้อย เห็นไหมว่าทำนองเดียวมีได้ตั้งพันเนื้อ

พิกบ แล้วที่สอนมา เราพบว่าบางทีก็มีเนื้อที่แบบ เฮ้ย เขียนมาได้ยังไง แบบว่าน่าตกใจ บางทีก็เป็นเรื่องมูมมอ บางทีก็เขียนดีจนแบบว่าน่าตกใจว่าทำนองแค่นี้ไม่น่าจะเขียนได้ ก็เห็นได้ชัดว่าขึ้นอยู่กับมูมมอแต่ละคนจริงๆ

ลุงอ้อย แล้วพิกบมีเนื้อเดียวร้อยทำนองบ้างรีเปล่า (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ อันนี้ยากนะ

ลุงอ้อย ก็เอาละ เข้าพวกเราได้เห็นภาพของการสร้างคือเรื่องของแรงบันดาลใจ เรื่องของที่มา เรื่องของโมเมนต์ที่ทำให้เกิดตัวเนื้อเพลงขึ้นมา ตอนบ้ายเราก็มາทำความเข้าใจในเรื่องของเสียง ได้รู้จักกับเรื่องของซาวด์ ดีไซน์และเรื่องอะไรก็ตามแต่ ที่นี้รวมถึงเรื่องของภาพด้วยนะ ในตอนบ้ายที่เราพูดเลยเข้าไปถึงในเรื่องของมิติภาพและเสียง เมื่อเข้าเราเนื้อ ความหมายแล้วก็เสียง สรุปแล้ววันนี้ song / music / picture กว้างกว่านั้นจะไป movie ละ (หัวเราะ)

เอาล่ะคงได้เป็นตัวพื้นฐานที่จะให้เราเริ่มที่จะลองเลือกคุณะ ว่าเราจะแสดงความคิดของเราผ่านรูปแบบของสื่ออะไรบ้าง เอาล่ะก็เหมาะพอดีเลยเวลาตามคาตการณั้ไว้ มาลงตัวแป๊ะตรงนี้ได้ยังงวะ (หัวเราะ) ทีนี้เมื่อใครเลือก สมมติเลือกที่จะแสดงออกทางด้านเพลง หรือเรื่องของคนตรีแล้วนะพี่เจียบกับพี่กบก็ยินดีที่จะเป็นที่ปรึกษาให้ทีหลัง อันนั้นก็คงต้องลงลึกกันต่อไปได้ แต่ตอนนี้เป็นการอินโทรหรือว่าเป็นการนำเบื่องต้นให้เห็นภาพ เพื่อที่เราจะเลือกใช้สื่อแบบไหน

แต่ยังงี้ก็ตามแต่ ด้วยประสบการณ์นั้นะ เหมือนภาพมากเลยเรื่องของเสียง ภาพเงียบๆ ก็ไม่เอเฟ่เพ็คต์เท่ามีเสียงประกอบเข้าไป เสียงอย่างเดียวก็ทำให้กลัวเองยังได้เลย (หัวเราะ) เอาล่ะครับ คุณกับพี่เจียบพี่กบเสร็จเราก็คูยสรุปกันซะหน่อย

เราก็คูยสรุปกันซะหน่อย พี่เจียบพี่กบก็ยินดีทีหนึ่ง ก็ไม่ใช่ง่ายนะ ทั้งในแง่ของตัวของกระบวนการแล้วก็ในแง่ของตัวที่จะหาเวลากันได้นะ ก็ตัวแทน (หัวเราะ)

เพื่อนๆ บับเบิ้ล

ลุงอ้อย เขาเป็น

บับเบิ้ล ค่ะ เป็นหนึ่งในทีม Hatch-U เป็นตัวแทนของเพื่อนๆ Hatch-U แล้วก็มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ค่ะ ที่วันนี้ได้มาแลกเปลี่ยนมุมมองของเรื่องเพลง คนตรี ก็คงจะเป็นช้อยส์ๆ หนึ่งให้กับพวกเรา อาจจะเลือกทำงานนี้แล้วก็หวังว่าจะได้ความช่วยเหลือจากพี่ๆ ที่จะต่อยอดความคิดของพวกเราต่อไปนะคะ คอร์สวันนี้ก็เป็นประโยชน์มาก แล้วก็ได้ความรู้ในมิติอีกมุมมองหนึ่งที่เราเป็นคนฟังที่ได้มารู้จักมุมมองนี้ค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ

Hatch-U ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณครับ

พี่เจียบ ยินดีค่ะ สวัสดีค่ะ

หลังเวิร์คช็อป

ลุงอ้อย เราเวิร์คช็อปกันมาครบแล้ว หน้ เขียน ภาพถ่าย เพลง มีใครครบทั้ง 4 อัน จริงๆ แล้วไม่ได้ซีเรียสว่าตัวจะต้องครบหรอก แต่ว่าในเจตนาของเราอยากให้เป็นทางเลือกว่าจะเอาไอเดียของเราไปผ่านรูปแบบสื่อชนิดไหนคือนอกเหนือจาก 4 อย่างนี้แล้ว ใครมีช่องทางที่จะเอาความคิดของตัวเองออกมาผ่านรูปแบบ อาจจะไม่ใช่ใน 4 อย่างนี้ก็ได้นะครับ

ลำดับการทำกิจกรรมของเราต่อไป คือต้องมาสรุปไอเดียที่จะเป็น output ของเรานะครับ บางคนก็ไปทริปกันทั้งหมด บางคนก็ไปได้ครึ่งสองครึ่ง อะไรก็ตามแต่ ก็ไม่ใช่เป็นตัวสาระสำคัญ เพราะว่าจริงๆ แล้ว อยากให้สมองของเราทุกคนได้มีโอกาสที่จะบอกอะไรออกมาบ้างว่า ควรจะเป็นยังงี้ในเรื่องของสิ่งแวดล้อม เราขอเป็นประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาติเหมือนช่วงเวลานึง คือถ้าใครไปเชียงใหม่ก็มีที่อาจารย์ชัชชาลย์พูดถึงคุณมาลา คำจันทร์ ที่เขาพูดถึง น้ำที่ไหลมา ผ่านจุดๆ หนึ่งแต่ไม่สามารถที่จะอยู่ ณ จุดๆ นั้นได้ ก็ไปของมันเรื่อย มันเหมือนกับว่าเหตุการณ์ก็ผ่านเราไปเราก็มานเหตุการณ์ไปใช้ใหม่ครับ ตรงนี้ ก็คิดว่าในจุดต่างๆ ที่เราผ่านไปก็น่าที่จะเห็นอะไรสักอย่างนึงปรากฏขึ้น อย่างวันนี้ที่เราคุยกันก็ได้มีการพูดถึงในประเด็นที่ว่า สิ่งที่เป็นขณะหรือเป็นโมเมนต์หนึ่งที่มีอะไรเกิดขึ้นมาในความคิดของเรา หรือในความรู้สึกของเรา เราก็มานเลยมันไป คือไม่ได้เก็บไม่ได้เอาไว้ บางทีก็น่าเสียดายนะ ทีนี้ชีวิตของพวกเราที่อยู่ในวัยรุ่นรุ่นใหม่ เรายังมีเวลาอีกเยอะ

คิดว่าถ้าเราสรุปอะไรสักอย่างนึงในช่วงที่ชีวิตเรามาถึงตรงนี้แล้วสะท้อนให้เห็นว่าเรารู้สึกกับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมของเราอย่างงี้บ้าง ก็จะเป็นหลักฐานตัวหนึ่ง สำหรับตัวเองก็คงเป็นสมบัติทางความคิดแต่สำหรับสังคมอาจจะเป็นตัวที่ไปถูกต่อยอด จากความคิดเล็กๆ ซึ่งคงจะถูกขยายความได้ ถ้ามีการมาเจอหรือมาเจอเหมือนหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนเมื่อร้อยกว่าปีที่แล้ว คนร้อยปีถัดมาอ่านก็ต่อยอดได้ ดังนั้นมูลนิธิ เองก็เห็นความสำคัญของความคิดเล็กๆ นะ แต่ว่าความคิดเล็กๆ เราเองอยากให้เห็นความ

สำคัญของความคิดของเราเองด้วย แล้วเราเองก็อยากที่จะบันทึกความคิด เล็กๆ นี้อาไว้ ความคิดของเราไม่ใช่อยู่ที่ๆ ก็ลอยออกมาเป็นความคิด ซึ่งไม่ เกี่ยวข้องกับ ที่ผ่านมา มุลินธิฯ ก็มีประสงค์จะทำในเรื่องของธรรมชาติหรือ สิ่งแวดล้อม สิ่งที่เราต้องการมากคือเรื่องของการสะท้อนความคิดที่เราได้ เจาะเจอ สิ่งที่เราเดินทางไปเห็นไปเรียนรู้ไปรับรู้กันมา นะครับ

เมื่อกี้ เรื่องการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นเรื่องของเพลง หรือ ภาพยนตร์สั้น หรือเรื่องเขียน หรือภาพถ่าย หรือจะมีอื่นๆ อีกรักแล้วแต่เราก็ จะต้องนำมาเสนอต่อสังคมอีกทีนึงนะครับ ในรูปแบบของการที่เมื่อความคิด ของเราครบหมดแล้ว ออกมาเป็นรูปธรรมแล้ว เราก็จะเชิญพวกที่เกี่ยวข้อง นะ เพื่อนๆ หรือว่าบุคคลที่เราต้องการที่จะเชิญเข้ามา เพื่อให้เห็นว่านี่คือ ความคิดของคนรุ่นใหม่ ซึ่งเป็นความคิดขณะหนึ่งซึ่งเขายังอยู่ในวัยนี้ ส่วน การมองที่เราคุยกันนะ คนๆ นึงมองภาพๆ นึงก็ตีความต่อกันไปได้ใช่ไหม เราจึงเอาความคิดตรงนี้มาเป็นสิ่งที่เราต้องทำให้ปรากฏขึ้นมาในสังคม จริงๆ แล้วหลังจากนั้น ก็จะเป็นเรื่องที่เราจะมาประเมินดูว่ากระบวนการ อย่างนี้ ให้ประโยชน์กับสังคมได้แค่ไหน เสียประโยชน์หรือไม่ได้ประโยชน์ คงไม่มีหรอก เพราะว่าความคิดทุกความคิดถูกนำออกมาทำเป็นรูปธรรม

วันนี้ก็ถือว่าเป็นการครบตัวเวิร์คช็อปนะ นอกเหนือจากนั้นใครจะมีรูปแบบอื่นๆ ก็ค่อยว่ากัน แล้วในเวิร์คช็อปของวันนี้ โดยเจตนาที่ได้คุยกับ พี่เจี๊ยบแล้วก็พี่กบคงไม่ใช่เป็นรูปแบบที่สองคนนี่เขาทำ คือสอนแต่งเพลง ทำเพลงคงไม่ใช่เต็มกระบวนการนั้น เพราะเราหวังเพียงแคให้เห็นภาพรวม แล้วก็สร้างทางเลือกก่อน เมื่อเลือกแล้วก็ค่อยเข้าไปหาเขาอีกทีเพื่อที่จะลง ลึก เพราะถ้าจะลงลึกกันทุกคนเวลาแค่นี้ก็ไม่พอ แล้วก็เป็นการที่ต้องคุยกัน พิเศษมากกว่านี้ทางด้านผู้ทำกระบวนการ เลยถือเอาว่าเป็นเรื่องของการ แนะนำว่าเป็นว่าการจะใช้เพลงเข้ามาถ่ายทอดความคิด มันเป็นอย่างนี้บ้าง คิดว่าพวกเราน่าจะพอเห็นภาพของการที่จะเอาเพลงเข้ามาอธิบายความคิด วันนี้ ใครอยากแสดงความรู้สึกหรือความคิดว่าได้หรือไม่ได้ อะไรไหม ถ้า ลุงตั้งประเด็นว่าคงน่าจะทำให้เราเห็นภาพที่จะเริ่มต้นได้ มีใครไม่เห็นบ้าง ที่จะเริ่มต้น หมายความว่าความเข้าใจนะ แต่ว่าจะเลือกหรือไม่เลือก เป็น

อีกเรื่องนึงนะครับ

กระบวนการวันนี้เราพอเห็นภาพใช่ไหม ว่าเพลงเริ่มต้นได้อย่างไร แล้วมีองค์ประกอบอย่างไร เมื่อเข้าพี่เจี๊ยบพูดถึงแรงบันดาลใจที่จะทำให้เขา เริ่มต้น การเริ่มต้นไม่เหมือนทำกับข้าว บางทีมันบึ่งขึ้นมาตอนไหนก็ไม่รู้ แต่ ยังไงก็ตาม จะมีการสะสมข้อมูลต่างๆ เอาไว้ เหมือนที่เราเดินทางไปเจอ เจาะอะไรกันมา ก็จะมีการได้พบได้เจอโดยตัวของเราเอง แล้วเราเองก็จะมี กระบวนการทวนความให้ ก็จะพยายามให้มากที่สุดอย่างความพยายามที่ เราจะรวบรวมเหตุการณ์ต่างๆ อย่างเช่น เหมือนกับเหตุการณ์ในวันนี้นะเราก็ จะต้องทำออกมาเป็นอย่างไรเหมือนกัน ตอนนี้เราทำออกมาได้ 3 เหตุการณ์นะ ครับ อันนี้ของอาจารย์หมอประสาน อาจารย์อรุณจักร แล้วก็คุณนภดล ชาติ กำลังจะเสร็จจะครับ คือหนังสือพวกนี้บางคนเคยเห็นแล้ว ที่เป็นเหตุการณ์ ในวันนั้น แล้วก็ป็นทุกถ้อยคำที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีการแต่งเติมหรือบิดหรือต่อ หรืออะไรต่างๆ นานา เป็นไปตามนั้นเพื่อให้เป็นหลักฐานในการที่เราทวน ว่า วันหนึ่งเราเคยคิดแบบนี้เคยพูดไว้แบบนี้ อีก 5 ปี 10 ปี มันอาจจะเปลี่ยน ก็ได้ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เราจะต้องไปยึดกับมัน แต่อย่างน้อย มีหลักฐานตรงนี้ แล้วจะไปพัฒนาตัวมันเองต่อไป อันนี้คือความพยายามที่เราอยากจะทำให้ พวกเราเกิดการได้ทวนนะ

เรื่องกิจกรรมก็จำเป็นโดยตัวของมันเองที่จะต้องมีการมีข้อมูล ข้อยุติ ที่นี้เราจะยุติกันด้วยผลหรือตัวความคิดของแต่ละคนที่มีต่อธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมนะ จะสั้นจะยาวจะอะไรก็ตามแต่ เราช่วยกันนำออกมานะอะ ลุงคิดว่าอยากจะได้ของทุกคนนะครับ อย่าไปกังวลเรื่องของคุณภาพของ ความคิด ขอให้มันเป็นความคิดของตัวเองนะ คราวที่แล้วไปหมู่เกาะสุรินทร์ กัน ท้ายสุดที่เราได้แสดงความคิดเอาไว้ บางคนก็เป็นความคิดขนาดใหญ่ บางคนก็เป็นความคิดที่มองเฉพาะที่ตรงนั้น อย่างที่อ๊อบก็มองเรื่องนโยบายที่เป็นความคิดขนาดใหญ่ใช่ไหม ซึ่งอันนี้ก็เกี่ยวกับแบบคร่าวๆ ของสิ่งที่ตัวเอง เรียนมานะ อย่างเน็ดก็เกสซจะยังงี้ใช่ไหม แต่เน็ดก็มองอะไรที่เป็นเฉพาะ เลยจะมีเรื่องของให้หมอแกนมาสอนด้านน้ำใช่ไหม อันนี้ก็จับต้องที่ตรงนั้นเลย อย่างนี้เป็นต้น ก็ถือว่าเป็นความคิดที่ผ่านเรานะ

ทุกกิจกรรมเหมือนกับทุกค่าย เรียกว่าอะไร ทุกสถานที่ที่เราไปมา ทุกทริปจะรวมเป็นหนึ่งไอเดียของเราหรือจะเลือกจากทริปใดทริปหนึ่งมาเป็น ไอเดียก็ตามแต่ เราก็คงมีกระบวนการทำให้ความคิดตัวนี้เกิดขึ้น ก็จะมีคน พวกเราแบ่งเป็นกลุ่มย่อย เดียวที่หนึ่งที่แบดจะอธิบายให้ฟังอีกทีหนึ่ง แล้วก็ มาเอาก่อนความคิดของเราออกมา แล้วลองนำความคิดมาดูซิว่าเราจะไป ผ่านสื่อชนิดไหนนะครับ ก็จะได้เป็นหลักฐานของเราอีกทีหนึ่ง เมื่อกี้ลองบอกว่า หน้าที่ของมูลนิธิ ก็จะต้องรับผิดชอบในเรื่องที่จะทำให้รูปของความคิดมัน เกิดขึ้น อย่างที่เคยคุยกับหลายคนว่าเราก็เป็นรุ่นที่มันเป็นไฟโอเนี่ยนะ (pioneer / บุ๊กเบ้น) ก็จะมีอะไรหลายอย่างที่เราจะต้องเรียนรู้ไปด้วยกัน บางอย่างอาจพร้อมบางอย่าง อาจล้มกัน ก็เป็นไปตามเรื่องของการทำงานที่เป็นเหตุการณ์ครั้งแรก แต่ท้ายสุดจะ ยังไงก็ตามแต่ก็คงจะได้กันละ ในเรื่องของความคิด (หัวเราะ)

สรุปวันนี้ หวังว่าเราคงจะเห็นภาพของการทำเพลง เพื่อที่จะ เป็นปัจจัยที่จะให้เราเลือกที่จะเอาความคิดของเราจะไปผ่านรูปแบบสื่อ อย่งไหน ในเรื่องของสิ่งที่จะดำเนินกันต่อไปให้ถึงจุดสุดท้ายที่โครงการได้ วางแผนไว้ เดียวที่หนึ่งจะเล่าเรื่องจริงนี้ให้ฟัง

พีทนี่ คราวที่แล้ว พี่แจ้ให้ทราบเวลาที่ให้พวกเราตกผลึกความคิดหรือ เลือกประเด็นของเราออกมา หรือหยิบเครื่องมือ หรือสร้างเป็นชิ้นงาน คง เป็นเวลา 2 เดือน คือเมษา-พฤษภาชนะคะ แล้วช่วงเดือนมิถุนาเราก็คงนัด เองงานของเรา น่าจะเป็นเหมือนขึ้นจริงหรือเป็นรูปธรรมออกมาแล้ว มา แชร่กันเองก่อน ดูกันเองก่อนแลกเปลี่ยนกันก่อน แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกันก่อน หลังจากนั้น กรกฏาคงเป็นช่วงเวลาที่เราจะนำไปสู่สังคม ภายนอก ซึ่งแต่ละเครื่องมือคงมีพื้นที่หรือเวทีในสังคมที่แตกต่างกัน ถ้าเป็น เรื่องเพลงก็อาจจะเป็นที่ติดต่อคลื่นวิทยุหรืออะไร หรือถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับ หนึ่งอาจจะมีการแสดงออกอาจเป็นสถานที่ต่างๆ คือหลักๆ 4 ตัว แต่อย่างที ลุงบอกคือเราเปิดกว้างว่า ถ้าน้องคนไหนมีความถนัดในการหยิบเครื่องมือ อื่นมาทำเป็นชิ้นงาน เราก็มีคุยกันได้

อย่างที่ลุงบอกว่า สุดท้ายแล้วก็อาจจะเป็นเหมือนสถานที่เอาของ พวกเราทุกคนรวมเลยหนึ่งครั้ง แล้วก็อาจจะเชิญผู้ที่เราอยากจะทำมมมอง ของเขามาสะท้อนให้เราฟัง ไม่รู้จะเป็นใครน่าจะเป็นพี่ๆ ที่เคยให้ความรู้ เรา อาจจะเป็นวิทยากร อาจารย์หรือจะเป็นใคร ยังไม่แน่ใจ เพื่อนๆ เรา ผู้ ปกครองของเราหรือใคร ก็เชิญมา ก็คงต้องคุยอย่างเป็นทางการ ก็มาคุยมา แลกเปลี่ยนกัน ก็อาจจะเป็นอีกหนึ่งครั้ง ซึ่งอันนี้จะเป็นงานที่พี่แล้วทำร่วม กับพวกเรา เวิร์คกันต่อไป คงต้องมีการวางแผน สมมติว่าถ้าเป็นเรื่องของ นิทรรศการจะติดตั้งยังไร อีกทีหนึ่งในช่วงเดือนกรกฎาคมก็เดือนก็เป็นอย่างนี้ เราจะเผยแพร่สู่สังคม

แล้วสิงหาเป็นเรื่องของการที่เราจะมา หลังจากที่เรามาเผยแพร่ แล้วคงมีพีตแบ็คหรือมีอะไรกลับมาสู่พวกเรา แล้วเรามานั่งคุยกันคิดว่าสิ่งที่เราทำออกไปเป็นยังไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง หรือว่าจากโครงการที่เราเดินทางร่วมกันมา ตั้งแต่วันแรกที่เขียนใบสมัครจนถึงวันสุดท้าย เออ ไม่ใช่วัน สุดท้ายนะ เหมือนกับว่า ณ จุดนี้ พวกเราก็จะต้องสะท้อนออกมาเหมือนกันว่า กระบวนการหรือแนวความคิดของลุงอ้อย ของมูลนิธิฯ หรือของพวก พี่ๆ ที่สื่อสารกับพวกเรา กระบวนการแบบนี้เป็นยังไร ควรจะเดินหน้ายังไร เหมือนที่น้องถามว่าจะมีรุ่นสองไหม ก็คงต้องคิดกับตรงนี้อีกทีหนึ่ง ก็ต้องมา สรุปเหมือนเป็นสรุปทั้งหมดของโปรเจกต์อีกทีหนึ่ง คงจากพวกเราด้วย แต่ถามว่ารุ่นสองเราจะทำแค่ไหนยังไร พวกเราที่เหลือที่อาจจะต้องมาช่วยกับ พี่คิดหรือว่าอยากจะมาร่วมด้วยไหม แค่นั้น เป็นเรื่องทั้งหมดของโครงการ คงสิ้นสุดประมาณสิงหา

กลับมาที่เรื่องของความคิด ที่เราจะเอาออกมากัน พวกพี่ก็คิดว่า ตั้งแต่เราเดินทางด้วยกันมาใช้รีเปลาตั้งแต่พฤษภา สมมติเรานับตั้งแต่ภูเขาวง ที่เราแบบวิ่งออกไปหาความรู้กัน ช่วงที่เราไปบ้านศิลปินเหมือนเป็นครั้งแรก ที่พวกเราเจอพี่ แล้วเราก็ชวน จำได้มั๊ยก่อนลงเรือ ที่เราบอกว่า เราจะเดินทางไปรับรู้เรียนรู้ด้วยกัน โดยที่ว่าเราอาจจะต้องเปิดทั้งหมดในประสาทสัมผัสของเรา จะเป็นหูตาหรือที่สำคัญที่สุดเลยก็คือใจของเรา ไปรับรู้เรียนรู้มัน ไม่ตัดสินมัน คือเอาให้แบบเอาความรู้สึกก่อน อย่างที่บอกคือลองดูซิ

ว่า ครั้งแรกเลยรู้สึกแล้วเป็นยังไง แล้วความคิดเป็นยังไง เราก็ลองชวนพวกเขา จนเข้าไปสู่ข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะธรรมชาติที่เป็นป่า ธรรมชาติที่เป็นทะเล จะเป็นโคลนหรือเป็นอะไร หรือจะไปฟังนักธุรกิจฟังเกษตรกร พอคำเตือนอย่างนี้ ไปเจอคนลาว หลายนๆ ข้อมูลตรงนี้ ก็รวบรวมข้อมูลเอาไว้ แล้วก็ลองดูเป็นข้อดีเพื่อทวนกันกับพวกเรา ก็มาชวนกันคิด

ในช่วงของการทำชิ้นงาน อยากจะชวนพวกเรานัดเป็นกลุ่มย่อยๆ คือ 1 กลุ่มให้พวกเราไปนัดกันเอง จะไปจัดสรรกัน ใครจะมาตอนไหนก็ได้ คือ 1 กลุ่ม มีตั้งแต่ น้อยสุดคือ 3 คน มากสุดคือ 6 คน เราจะร่วมกันแบบมานั่งแชร์กัน เพื่อให้แต่ละคนได้เกิดไอเดียหรือความคิดของตัวเอง ใน 1 วัน คือวันที่ 4 จนถึงวันที่ 10 อาทิตย์ถึงเสาร์ของเมษาให้เลือกที่จะเป็นช่วงไหน ยังไง พี่กำหนดก่อนนะ ถ้าใครไม่ได้ช่วงนี้ เป็นเด็กพิเศษก็หลังสงกรานต์นะ พอเข้าใจโอเคดีนะ

ลุงอ้อย ตัวโอเคดีลุงว่าน่าจะได้ในเดือนเมษานี้แหละ เพื่อจะดูว่าจะไปเลือกรูปแบบสื่ออะไรยังไง

นิว จับกลุ่ม 3-6 คน นี่คือทำอะไรละคะ เป็น?

พี่หนึ่ง มาแชร์กันที่มูลนิธิฯ

พี่แบด มากุย

พี่หนึ่ง มากุยสรุปหาไอเดีย

ลุงอ้อย คือเรามาทำให้ตัวเองมีข้อสรุปไอเดียว่าจะเอาอันไหน

นิว หมายถึงว่าจะเอาไปทำสื่อ

ลุงอ้อย ใช่ๆ

พี่ฝ่าย คืออยากรู้กันว่าแต่ละคนได้คิดไว้ในใจแล้วหรือยัง ว่าตัวเองเลือกหนังสือเพลง เพราะจากพี่แบดคุยกับพวกเพื่อนๆ หลายคนก็มีบางคนที่เขาตัดสินใจได้แล้วว่า เขาอยากทำเพลงนะ เขาตัดสินใจได้แล้ว เลยอยากรู้ว่าแต่ละคนได้ตัดสินใจกันบ้างแล้วหรือยัง

พี่แบด แล้วการตัดสินใจครั้งนี้ มีผลตรงที่ ถ้าสนใจในด้านไหน เราก็อาจจะติดต่อผู้รู้ มาสเตอร์

พี่หนึ่ง มาเป็นที่ปรึกษาเรา เรื่องเพลงอาจจะเป็นที่เจียบอย่างนี้นะคะ แต่

ที่สำคัญที่บอกให้จับกลุ่ม 3-6 คน ช่วงเวลาก็คือวันที่ 4 จนถึงวันที่ 10 ของเดือนเมษา ก็มาแต่ละกลุ่ม ให้เลือกว่าจะมาวันไหน แล้วพี่ก็จะรอคอยแชร์ร่วมกับพวกเราพร้อมกับเครื่องมือที่จะช่วยทวนความจำ

พี่แบด ส่วนหนึ่ง พี่จะส่งอีเมลไปให้ แล้วก็ตอบกลับมานะ เหมือนที่ป้านเคยทำแล้วเพื่อนๆ reply ตอบกลับมา

ป้าน forward mail

พี่แบด เอ้อ forward mail

พี่หนึ่ง ถ้า forward เพื่อนๆ ก็จะเห็นกันหมด ใครเลือกแล้ว วันไหน ยังไง อย่างนี้คะ

ทีออป เลือกตอนนี้ได้เลยไหมครับ

พี่หนึ่ง ได้เลย ถ้าใครแน่ใจก็บอกพี่ได้เลย พี่ก็ชอบ กิติ

ลุงอ้อย โจทย์นะ คือหนึ่งใคร กลุ่มแต่ละกลุ่มคือใครบ้าง อันที่สองเวลา

พี่หนึ่ง ใครรู้แล้วก็เลือกก่อนก็ได้ เพราะจริงๆ แล้วถ้ามี 2-3 คน จะได้เวลาแชร์กัน ช่วยกัน

พี่ฝ่าย ระยะเวลาที่ใช้คุยกัน ก็อย่างน้อยประมาณครึ่งวันน่าจะคะ จะเลือกครึ่งเช้าก็ได้หรือครึ่งบ่ายก็ได้

พี่หนึ่ง หรือทั้งวันก็ได้

พี่ฝ่าย อยากทวนเยอะๆ ก็ทั้งวันก็ได้

พี่หนึ่ง ทวนไปนอนไปก็ได้

พี่ฝ่าย ยังไงก็ได้ไม่เสียตังค์

พี่หนึ่ง คือช่วง 4-10 พี่ไม่ไปไหน พี่อยู่ที่นี้ นอนรออยู่นี่เลย

ลุงอ้อย จัดกลุ่มมาแล้วก็หารือกัน เพื่อให้ตัวเองมีข้อยุติในเรื่องของก่อนความคิดนะ ลุงก็จะลองช่วยพวกเราดูถ้าเรายังมีแบบ 2-3 ความคิด จะเอาอันไหนดี หรือว่ายังไม่มีย่อยๆ ยังไง

พี่หนึ่ง จะเริ่มต้นตรงไหนดี

ลุงอ้อย ก็ลองคุยกันแล้วระบุมานะ

พี่ฝ่าย เหมือนกับว่าพอเราตัดสินใจเสร็จปั๊บ เราก็น่าจะถึงเวลาทำ พี่หนึ่งบอกว่าประมาณพฤษภา พอมิถุนาเราก็ต้องเอาผลงานมาดู สำหรับบางคน

เวลาการใช้เวลาก็อาจจะต่างกัน บางคนเรียนจบแล้ว มีเวลาเยอะหน่อย ทำเสร็จไว

พีหนิง หรือว่าเรียนจบแล้วมีงานทำ

พี่ฝ่าย มีงานทำ ก็แล้วแต่ฐานะของแต่ละคนที่นั่นโน้นไปนะ ขึ้นอยู่กับการจัดเวลาด้วย

พีหนิง ถ้าวันนี้ใครแจ่งก่อนก็ได้นะ เลือกเลยก็ได้ ถ้าเต็ม 6 คนพีตัดปิดโควตาวันนี้เลย (หัวเราะ) คือถ้ามากกว่านั้นก็เยอะไปนิดนึง

แก้ว หนูทำหนังสือคะ

พีหนิง หนังสือ หนูเลือกวันรียังลูก

แก้ว ยังคะ แต่แจ่งไว้ก่อน

พี่ซัง คือเลือกสื่อแล้วเลย

ลุงอ้อย เรามีไอเดียแล้ว อย่างอันนี้คืออย่างเรา พอวันที่เรานัด เราก็คจะได้แชร์กัน บางทีเพื่อนเขาก็ยังไม่สรุปนะ

แก้ว แต่ของหนูมันใช้เพื่อนนอกๆ ตรงนี้

ลุงอ้อย ก็ไม่เป็นไร หมายถึงว่าจะทำให้ out put เสร็จใช่ไหม

แก้ว ใช่คะ

พี่ฝ่าย แก้วก็ลองจัดกลุ่มกับเพื่อนๆ กับแก้ว อย่างนี้มา

(เริ่มหารือกัน)

พีแบด ส่วนหนึ่งก็ไปตัดสนใจเอานะจ๊ะ ก็ถ้าจะให้ตีก็เลือกด้วยตัวเอง ถ้าส่วนตัวเองดูก่อนว่าอยากจะใช้สื่ออะไร มีประเด็นในใจ

พี่ฝ่าย ค่อยๆ คิด วันนี้ไม่ได้เร่งรัดอะไร คือบางคนอาจจะให้คำตอบได้เร็วไง แต่ถ้ายังไม่ได้ ก็ค่อยๆ คิดไป

พีหนิง เครื่องมือมาที่หลังความคิดเรานะ เขาเรียกว่าอะไรคือเครื่องมือมันเป็นเรื่องของเทคนิคเนอะ

รับรู้
เรียนรู้
เพื่อโลก